

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGİN OLACAK!

DEVRİMİN AYAK SESLERİ
VE
GECİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

■ "SANDIK BAŞINA
ÇAĞRISININ
REFORMİST İÇ YÜZÜ
VE
OPORTÜNİZMİN
SEÇİM POLİTİKASI
ÜZERİNE

Syf. 8

■ BU ATEŞİN
KÖRÜGE
İHTİYACI VAR

Kürt Ulusal Sorunun düzen içerisinde demokratik, barışçıl, siyasal çözümü olanaklı mıdır?

Syf. 10

■ DEVRİMCİ
DURUMU
REDDETMENİN
KAÇINI MAZ SONU

Silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi haline geldiğini kabul etmeyenlerin yeri liberallerin yanı sıra olacaktır.

Syf. 13

Devrimci Emek

Onbeş Günüklük Sosyalist Dergi
Yıl: 5 / Sayı: 39 / 15 Ocak 1996

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları**Yurtiçi**

6 Aylık ..... 200.000 TL.
1 Yıllık ..... 400.000 TL.

Yurtdışı

6 Aylık ..... 120 DM.
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Akmeray Şubesi 0079099-9

Adres

Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İstasyonu D: 63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği

Selhattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği

H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RKNENS / LUSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği

H.Arslan
Singerhoffstr. 9 44225
Dortmund / Almanya

Baskı

Görnas Orset

Genel Dağıtım
YAY-SATA S.

*Türkiye ve Kuzey Kürdistan
Devrim Tarihi, LENİNİST ÖZ'ün,
Partimiz'in İLKELERİ'yle kazandı
'96, Bu Leninist Öz'ün
Önünde Mutlaka Boyun Eğecek!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!*

*Bartın Cezaevi, TKEP/LENİNİST
Davası Tutsağı DOĞAN AĞRI*

*Bizler yeni yıl zaferine bir adım daha yaklaştığımızı bildinci ile
kavşuyor, devrim bayrağını yeni yılda daha yükseklere çekeceğimizi
ve and içtyoruz.*

Kavgı, mücadele dolu bir yıl dileğiyle selamlar, sevgiler.

*Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
DHKP-C Davası Tutsakları Adına
Nezzat ŞAHİN*

*'96'da daha güçlü dayanışmaları sürütmesi dileğimizle...
Yeni yıl Özgürlük ve Sosyalizm cephesine harç taşıyan tüm
dostlarımıza kutlu olsun.*

*Çankırı Cezaevi MLKP Davası
Tutsakları - T2. Kağuş*

*Faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, boyun eğiş değil,
karşı çıkışla dolu bir mücadele yılını daha geride bırakırken,
1996 yılının bir başkaldırı yılı olması dileğiyle,
Yeni Yılınızı Kutlansın*

*Sağmalcılar Cezaevi
TKP/ML Davası Tutsakları Adına
Mehmet YETİL ÇALI*

Dostlar,

*Hedefe bir adım daha yaklaştığımızı olan
sarsılmaz inançınızla,*

*Yeni Yılınızı Partizan Coşkunuzla
Kutluyoruz!..*

Devrimci Selamlar

*Çanakkale Cezaevi
TKP/ML Davası Tutsakları*

Değerli Dostlar,

*Her yıl kavgı bayrağını yükseklere çeken güçler,
1996 yılında daha da büyük
sorumluluk ve görevlerle karşı karşıyadılar.*

*1996 yılının devrimci mücadele açısından yeni bir şahılaşması,
İnkılap yürütmenin temel yılı olması dileğiyle yeni yılınızı kutluyor,
mücadelenizde başarılar dileriz.*

Ermenek Kapalı Cezaevi M. Can AZBAY

GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Toplumun oluşturan milyonlarca insanın günlük yaşamındaki değişiklikler; bu değişikliklerin insanların günlük yaşamı üzerindeki zincirleme etkileri; kitlelerin yaşam biçimini belirleyen ekonomik koşullardaki değişimi izlemek; hergün gözleminizin önünde olup-biten olayların nedenlerini, etkilerini, genişliğini anlamak sürekli yapmanız gereken şey budur. Çünkü, milyonlarca insanın her gün tekrarlanan yaşam mücadelesini; mücadeledeki değişiklikleri anlamadan ileri- geri için sağlıklı öneriler ileri süremeyiz. Bugünkü toplumu anlamayan; kitlelerin günlük yaşamındaki değişiklikleri; nedenlerini ve iç gelişmelerini anlamayan bir kimse, yarıklı toplum üzerinde hiç bir şey önererek durumda değildir. Toplumdaki ve sınıflar mücadelesindeki değişiklikleri ve gelişimi anlatan devrimci durum ve iç savaş anlamayanlara söylediğimiz şudur: Toplumun hareketini izleyin, bu hareketin değişimini ve zincirleme etkilerini izleyin, yani tarihi materyalist yöntemi izleyin o zaman varacağınız sonuç, Leninistlerin ulaştığı sonuç olacaktır. Yalnızca tarihi gelişimi ve değişimi tarihsel materyalist ve diyalektik materyalist yöntemle izlerseniz doğru, sağlam sonuçlara ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Kürdistan'da uzun zamandır süren milyonlarca emekçinin, Kürt halkının, devrimci hareketin hareketini izlediği müddet; bu hareketin toplumsal ve politik anlamını çözümlediğimizde açık olarak bir devrimin öngününde olduğumuzu söyleyebiliriz. Bunu görmek için kapalı odalarda, kitlelerin hareketinden soyutlanmış olarak teori yapmaya gerek yoktur; halk kitlelerinin süreklilik gösteren mücadelesi izlendiğinde; gözleminizin önünde hergün tekrarlanan kendiliğinden kitle eylemleri incelendiğinde; inceleme ve irdelemeyle birliktir bir devrimin doğru ilerlediğini göstereceği kesindir. Yapılması gereken toplumun kendisini ele almak değil, toplumun hareketini ele almaktır; sınıfların kendisini değil, sınıfların hareketini, çatışmalarını ve bu çatışmaların aldığı biçimleri ele almaktır. Çatışmanın, gelişmenin ve değişiminin diyalektik irdelemesidir. Yapılması gereken milyonların karşıt ilişkisini, karşıtlığı konusunu değil, karşıt mücadelesi ve bunun politik anlamını irdelemektir. Bütün reformistlerimiz maddeye bakıp,

maddenin hareketini görüyorlar; maddeyi hareketli halde görüyorlar; oysaki madde sürekli aşağılanan yukarıya doğru, basitten karmaşığa doğru hareket ve değişim halindedir. Sınıflara bakıp, sınıflar arasındaki mücadeleyi görmemek; sınıfları hareketli halde görmek de aynı metafizik anlayışa götürür.

Biri bir devrimin öngününe götürer; eli kulağında bir devrimle yüz yüze getiren milyonların hangi hareketidir, çatışmasıdır. Şu gelişmeleri sayabiliriz: Sayıları 15.000'i bulan politik tutanak, sürekli hale gelen kitlesel tutuklanmalar; tutukların direngen devrimci mücadelesi, tutanak yakınlarının yıllarca süren yığıl mücadelesi; ağır sistematik işkence-ler, idam cezaları, müebbet cezaları ve bütün "mahkûmiyetle" sonuçlanan mahkeme kararları doğru olarak yorumlandığında bir devrimin öngününde olduğumuzu görülecektir. Asker ve polis operasyonlarıyla bağlayan, işkence ve ağır cezalandırma kararlarıyla sonuçlanan devrimci tutanakların direngen mücadelesine yol açan bu süreç toplumun bir devrimin doğru yürüdüğünü gösteriyor. Sosyalist düşünce yönteminden yoksun olanlar yalnızca, binlerce tutanagin geçirdiği sürecin sınıflar mücadelesi açısından yerini ve önemini kavrayamazlar. Bu kadar kitlesel tutuklanmanın olduğu, bu kadar yıllarca süren sistematik işkencenin olduğu, bu kadar binlerce yılın bulan cezaların verildiği kaç ülke gösterebilirsiniz dünyada bize. Türkiye ve Kürdistan'ın durumunda olan çok fazla ülke gösteremezsiniz. Herkes operasyon, işkence ve tutukluk durumunun sınıflar mücadelesindeki yerini ve anlamını bir kere daha düşünün.

İnfazların ve kayıpların sayısındaki artış bir devrimin bağlanıcında olduğumuzu başka yönden gösteriyor (devrimin başka bir belirtisi). Türkiye'deki insan hakları kurullarının geçtiğimiz yılda infaz ve kayıpların sayısında artış olduğunu belirtiyorlar. Bu kuruluşlara göre geçtiğimiz yıl, eskî yıllara oranla bütün alanlarda "insan haklarında ihaller, en üst düzeyde çıkmıştır. İnfazlar ve kayıplar, bu hak ihallerinin başında geliyor. İnfaz ve kayıpların sayısındaki artış, emekçi kitlelerin devrim yöneldiklerini ortaya koyuyor. Faşist devlet artık bilinen yöntemle bu devrim dalgasını durduramadığı için; açık infazları ve gözaltılara kaybetmeleri tırmandırıyor.

Devletin bu alandaki operasyonlarının tırmanması, kitlelerin devrim yolundaki tırmanmasını göstermektedir. Faşizm, devrim dalgasını durduramayınca, artık hiç bir kurala tanınmadığı, insanlığın suç saydığı yöntemlere başvuruyor. Eğer bunca açık infaza ve kayıba rağmen kitleler mücadeleyi sürdürüyorlarsa, bu gerçekten bir devrimin öngününde olduğumuzu gösterir.

İç savaş biçimini alan sınıflar savaşımızın sertleşmesi, yaygınlaşması ve yoğunlaşması devrimin ön belirtisidir. Devrim ve karşıt devrim her geçen gün daha belirgin olarak uzlaşıyor; mücadele daha şiddetleniyor. Devrimci hareketin faşist devlete karşı askeri saldırılarında belirgin artış gözlemleniyor. Devrimci hareket hem politik eylem alanında hem de askeri eylem alanında kesin bir yükseliş içindedir. Tüm bu gelişmeler bir devrimin belirtisi değilse, neyin belirtisidir? Devletin ağır faşist terörüne, saldırılarına rağmen devrimci hareket potansiyelini devam ediyor, büyüme devam ediyor. Eğer kitleler devrimin eylemlerini vermeye hazır olmasalardı, devrimci hareket, nasıl büyüyebilir ki? Eğer devrimci hareket sürekli büyüyorsa, mücadeleyi yükseltiyorsa; bunun için gereken insan gereksinimimizi sürekli karşılayorsa; bunun en büyük nedeni devrimin kitlesel özellik göstermesi, kitlelerin devrimin yöneldiğidir. Devrim ve kurtuluş duyguları ve bilinci emekçi kitleler arasında bu kadar derin yer etmemiş olsa, devrimci hareket bu kadar baskı karşısında çoktan oryijil gitmişti. Ama kurtuluş ve devrim düşüncesi hiç bugünkü kadar kitleler arasında derinleşmediğine yer etmemişti. Kim ne soylerse soylersin, kesin olarak bir devrimin bağlanıcındayız.

Kitlelerin hareketini izlemeye devam edelim. Emekçi kitlelerin yaklaşık olarak 7 yıldır devam eden kendiliğinden eylemleri kesin olarak süreklilik gösterdi. Tarihin çok az döneminde milyonlarca insanın bu kadar uzun süreli kendiliğinden eylemine rastlanır. Milyonlarca emekçinin kapitalizme karşı kendiliğinden eylemi bu kadar uzun sürüyorsa, ayakta kalabiliyorsa, bu ancak bir devrim döneminde bulunduğumuzu otuzuncu yüzyıla açıklanabilir. Bir çok sosyalist çağdaş bu kendiliğinden gelişen kitle eylemlerini küçümser; oysaki, bir devrimin olması için önce böyle bir yoğun kendiliğinden kitle eylemlerinin yaşanması gerekiyor. Hele birde ki kadar uzun süre devam ediyorsa; bu demektir ki, kitleleri sürekli ayakta tutan, her an karşıya çıkan devrimci durum vardır. Herkes son dönemlerde oluşan kitle eylemlerini bir düşününce, anlayacaktır ki, Cumhuriyet döneminin en etkili, kitlesel ve uzun süreli eylemleri gerçekleşmiştir. İşsizliğe, açlığa, yoksulluğa, gün be gün kötüleşen yaşam ko-

gullarına, yorgunluğa, bezginliğe yıpranmışlığı ve ekonomik yakıma karşı sürdürülen eylemlere milyonlarca insan katıldı. Bu dönemde gerçekten milyonların hareketine tanık olduk. Milyonların bu kendiliğinden hareketi bir devrimin en açık belirtisidir. İşçi sınıfı bu hareketin başına geçti; işçi sınıfının hareketini, bir parçası olan kamu emekçilerinin hareketi tamamladı; gençliğin ve demokratların mücadelesini aynı hüftünlüklü sınıflar mücadelesinin birer parçası oldu. İşçi sınıfının ve emekçilerin faşizme ve kapitalizme karşı kavgası, bir devrim mücadelesi biçimini aldı.

Bir devrimin başladığını söylediğimizi, devrimin başladığını Kürt halkının ulusal-ulusal kurtuluş mücadelesinden başka bir şey bu kadar açık ve net olarak gösteremedi. Kürdistan'da olan şey bir devrimdir; Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini tamamlayan bir devrim sürüyor. Türkiye'de inkâr ettiklerinin, soyse ki, Kürdistan'da olduğunu (iç savaş) kabul eden bizim her renkteki oportünistlerimiz, bu sefer de Kürdistan'da olanın bir devrim olduğunu kabul etmeyeceklerdir. Milyonlarca Kürt insanının yıllarca sürdürdüğü mücadele esas olarak bir devrim mücadelesidir. Bu kadar büyük, yaygın, yoğun ve sert olayı bir devrim olarak anlamamak kesin politik bir körlüktür. Kürdistan'da olan, Türkiye'de olanlar bir devrimin belirtileri değilse, o halde, devrim nedir ki. Burada sözünü ettiğimiz zafere ulaştığımız bir devrim değil; bu sürecin başlangıcıdır. Tam da bu noktada tartışılması gereken devrimin kendisi değil; bu devrimin nasıl başarıya götürülmesi gerektiği bunun yol ve yöntemleridir. Ne var ki, bizim politik körlüğümüz, devrim gibi çok belirgin, açık ve net olguyu bile göremeyecek kadar sosyalizmden uzaklaşmışlar. Kitlelerin hareketini izleyerek durumu anlayamıyoruz; o halde zahmet edip düşmanın hareketini izleyin; o zaman yine de aynı sonuçlara ulaşsınız; olan şey bir devrimin ön belirtisidir.

En başta söylememiş gerekeni şimdi söyleyelim: TKEP/LENİNİST'in ortaya çıkışı bir devrimin öngününde bulunduğumuzun en önemli belirtisidir; Leninistler devrimin habercileridir. 1970'li yıllara doğru ortaya çıkan Dev-Geng, THKO ve THKP-C, halkların yaşamının ve devrimci beşkaldrının habercileriydi. 90'lı yıllara doğru ortaya çıkan TKEP/LENİNİST de bir devrimin habercisidir. Leninistlerin devrimci programları, devrimci taktikleri ve devrimci politikaları ve ortaya koydukları devrimci tavırları bir devrimin yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Biz kemuya buradan başlamadık. Atrocümüz, önyargılı sosyalistlerin, bu önyargısını kitlelerin devrimci yönelişi ile kırmaktı. Bunu yap-

tığımıza göre, bir devrimse doğru yürüdüğü müzük, eli kulağında bir devrim ile yüz yüze olduğumuzun en önemli belirtisi olan Leninistlerin durumu üzerinde durabiliriz. Leninistlerin devrimci programı etkisini göstermiştir. Bunu Leninistlerin programını koparıp atmaya çalışan sosyalist hareketlerden biliyoruz. Yakın zamanda program sorununun çözüme durumunda kalan gerçek sosyalist hareketler, kesin olarak Leninistlerin devrimci programını temel aldılar. Bunun yanında ortaya konan devrimci taktikler ve devrimci politikalar, önceleri sessizlik içinde boğulmaya çalışıldıysa da, daha sonra koparıp edilmeğe başlandı. Şimdi Leninistlerin Programı, taktikleri ve politikaları devrimci hareketin egemen duruma geliyor. Öte yandan kitlelerin pratiği ile Leninistlerin söyledikleri artık çakışma içinde, bu devrimci görüşlerin kitlelerce benimsenildiğinin, kitlelerin devrimci yöneliğinin en önemli belirtisidir. Çıkışı yak-

laşmakta olan devrimin habercisi olan Leninistlerin mücadelesi ve gelişmesi ise bu devrimin zafere ulaşmasına gülecektir.

Madem ki milyonlarca emekçi yıllardır eylem içindedir, madem ki, Kürt halkı devrim mücadelesini yoğunlaştırıyor, madem ki, halk kitleleri, devlet güçleri ile çatışma içindedir, o halde, Geçici Devrim Hükümeti sorunu ivedi olarak ele alınmalıdır. Devrimci durum ve iç savaş koşullarında iktidarı ele geçirme temsül görev haline gelir. Sosyalizmi hedefleyen proletaryanın öncülüğünde, halk tarafından, halk iktidarı devrimin temsül ödevidir. Halk tarafından, halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti en ivedi görevdir. Devrimin ivedi görevi iberiye bırakılmaz. Sokaka çıkan, devlet güçleriyle çatışan kitlelere iktidar hedefi göstermeden iç savaş kazanamayız. Kitleler artık somut he-

deler istiyor. Burjuva diktatörlüğü karşısında devrimci iktidar alternatif somut olarak ortaya konmalıdır. Öntümüzdeki dönemde bunun ivediliği ve yaşamsal önemi daha açık olarak anlaşılacaktır. DHİ ve GDH bugünden somut bir hedef olarak öne çıkartılmamalıdır. Savaşın bu somut iktidar hedefi etrafında gerçekleşmeli. Bu güne kadar ki bütün devrimler (burjuva devrimler, demokratik devrimler ve sosyalist devrimler) geçici, enerjik bir diktatörlüğe gereksinime duymuştur. Enerjik, devrimci bir diktatörlük olmadan, devrim zafere ulaşamaz ve ayakta kalmaz. Devrimci sınıf, iktidara yürüyün önder sınıfın ilk yapacağı şey, en enerjik devrimci ödemleri almaktır. Devrimci ödemlere bayırmayan bir devrimci sınıf, sadece boş yere savaşmış olacaktır; çünkü, kazanıklarını yitirmek isten bile değildir.

Hiç bir gücün durduramadığı, en enerjik devrimci diktatörlük olan Geçici Devrim Hükümeti burjuva diktatörlük altında gerçekleşemez. Geçici Devrim Hükümeti silahlı halk ayaklanmasından üzerine kurulabilir; devrimci dayanarak gerçekleşir; devrimci dayanarak ayakta kalır. Her devrim tipinin yaratacağı geçici devrim hükümetinin farklı farklı olacağı bilinen bir gerçektir. Türkiye ve Kürdistan'daki Geçici Devrim Hükümeti işçi sınıfının, yoksul köylülüğün temel ittifakına dayanacak, diğer emekçi halk kitlelerini de ittifaka çekecektir. Köpek köylülük ve kent küçük burjuvaları da proletarya tarafından bu ittifaka çekilecektir. Geçici Devrim Hükümeti'nin öncü gücü proletarya, temel müttefiki yoksul köylülük olacaktır. Olusacak olan cephe, güç ve eylem birlikleri bu temel ittifaka dayanırsa gerçekleşir ve bu ittifaka dayanan bir hareket zafere ulaşabilir. Bu anlamda Geçici Devrim Hükümeti, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün temel ittifakına dayanacak, tüm emekçi güçleri de ittifaka çekecektir.

Geçici Devrim Hükümeti devrimimizin ilk kanıtı ve yapıtı olacaktır. O olmaksızın, devrim başarıya ulaşmış olmayacağı gibi; kitleler de devrimci ödemlerden yoksun bırakılacaktır. Doğrusu, Geçici Devrim Hükümeti'ni proletarya öncülüğünde, sosyalizmi hedefli olarak, halk tarafından, halk iktidarının bir parçası olarak ele almaktır. Geçici Devrim Hükümeti oluşturulmasızın, Demokratik Halk İktidarı gerçekleşemez ve yoluna devam edemez.

Demokratik Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefi ortaya konduktan sonra, bizim işçi örgütlerinin ve emekçi örgütlerinin temel görevi, burjuva iktidarı karşı, bu devrimci alternatif desteklemek olacaktır. Devrimci Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti için mücadele etmeyen bir işçi si-

mü örgütü ve kitle örgütü sonuç olarak burjuva iktidarı ellende bir oyuncak olmaktan kurtulamaz. Savaşma kitle örgütleri ya da sendikalar etrafında değil, Geçici Devrim Hükümeti etrafında olmalıdır. Emekçi sınıflar yalnızca Geçici Devrim Hükümeti modeli ile burjuva diktatörlüğe karşı, kendi devrimci iktidarları için mücadele etmiş olurlar. Yalnızca GDH emekçi kitleleri kurtuluşa götürecektir. Bundan ötürü, proletarya, emekçiler ve tüm devrimci güçlerin temel, ivedi görevi GDH'yi gerçekleştirmek amacıyla ayaklanmayı örgütlemektir.

Hiç bir gücün durduramadığı, en enerjik devrimci diktatörlük olan GDH sendikaları, kitle örgütlerine ve yasal örgütlere dayanmaz. GDH işçilerin fabrika konseylerine, devrimci halk komitelerine ve silahlı devrimci halk mühalifelerine dayanacaktır. Silahlı halk ayaklanmasına dayanacak olan devrimci hükümet, ancak devrimin silahlı ve örgütlü güçlerine dayanırsa görevlerini yerine getirebilir. Devrimin silahlı ve örgütlü güçlerine dayanmayan hükümet ayakta kalmaz. Bu anlamda ancak, devrimin silahlı ve örgütlü güçlerin ifadesi olan bir GDH amaçladığı tüm politik ve sosyal önlemleri rahatlıkla yerine getirecektir. Devrimle birlikte oluşacak olan yerel ve merkezi Halk Meclisleri de GDH'nin temel dayanağı olacaktır.

Bir devrimin örgütünde proletaryanın yapması gereken şey, tüm araçları kullanarak yoksul köylülük ile temel devrimci ittifakı kurmak, tüm ezilen ve sömürülenleri devrime çekmektir. Bütün araçlardan anlaşılması gereken, illegal ve legal mücadele araçlarıdır. Ne var ki, en ufak bir çatışmanın büyük bir devrime yol açacağı böylece bir devrimci kriz ortamında önemli olan hangi araçların use çıkacağını bilmektir. Yasal araçlar tüm önlemleri yitirmişler, ancak, yasal olmayan araçlar komiteler, konseyler, milisler, illegal gösteriler, askeri eylemler, vb. biçimindeki illegal araçlar öne çıkar. O halde proletarya ve devrimci güçler yasal olmayan devrimci araçları öne çıkarmalıdırlar.

Bu durumda devrimci ajitasyonun önemi diğer dönemlere göre olağanüstü artar. Devrimci ajitasyonun temel amacı, emekçi kitleleri devlet güçleriyle çatışmaya itmek, faşist katliamları karşı devrimci zoru savunmak; yerine getirilmesinin zorunluğunu anlatmak; genel silahlanmanın gereğini anlatmak, silahlı birikimlerinin kurulmasını göstermek, faşist devleti uluğa köleliğinin kaldırılması gerektiğini söylemek, emekçi kitleleri için bir devrimci ajitasyonun önemi sık sık unutulur. Oysaki devrimci ajitasyon, devrim ve iktidar mücadelesinde tamamiyetçi bir parçasıdır. Devrimci ajitasyon olmadan, devrim ve kurtuluş

mücadelesi eksik kalacaktır, güdük olacaktır. Devrimci ajitasyon, "kapitalizmi devirmek" ve "halkı ayaklandırmak" için içinde bulunduğumuz devrimci koşullardan en iyi biçimde yararlanmalıdır.

Devrimin ön belirtilerinin ortaya çıktığı, devrimci duruşun derinleştiği, iç savaşın şiddetlendiği bugünkü ortamda, işçilerin mesleki mücadeleleri ve öğrencilerin akademik mücadelesi eski önemini yitirir. Devrim ve açık çatışma döneminde işçilerin mesleki, öğrencilerin akademik mücadelesinin yorunul tüm ileri ve devrimci güçlerin açık mücadelesi aht. Sınıf mücadelesi tahrika duvarlarına ve sendikalara; öğrencilerin demokrasi mücadelesi de okul içine ve akademik mücadele araçlarına hapsedilemez. İleri sınıfın açık devrimci araçlarla tüm ezilen ve sömürülenlerin öneliğini almaya; öğrencilerin de halk hareketindeki aktif yerini alması için silahlanması zorunludur. Devrimci yarıncı silahlanmış işçiler, yoksul köylüler ve silahlanmaz gençlik başarıya götürebilir. Ekonomistler ve tüm reformistler ise tersini yapıyor: kitle mücadelesini dar kısıplara hapsetmek. Oysaki kitle kendi dar kısıpları uygulamak istiyor. Gelişmelerin asıl yönü budur.

Bugüne kadar geliştirilen mücadele ve örgütlenme yöntemleriyle yedinen emekçiler, kapitalizmin ve faşizmin artan saldırıları karşısında, bunun yetmediğini gördüler. Yeni mücadele ve örgütlenme yöntemlerine başvurmadan emekçi kazanımlarını bile koruyamayacaklarını artık daha fazla emekçi görmeye başlıyor. Bu, mutlak bir poliyemenin baherisidir. Gelişen noktada ya yeni mücadele ve örgütlenme araçlarıyla ileriye gidilecektir, ya da, kapitalizmin ve faşizmin saldırılarına göğslenemeyecektir. Kitleler kendiliğinden de olsa bu kavramı durumdadır. Bu da reformizmin başka bir noktadan ağımasıdır. Reformizmin bütün yol ve yöntemleri pratikte iflas etmiştir. Emekçi kitlelerin daha ileri gitmek için yeni mücadele yöntemlerini ve örgütlenme biçimlerini geliştirme yöntemleri Geçici Devrim Hükümeti'ni somut bir hedef olarak ortaya koymanın başka bir kanıtıdır. Çünkü ileriye gitmenin tek yolu iktidarı hedeflemektir. Zora dayalı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen, sosyalizmi hedeflemeyen hiç bir hareket ileri gidemez. GDH her yönden ivedi bir hedef durumunu gelmiştir.

Geçici Devrim Hükümeti hangi devrimci önlemlere başvuracaktır?

Faşist devlet iktidarının bütün aygıtlarıyla parçalanması, yıkılması; bütün iktidarın Halk Temsilcileri Meclisine devri; Halk Demokrasinin gerçekleştirilmesi, halkın tüm devrimci kazanımlarının güvence altına alınması, halklar için tam bir özgür ortam sağlanması; her kademedeki halk temsilcilerinin

seçimle gelmesi; halkın istemi halinde her an görevden alınması; bütün kamu görevlilerinin aylıklarının uzman bir işçinin aylığını geçmemesi. Tüm işkencecilerin halk mahkemelerinde yargılanması, cezalandırılması; tüm karşı-devrimcilerin devrimci diktatörlük altında tutulması ve zararsız hale getirilmesi; devrimin otoritesinin her alanda egemen kılınması alınması gereken ilk önlemlerdir.

Bunun yanında tekellerin ekonomik gücünü ortadan kaldırmak amacıyla, kapitalist, sermayenin, bankaların, diğer finans kurumlarının, uluğa, haberleşme araçlarının ve tüm büyük kapitalist işletmelerin zor alınması yoluyla kamulaştırılması; işçi konseylerinin denetimine verilmesi; üretimin ve dağıtımın işçilerin denetiminde olması.

Tüm bankacılık faaliyetlerinin tek bir ulusal bankada toplanması.

Tüm büyük özel toprak mülkiyetinin, özridedeki tüm araç ve gereçlerle birlikte zor alınması yoluyla kamulaştırılması; tüm toprakların kamulaştırılması; uluğa-satılmaması yasaklanması; tüm kapitalist tarım işletmelerinin zor alınması yoluyla kamulaştırılması; tarım işçilerinin konseylerinin ve yoksul köylü komitelerinin yönetimine devredilmesi; tarımda kolektif üretime geçişin sağlanması vb. vb.

Emperyalist devletlere ve tekellere ait tüm işletmelerin zorlanma yoluyla kamulaştırılması; NATO vb. Tüm emperyalist örgütlerden çıkılması; emperyalist üs ve tesislerin sökülüp atılması; tüm ekonomik ve askeri anlaşmaların, kültürel, teknik anlaşmaların yürütülmesi; emperyalist devletlere ve kuruluşlarına olan borçların ödenmemesi.

Kürt ulusunun bağımsız devlet kurma hakkı, devredilemez bir hak olarak, doğrudan ve eksiksiz olarak yine Kürt ulusu tarafından kullanılacaktır; Kürt ulusunun ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkına hiç bir ön koşul getirilemez. Türkiye proletaryası, Kürt ulusunun bağımsız devlet kurma hakkını açıkça tanıdığından şimdiden ilan eder; Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkı, kendisiyle ilgili her tür politik tasarruf hakkı yalnızca kendisine aittir.

Tüm ulusal tophükümlerin ulusal ve demokratik haklarının güvence altına alınması; ulusal her biçiminin kesin olarak ortadan kaldırılması.

Gerici güçlerin olan başkaldırıların ezme, emperyalist devletlerin ıssal ve askeri saldırılarını bogs çıkarmak için tüm halkın silahlandırılması ve harekete geçirilmesi GDH'nin hemen sonraki acil önlemleridir.

Bu devrim hareket halinde bir devrimdir; süreklidir, sosyalizmi hedeflenmiştir.

Uğur GÜNDÜZ

"SANDIK BAŞINA" ÇAĞRISININ REFORMİST İÇ YÜZÜ VE OPORTÜNİZMİN SEÇİM POLİTİKASI ÜZERİNE

Devrimci siyasal bir hareketin başarısı, bir yandan içinde bulunduğu siyasal durumu doğru değerlendirmesine, taktik sloganlarına doğru saptamasına; öte yandan, proletaryama mücadeleci kesiminin bu sloganları desteklemesine bağlıdır. Marksizmi bir dogma değil, bir eylem klavuzu olarak ele alan leninizmin geçmişten günümüze kadar ki başarısı bundan ileri gelmeye ve bundan sonraki başarılar da bu görevi ne derece başarıyla yerine getirdiklerine bağlı olacaktır. İçinde bulunduğu siyasal durumun doğru değerlendirilmesi neyi içerir? Başka şeylerin yanı sıra, en başta, somut koşulların doğru, bilimsel, sonuç tahilüne ve sınıfiçkilerinin, sınıflararası güç dengelerinin somut, kanıtlanabilir, bir hesabın yapılmasını içerir. Siyasal taktiklerimiz ve taktik sloganlarımız bu bilimsel değerlendirmelere dayanmalıdır. Öte yandan, işçi yığınlarımızın gerçek savaşıma gücünün bu sloganlarımızın desteklenmesi neye bağlıdır? Yine, başka etkenlerin yanı sıra, en başta, leninist partinin tüm örgütlerinin kadro, üye ve taraftarlarının her zaman ve ısrarla sürdürdükleri günlük çalışmaların, propaganda, ajitasyon ve örgütlenirne faaliyetlerinin yığınlarla bağların sağlanlaştırılmasına ve genişletilmesine yönelik olmasına bağlıdır. Komünist partinin yığınlarla bağları sağlanlaştırma ve genişletme faaliyeti her zaman gereklidir ama devrimci dönemlerde bu ihtiyaç kendini on kat artan bir yakınlıkla hissettirir. Çünkü, devrimci dönemlerde işçi sınıfı açık devrimci eylem için iç güdüsel bir dürtü duyar ve komünistlerin bu eylemin amaçlarını doğru olarak saptamaları sonra da bu amaçları eiden gelişince anlaşılır küp yaygınlaşmaları, işçi sınıfıyla önceden kurulu bağların sıklığına ve sağlanlığına bağlıdır. Demek ki, bütün tarihi boyunca leninizm yığınlarla bağları önem vermeye, yığınlarla bağlarını zayıflığıyla, anarşizme yakın olmakla sonuçlanan oportünizmin iddialarının aksine, Leninistler, tüm tarihleri boyunca, yani geçmişte olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının eğitimi ve örgütlenmesi çalışmalarına son derece önem vermişlerdir. Bilinen ve sayısız kez kanıtlanmış

olan bu gerçeğe rağmen, sosyal-reformistler ve oportünistler, Leninistlerin taktik sloganlarını ve siyasal taktiklerini eleştirirken hala "yığınlarla bağlar, yığınlar üzerinde çövenizmin etkisi" nakızını çigneyorlar, orada yığınlardan gıllanmaya çalışılan bir şey var demektir.

"Unutulmaması gerekir ki, yığınlarla olan bağlarımız konusundaki yaygın kötümserlik, çoğu kez, proletaryanın devrimdeki rolü açısından, burjuva düşünceler için bir paravan görevi görür." (Lenin)

İster kendi burjuva uzlaşmacı taktiklerini ve taktik sloganlarını açıklarken olsun, ister leninistlerin devrimci taktiklerini ve taktik sloganlarını eleştirirken olsun, sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin kitlelerle bağlarımızın görece zayıflığına ve çövenizmin kitleler üzerindeki görece etkisini büyük bir kötümserlikle ortaya koymalarının nedeni budur: Burjuvaziyle bütün köprüleri atmaktan kaçınmak ve devrimin temel görevlerinden yan çizmek. Lenin'den günümüze kadar -ve bundan sonra da- aktörler ve aktörlerin kullandığı argümanlar değişmekle birlikte, bu konudaki kötümser yaklaşımın amacı ve özü değişmemiştir.

Marksizm, sosyalizmin tüm ilke! biçimlerinden, hareketi ve daha baştan hiç bir özel mücadele biçimine bağlanmamasıyla, bütün mücadele biçimlerini kabul etmesiyle; mücadele biçimleri sorununa tarihsel açıdan ele almasıyla ayrılır. Kendini daha baştan hiç bir mücadele biçimiyle sınırlamayan, bütün mücadele biçimlerini ilkesel olarak kabul eden marksizmin, bu soruna tarihsel olarak yaklaşması ne anlama gelir? Bunun benzeridir, zira, sosyal-reformizmin ve oportünizmin marksizmde en çok çarpıtıldığı noktalardan birisi budur. Onlar, mücadele biçimleri ve araçları sorununa tarihsel yaklaşımı bir kenara atarak, marksizmin bütün mücadele biçimlerini kabul ettiği genel yaklaşımını bir paravan olarak kullanmak suretiyle anti-marksist yüzlerini gizlemeye çalışırlar. Oysa, mücadele biçimleri sorununu tarihsel olarak ele alan marksizm, iktisadi evrimin

değişik aşamalarında, siyasal, ulusal-kültürel özel koşullarda değişmelerin olacağını ve bu değişimlere bağlı olarak, değişik mücadele biçimlerinin ortaya çıkacağını, bunların başlıca mücadele biçimleri olacağını, daha önceki başlıca mücadele biçimlerinin ise ikinci plana düşeceğini bilir. Marksizmin mücadele biçimleri sorununa bu diyalektik yaklaşımı sosyal-reformizmin ve oportünizmin çarpıtmasının kendileri açısından son derece haklı nedenleri var. Çünkü, ancak bu çarpıtma sayesinde ki, devrimci dönemlerde devrimin can alıcı görevlerinden kaçınabilir ve hareketi, burjuvazi açısından kabul edilebilir sınırlar içinde tutabilirler. Şüphesiz, bu burjuva uzlaşmacı akımlar, burjuvaziye bu hizmetlerini, daha doğrusu, uçuktan açığı değil, halkı görebilecek nedenler ile sürekli yerine getirirler. Bu nedenlerin başında işçi sınıfı ve yığınların eğitimi ve örgütlenmesi gelmektedir. İşçi sınıfının, emekçi yığınların eğitimi ve örgütlenmesi işi, komünist hareketin daimi görevleri arasındadır. Yani, komünistler, proletaryama ve emekçi yığınların eğitim ve örgütlenmesi işine asla ara vermez, önelerine çıkan her fırsattan, her olanaktan, bu görevi yerine getirmek için yararlanmaya çalışırlar. Bu nedenle, komünist parti ile oportünizm arasında bu konudaki ayrışık, bu için sürekli gereklik gerekmedikçe değil. Sorun şurada:

"Hiç kuşku yok ki, işçi sınıfının eğitimi ve örgütlenmesi için henüz yapılacak çok, pek çok şey var, ama şimdi en önemli olan bu eğitim ve örgütlenme çalışmalarında esas siyasal ağırlığı nereye vermiyoruz gerektiğidir. Sendikalara ve yasal örgütlere mi, bir ayaklanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmalarına mı?"

"Her ikisi de işçi sınıfının eğitilmesi ve örgütlenmesini sağlamaktadır. Her ikisi de, kuşkusuz gereklidir. Ama bugünkü devrimde soruna varmaktadır: İşçi sınıfının eğitime ve örgütlenmeye işinde hangisine ağırlık verilmelidir, birincisine mi, yoksa ikincisine mi?" (Lenin)

Evet, sorunun özü, işçi sınıfının ve emekçi yığınların eğitilmesi ve örgütlenmesi konusunda Leninizmle oportünizm ve sosyal-reformizm arasındaki ayrışığın temel bu soruların yanıtında bulunmaktadır. Sınıf uzlaşmacılığı siyasetine dayanan sosyal-reformizm, bu soruları, "sendikaların ve yasal örgütlere dayanmalıdır" diye yanıt verir. Siyasal octama doğru değerlendirme yeteneğinin

den yoksun ve bu yetenek yoksunluğu yüzünden devrimci bir taktiğe, devrimci taktik sloganlara sahip olmayan oportünizm ise. 'İkinci ki ikincisi' der ve sonra ekler: 'ama henüz zamanı değil, yığınların bağlarımız henüz sağıf ve kilitler henüz güvenizmin etkisi altında; bu yüzden bu ikincilere şimdi değil de ileride ağırlık vermek gerekir.' Böylece, oportünizm, devrimci masağe takınıldıktan hemen sonra, devrimci görevleri belirsiz bir tarihe erteleyerek, sınıfbirlikçi sosyal-reformizmle bir başka yoldan buluşmuş olur. Leninizm ise, iktisadi evrimi dikkatle izleyerek, bu evrime bağlı olarak canlı siyasi ve dinsel koşullarda meydana gelen değişiklikleri ele alır ve çalışmasında, propaganda, ajitasyon ve örgütlendirme faaliyetinde hangi noktaların öne çıkarılması gerektiğini bilimsel bir titlikle saptar.

SEÇİMLERDE OPORTÜNİST ÇİZGİ HANGİ BİÇİMLERE BÜRÜNDÜ?

Bilindiği gibi, BSP, SİP gibi sosyal-demokratçı temel eden ya da, başka bir ifadeyle söyleyebilirsek, Türkiye'de marksizmin kökenli sosyal-demokrasinin ilk damarlarını oluşturan sosyal-reformist akımlar kendi aralarında bir platform oluşturarak seçimlere katılma taktiklerini izlediler. Fakat bizim eleştirdiğimiz birliği pazara çıkmış olanlara yönelik olmayacak. Bunların sosyal-reformist politikaları ve sosyal-demokrat karakterleri eleştiri yoluyla açığa çıkarılmayı gerektirmeyecek kadar ortadadır. Burada, esas olarak, devrimci bir görüşüm ve üslupla seçimlerde reformist politikalar izleyen oportünist akımları genel olarak ele almaya, bunların izlediği politikaların reformist içeriğini ortaya koymaya çalışacağız. Bunlarla uğraşılması gerekiyor, zira, işçi sınıfının bilinç açılışına en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde, devrimci bir üslubun oluşturduğu sisperdesinin arkasında, bu bilinci en çok karıştıran işte bu oportünist akımlardır. Seçimlerde işçi sınıfının ve emekçi yığınların izlemesi gereken yol hususunda sosyal-reformist akımlarla sağ oportünist akımlar, biçim ve gerekçelerde farklılıklar göstermelerine karşın iki temel noktada sağa-sola çekilip-çerilemeyecek biçimde tam bir marabakat sağladılar. Bu noktalardan ilki, seçimlere katılmak, sandık başına gitmek; ikincisi, boykot düşüncesini, 'pratikte verimsiz' diye eleştirmek. Bu iki noktada sosyal-demokrat BSP-SİP vd. akımlar ile sağ oportünist akımlar arasında tam bir uyum gerçekleşti. Dikkati çeken bir başka olgu, bu akımların tümünün

1991'den bu yana, ister genel, ister yerel seçimlerde olsun seçimlere katılma, sandık başına gitme çizgisini izlemiş olduklarıdır. Sağ oportünist akımların, bağımsız aday, devrimci demokrat adayları destekleme, boş oy atma vb. farklılıklar göstermiş olmaları, hepimizin sandık başında buldukları gerçeğini değiştiriyor. Bu nedenle, sandık başına gitme çizgisinin reformist karakterini kanıtladığımızda, aralarındaki ufak-tefek ayrılıklara rağmen, sandık başında bulunan tüm oportünist çizgileri de mahkûm etmiş olacağız.

Yazmamız başında, devrimci bir siyasi hareketin başarısının temel koşullarından birinin, içinde bulunduğu siyasi durumu doğru değerlendirmesi, taktik sloganlarını doğru saptaması olduğuna işaret etmiştik. Aynı şekilde, somut koşulların, sınıf çekişmelerinin doğru, somut, kanıtlanabilir bir analizini bu görevi yerine getirmek için zoruyla olduğuna değinmiştik. Oyleyse, siyasi durumun doğru değerlendirilmesini yapabilmemiz için, bu siyasi durumu karakterize eden, belirleyen, iktisadi evrimin içinde bulunduğu aşamaları, en azından temel çizgileri itibarıyla ele almamız gerekmektedir. Nedir Türkiye tekelci kapitalizminin öne çıkan özellikleri? Aşağı yukarı bütün siyasi akımlar, Türkiye tekelci kapitalizminin özellikleri kesin olan bir şey daha, yapısal ve kalıcı olan bunalımın 1980'den bu yana sürekli derinleştiği ve geniş emekçi yığınları, işçi sınıfını sarstığı, ayandırdığı ve mücadeleye çektiğidir. Ekonominin bunalım, politik bunalımla birleşmiş ve sınıf mücadelesini yaygınlaştırıp derinleştirmiştir. İşte birkaç rakam ve sınıf mücadelesinin gelişen çizgileri:

1995 yılında sadece devlete ait fabrika ve işletmelerde greve çıkan işçi sayısı, yılım son aylarına doğru hızla artmış ve dörtyüzbilinç işçi sayısına yaklaşmıştır. Bu rakam son onbeş yılda grev dalgasının en üst noktaya vardığı 1989'daki grevi işçi sayısını geçiyor. Yine bu rakama, özel sektöre ait olup da aylardır sürmekte olan grevler dahil değildir. Fakat, işçi sınıfı hareketi ve işçi sınıfı bilincindeki gelişmeyi gösteren olgu yine de bu rakamlar değildir. Son yıllarda da olduğu gibi, 1995 yılında da işçi hareketinin en belirgin özelliği, polis ve jandarmayla çatışmalar düzeyine çıkmış olmasıdır. Onların çatış-

ma yaşandı, yüzlerce işçi, polis ve jandarma yaralandı. İşçiler, hep yeni eylem biçimleri arayışında oldu. Ve nihayet, 1995'in 15 Ekim tarihinde yüz binlerce işçilerin asker ve polis barikatını aşarak, polis ve askerlerle yollarda çatışarak Ankara'ya akması.

Yüzbinlerce işçinin, 'Yığınlık Yok, Direniş Var!', 'Hükümeti Yıkıtkı, Sıra İMF'de!' sloganlarıyla Ankara'nın göbeğini işgal etmesi, burjuvazinin tüm korkusunu ortaya koyacağına tüm askeri birliklerini, polis gücünü alarmı geçirilmesi, keskin nişancıları Kızılay Meydanı'nı denetim altına alacak biçimde mevzilendirilmesi vb. vb. Ama, işçi hareketinin dipten gelen gücünü ve sağlanabilirliğini anlayabilmek için, yukarıda sadece bazı belirgin noktalarını değindiğimiz bu eylemliliğin devlet ve sendikacıların engellemesine rağmen gerçekleştiğini altını çizmek gerekiyor. Aynı tarihte, Ankara, sadece işçi eylemleriyle sarsılmadı. Kamu çalışanlarının onbinlerce kişisinin katılımıyla gerçekleştirildiği eylem Ankara'ya bir kez daha sarstı.

Ama tüm bunlar, 1995 yılında sınıf mücadelesinin derinliğini, genişliğini ve sertliğini, emekçi yokun halkın bilincindeki değişimi anlamaya yetmez. Tüm bu aktarılan, anımsatılan olaylar, 12-15 Mart Gazi Barikat Savaşı ve Sokak savaşıyla yaratıldığı politik etki, yığınların bilinç sızmasında ve eğitiminde oynadığı rol karşısında devde kulak bile değildir. Birindenbire patlak veren Gazi Ayaklanması ve onu izleyen olaylar-çatışmalar, barikat düşmeleri Türkiye'yi derinden sarstı. Sarsılan sadece devlet egemenliği değildi. Toplum da sarıldı, uyandı ve harekete geçti. 1995 yılının tüm yaz ayları çatışmalar, yitiruşler ve eylemlerle geçti. Sadece Gazi Ayaklanması'nda yirenden fazla kişi devlet güçleri tarafından, bilinçli, planlı biçimde öldürüldü. Hemen sonrasında 1 Mayıs Mahallesi'nde dört kişi aynı günler tarafından öldürüldü. Ölenlerin cezazeleri devlete karşı gösterilere dönüştürüldü. Bu olayların sıcaklığı geçmeden Okmeydanı-Nurtepe barikatları kuruldu. İlk olaylardan ders alan polis, bu barikatları önünde emek istedi, ölümünü önünde aldı ve yüzlerce insan göz altına alındı. Toplumun içten işe kaynadığı, patlayıcı madde biriktirdiği anlaşıldı. Elbirliği'nde, bir 'namus' meselesi polise ve devlete karşı bir isyana dönüştü. Bu isyan barikatlardan bir haftada ancak bastırılabilirdi. Benzer olaylar bu sefer başka ilçelerde patlak verdi. Ardından Sibel Yulcu adlı devrimcinin ceza-ze töreni... Cezasından firarlar, polisin katliamı ve yine gösteriye dönüşen ramazan türünleri vb. vb. Sayısız eylemler yaşandı.

Elbette, tüm bu tablonun dahil, erkini, kapsamı, süresi ve sonuçları bakımından yanında çok az şey ifade ettiği Kürdistan Ulusal-Sınıfsal Kurtuluş Savaşı'ndan henüz söz konusu değil. Oysa, bu savaş, tek başına bile burjuva sınıf egemenliğini, bu egemenliğin dayandığı devleti temellerinden sarsmaktadır. Ancak biz, burada, etkileri, kapsamı ve sonuçları üzerine hemen herkesin anlayış birliğine vardığı bu savaş üzerinde ayrıca durmayı gerekli görmüyoruz. Şu kadarını söyleyelim, içinde bulunulan siyasal durumun en önemli çizgisini oluşturan Kürdistan Ulusal-Sınıfsal Kurtuluş Savaşı, tek başına dahil, yetmiş yıllık TC'yi tarihinin sonuna yaklaştırmaya yetmektedir. Sınıf mücadelesine ilişkin bu tabloya daha bir anlam kazandıran rakamlar Demokrasî Gazetesi'nin 31 Aralık 1995 tarihli sayısında yayımlandı. Dileyen, söz konusu nüshayı alıp bakabilir; bir saduce bazı rakamları aktarmakla yetineceğiz.

İşte rakamlardan bazıları: Sivilize Saldırlar Sonucu; 226 ölü, Faali Meçhul Cinayet ve Saldırlar Sonucu; 92 ölü, Çatışmalarda; 2790 ölü, Kayıp; 213 kişi. Gözaltı; 13 bin kişi, Kapatılan Dernek, Sendika ve Yayın; 98. Tüm bunları sayın bilinemeyen, ama binlerce ifade edilen boşaltılan köy sayın, yerinden-yurdundan göç ettirilen milyonlarca insan vb. eklemek gerekir.

Ahın ister iş savaş koyun, ister koymayın, ama, tüm bunlar somut, kanıtlanabilir, denetlenabilir gerçeklerdir. Bu somut gerçekler, içinde bulunulan siyasal durumu temel çizgilerini oluşturuyor. Temel çizgileri bu derece kanlı, sert ve çarpıcı olarak beliren bir tablo içindeki burjuva sınıf egemenliği hangi güçlere dayanıyor ve bu tabloda parlamento ile polis güdülerinin yarı nesnesidir? Şimdi, bu soruların yanıtlanmasına geçelim.

Burjuvazinin, kendi sınıf egemenliğini artık parlamentoya dayandırmadığı, parlamentonun bu egemenliğin sürdürülmesinde "incir yaprağı" görevi bile görmediği kanıtlanmayacak kadar herkesçe kabul edilen bir gerçektir. Bu gerçeği görüp kavramak için DEP millet vekillerinin polisler tarafından, bir savcının emriyle, yaka paça meclisten alınmalarına ya da, bir millet vekilinin dünyanın gözünü önünde polisler tarafından kemalî hale getirilmesini bilmek de gerekiyor. Parlamentonun hiç bir saygınlığının, etkisinin olmadığını artık sokaktaki adam da biliyor. Milletvekillerinin, bir polis ekolü ya da Kürdistan'da bulunan bir üst düzey kadar dahil yetki ve otoriteleri yoktur. Sadece milletvekillerinin de değil, Ordunun görüşleriyle tam bir uyum sağlamadığı sürece, bir

bakan ya da başbakan yardımcısından, hatta başbakanın subaylardan alınmadan Kürdistan'ın herhangi bir köyüne gidecek kadar otoritesi yoktur. Devletin, sözde bu en yetkili görevlilerinin Kürdistan'da bir köyü gitmeleri kesinlikle ordadaki subayların iznine bağlıdır. Emasında, bu ayrıntılara da gerek yok. Parlamentonun MGK'ın emrinde bir kurum olarak çalıştığı herkesçe bilinen ve kabul edilen bir gerçektir. Burjuva sınıf egemenliğinde, parlamento işte böyle bir yerde bulunuyor. Kısacası, parlamento, polis ve ordunun görüşleriyle tam bir uyum göstermediği yerde bir güçtür. Onların emrinde, onların görüşleriyle uyduğunda ise burjuvazinin ayıplarını örten bir şalidir.

Ya polis ve ordunun bu egemenliktaki yeri nedir? Sermaye sınıfı, egemenliğini sürdürmede, devlet ve toplumu yönetmede, esas olarak, parlamentoya değil, ordu ve polise dayanıyor. İş savaş boyutlarına varan sınıf mücadelesinde Kürdistan büyük bir inat ve övveriyle yürüttüğü ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşını, parlamento, mahkemeler ve bürokrasiyi birbirine yaklaştırmış, bunların tümünü ise, polis ve ordunun emrine geçirmiştir. Sermaye egemenliğinin dayanakları ordu ve polistir. Ve bu algı yeni değil, yıllardır karşınıza bulunan bir algıdır. Sermayenin sınıf egemenliğinde parlamento hiç bir şeydir, ordu ve polis her şeydir. Ordu ve polisin burjuva egemenliği içinde nasıl yer tuttuğu teoride kafa yormak isteyenler, Mehmet Ağar ve Necdet Memiş gibi iki polis ekolünü, biri emekliliğini bekleyen, diğeri zaten emekli edilmiş bu iki strada insanın nasıl birden bire büyük önem kazandığını düşünmelidir. Ne oldu da, Mehmet Rymür gibi başımız bir MIT'çi, emekli edildikten sonra tekrar görevi çağrıldı? Lenin'in sözleriyle soracak olursak; **'Öyleyse bu en strada polis (Tropov bn.) ve onun günlük işi nasıl oldu da birden böylesine büyük önem kazandı.'** Evet, Türk burjuva sınıfının "Tropov"ları ve onların günlük işleri nasıl oldu da birden böylesine önem kazandı? Çünkü, bunların tümü, sermaye egemenliğinin, faşizmin, "tüm vahşi, caniyane ve anlamsız ölünün cisimleşmesidir." Öyleyse, bunların önem kazanmasının nedenleri, Kürt halkının, işçi sınıfının, emekçi halkın mücadelesinin yükselmesinde, Türkiye ve Kürdistan devriminin gelişmesinde aranmalıdır. Her iki ülkenin, yani Türkiye ve Kürdistan'ın devrim güçleri, son yıllarda, yıllarla değil, haftalarla, hatta günlerle ölçülen bir politik olgunlaşma sürecine girmiş, olaylar tarafından eğitilmiş olgunlaştırılmıştır. Türkiye ve Kürdistan halkları politik olarak henüz bu

yük bir uyanış ve olgunlaşma sürecine girmemişken, istemsiz hopsi strada ve başarılar olan ve bu yüzden emekli edilmiş ya da emekliliğini beklemekte olan bu polis jelleri, her iki ülke devrim hareketinin yükselmesiyle birlikte, işçi, emekçi ve ezilen halkların politik yönden hızla olgunlaşmaya başlamasıyla birlikte; sınıf savaşının sertleşerek iş savaş boyutuna almaya başladığını göstermesiyle birlikte, devletin artık kanlı yörünce açıkça ortağı koyacağına işaretleri olarak, faşizmin "tüm vahşi, caniyane ve anlamsız ölünün cisimleşmesi..." olarak görev başına çağrıldılar. Bundan sonra parlamento-dışı mücadele esas mücadele biçimine döndü. İşçi sınıfı, emekçi ve ezilen halklar, yaşam koşullarını iyileştirmek, devlet baskısını bir parça olsun azaltmak için dahil sokaklara döküldü, dağlara çekildi olfular. Sermaye sınıfı, ezilen, sömürülen yığınlarına bu yönelimine kan ve barutla yanıt verdi ve parlamento-dışı mücadeleye yine sermaye sınıfının kendisi süreklilik kazandı.

Bütün bu süreç, parlamento-dışı mücadeleyi gerçek mücadele çizgisi haline getirmiş, devrimin temel sorunlarını ön plana çıkarmıştır. Halen parlamentoyu bir "kürsü" olarak kullanma bahanesi altında kendi ulusal mücadelesini gizlemeye çalışanlar, şu soruyu çok net, iki anlama getiremeyecek bir açıklıkla yanıtlamalıdır: Günümüzde gerçek mücadele çizgisi hangisidir? Parlamento mücadelesi mi, yoksa parlamento-dışı mücadele mi? Devrimci kalmak ya da devrimci görünmek isteyen günümüzde, yani burjuvazinin sınıf egemenliği doğrudan zor aygıtlarına dayanarak müdahale ettiği koşullarda, parlamentar mücadelesinin gerçek mücadeleye çizgisi olmaya devam ettiğini söyleyebileceğini düşünmüyoruz. Çünkü herkes bilir ki, silahların gücüne dayanan bir egemenlik, ancak, yine silahların gücüyle yıkılabilir. Oportünistler, açık bir reddiyeyle yolsuz kimseyi kandırmayacaklarını bildikleri içindir ki, dolambaçlı yola başvururlar. Silahların gücüne dayalı bir egemenliğin yine ancak silahların gücüyle, silahlanmış emekçi yığınların gücüyle yıkılabileceğini savunan görüşler ama yığınlarla bağlarımızın görece zayıflığı hakkında kötümserlik yayarak devrimin temel görevlerinden kaçınmayı, parlamentoya bağlı kalmamış yığınları dikkatli tekrar parlamentoya çevirmeyi ihmal etmezler. Onların, yani, sağ oportünist akımların açıl topuğu işte budur. Hiçbir, dergi ve diğer yayımlarında üst perdeden utup tutmayı ihmal etmedi; ama, sıra devrimin temel görevlerine ve bu görevlerin sorumluluklarına, pratik hazırlıklarına yerine getirmeye geldi-

ğinde, bütün o beybedi görüntü, iğneyi delinen bir kuru bağırsak gibi, acınacak biçimde fışkırdı. Sağ oportünist akımların hepsi de boykot kararını 'pratikte vermişiz' ilan ederek yığınların dikkatini parlamentoya çevirmedi, yığınları parlamento-dışı mücadeleden parlamentolar mücadeleye çokmenli yarışa içine girdiler. Kimisi 'bağırmasız aday', kimisi 'boş oy', kimisi ise 'Barış, Emek, Özgürlük' blokuna desteklemek için yığınları "sandık başına" çağırıldılar.

İşçi ve emekçi yığınları, Kürt halkına, parlamento-dışı mücadelede, parlamentolar mücadeleye; hareketlerin başından 'sandık'ların başına çağırıldılar. Kimilerinin olayların baskısıyla ve yarım ağızla yaptığı 'silahlanın' çağrısı bir marşıya dönüştü ve unutulup gitti. Devrimin temel görevleri, için de biraz serbest propaganda halkı bulunan bir tabak çorbaya satıldı. Burjuvazinin kendisinin de pek ciddiye almadığı sanaysal bir kaçınılma olanaktan yararlanmak her şey, silahlanma, devrimci örtü yaratma hazırlıkları hiçbir şey olarak gösterildi. Ezilen, emekçi halkların, işçi sınıfının bilinç açıklığına on çok gereklerini duydukları bir zaman diliminde, onların bilincini karnaskarlık etmek için ellerinden geleni yaptılar. "Bize Oy Verin, Faşizmden Hesap Sorulur" dediler, oysa, değil sadece oy almak, alacakları oyurla meclisin çoğunluğunu daha da geçireler beş paralık bir "kaynakt-ı harbiye" lerinin olmayacağını kendileri de biliyorlar. Bile bile yalan söylediler, halkı bile bile aldattılar. Kürt halkına barış vaatsettiler, bunun için kendilerini parlamentoya taşıyacak oy istodiler. Oysa, Kürt halkına karşı yürütülen savaşın esas kaynağının parlamento olmadığını, dolayısıyla, Kürt halkına özgürlüğün parlamentodan çıkmayacağını kendileri de biliyordu. Bile bile yalan söylediler, işçi sınıfı ve emekçi yığınların sorunlarını çözmek için parlamentoya taşınmalarına istodiler, oysa, sorunların çözüm yollarının parlamento değil, sokaklar olduğunu gayet iyi biliyorlardı; bile bile emekçi yığınları aldatmaya çalıştılar. Sağ oportünist akımlar ve sosyal-reformistler, burjuvaziye bu hizmetlerini değişik yollardan yurtına getirtilerse de hepisi sandıklara bulundukları kavşakta buluştu. Bir ellerinde, "Boykot tavrı pratikte verimsizdir, kitlelerle bağlarımız zayıftır" pankartı diğer ellerinde oy pusulaları vardı buluştuğularında.

'SEÇİMLER SOKAKLARI TEMİZLER'
(S. Demirel)

Sağ oportünist akımların, sosyal-demok-

rat BSP,EP, SİP vb. yapılarını 'sandık başına' çağırılarının işçi sınıfı ve ezilen yığınları, Kürt halkının mücadelesine verdikleri zarar. Bu kadarla kalmadı. Bu akımların sınıf mücadelesinde, ezilen, sömürülen yığınlar aleyhine yaptıkları tahribatı gerektirmek için, seçimlerin bir başka özelliğine bakmak gerekiyor. Seçimler, bir özelliğiyle, parlamentonun olmayan iktidar gücüne dair bir yanılamama, bir aldatmaca yaratmaç oduğunu ortaya koydukt. Geçtiğimiz seçimlerin bir diğer özelliği burjuvazinin hayırdığı bir savaş hilesi olmasıdır. Bu savaş hilesini uygulamak için, seçim kararının alındığı dönemin koşullarına bakılmalıdır. Bu koşulların

Burjuvazi, sokaklara taşmış işçi-emekçi yığınları sandık başına çağırma ile kendi çıkarları açısından son derece doğru bir iş yapmış oldu.
Sağ oportünist akımlar ise, bu çağrıya katılmakla, önerdikleri biçim ne olursa olsun, sermaye sınıfının savaş hilesine ortak oldular işçi ve emekçi yığınların, Kürt Halkının çıkarlarına, tarihsel devrim hakkına bir kez daha ihanet ettiler.

en belirgin özelliği, söz konusu dönemde işçi sınıfının, Kürt halkının ve emekçi yığınların mücadelesini hedeflendirmiş ve sortileştirmiş olmalarıdır. Hükümet bunalmış, işçi sınıfının grev dalgasıyla çalkıştı. Emekçi memurlar, hükümet bunalmasının patlak verdiği dönemde eylemliliklerini artırma kararını almışlardı. Köçek üredici ve esnafın boşuetsuzluğu ileri boyutlara varmış ve özellikle Zonguldak gibi taşra illerinde işçi sınıfını açıktan destekler hale gelmişlerdi. Eğer burada, neden-suç ilişkisi kuracak olursak, esasen, toplumsal sınıfların bu durumunun hükümet bunalmına yol açtığı söylememiz gerekecek. Kısacası, işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, öğrenci gençliğin ve Kürt halkının sokaklara taşması, her gün sokaklara indiği koşulların, burjuvazi bu savaş hilesine hayırdıydı. Bu hileyle, burjuvazi, devrim güçlerini yularına çarpmayı hedeflemiştir. Bu amaçla hileyi en safu biçimde ifa eden yine Süleyman Demirel olmuştur,

Toplumun yönetmede on yıllarını deneyimine sahip bu anti-komünist buçuva, sokakların devrim güçleri tarafından her gün inletileği bir zamanda, "seçimler bahar yağmuru gibidir, sokakları temizler" diyerek savaş hilesinin özünü dile getirmiştir. Açık tartışmalar yoluyla, sokakları temizleyemeyeceğini anlayan sermaye sınıfı, bu amaçına varmak için hile yolunu seçmiştir. Sermaye sınıfı bu hileye ilk kez başvuruyor değil. 1991 Genel Seçimleri yine, benzer koşullarda gündeme getirilmiştir. O dönemde, hem sokakları-caddeleri temizlemek, hem de iç savaş hazırlığı için zaman kazanmak amacıyla, anden, genel seçimleri gündeme getirmişti. Bu yönüyle, son seçimler, 1991 seçimlerine son derece benzemektedir. Burjuvazinin bu savaş hilesinin özü, yığınların hangi parti ya da kişileri oy vereceğine değil, yığınların sandık başına çağırılmasına dayanmaktadır. Bu seçim hilesinde, ilk planda önem kazanan şey, yığınları aldatarak onları sokaklardan geri çekmek ve bu şekilde zaman kazanmak, kınğan sınıf savaşının barajlarını azaltmaktır. Yığınların hangi partiye oy verecekleri ise, ikinci, üçüncü düzede önemli bir şeydir ve zaten yığınlar bir kez aldatıldı mıydı, faşist basın ve televizyonlar aracılığıyla ikinci, üçüncü kez aldatılmaları pek o kadar zor olmayacaktır. Bu anlamda, burjuvazi, sokaklara taşmış işçi-emekçi yığınları sandık başına çağırma ile kendi çıkarları açısından son derece doğru bir iş yapmış oldu. Sağ oportünist akımlar ise, bu çağrıya katılmakla, önerdikleri biçim ne olursa olsun, sermaye sınıfının savaş hilesine ortak oldular; işçi ve emekçi yığınlarını, Kürt halkının çıkarlarına, tarihsel devrim hakkına bir kez daha ihanet ettiler.

Bu veya bu gerekçeyle, şu veya bu biçimde halkı "sandık başına" çağırarak burjuvazinin savaş hilesine ortak olanlar, bu eleştirilerinin karşısında feryat-figan edip bizi, kendilerini haksızlık yapmakla suçlayacaklarsa onlara şöyle söyleyebiliriz: Böyle bağırıp çağıracağını, otuzup, şu yemimli anti-komünist yaşlı faşist S. Demirel'in "Seçimler bahar yağmuru gibidir, sokakları temizler" sözünü üzerinde düşünün. Bunun anlamını çözümlen ve sokaklara "temizlenmesinde" oynadığınız rolü bilince çıkarın. O zaman proletaryanın devrim hakkını içinde rivir tavir bulunan bir tabak çorbaya nasıl sattığımızı daha net, daha açık görürsünüz. Sizi bataklıkta kurutacak olan şey, bağırıp-çağırma, silahlanma değil, yürütüğünüz yolu bataklık olduğunu anlayarak bu yoldan geri dönmektir.

Taylan İSTİK

BU ATEŞİN

KÖRÜGE İFTİYACI VAR!

Ulusal Kurtuluş Hareketi PKK, 14 Aralık'ta ateşkes ilan etti. Üstelik savaşın, hem güneyde hem de kuzeyde alelâhâdine yaydığı, daha önce adını atmadığı bölgeler de dahil, bir çok yerde ateş gücünü yükselttiği bir dönemde... Hatay ve Sivas gibi yeni alanlarda kendini gösteren, sayıları yüzbinleri geçen tam donanımlı ordu birliklerine karşı büyük direniş gösteren PKK, ateşkes sürecini iki yönü ile açıklıyor bildirir. Birincisi, "Demokratik, barışçıl, siyasal çözüm" olarak formüle ettiği demokratik açılımları sağlanması için TC'yi köşeye sıkıştırmak. İkincisi, bu ateşkes sürecinde soluklanıp savaşın gücünü pekiştirmek ve bahara hazırlanmak. Elbette ki, bu iki yön bir çok açıdan birbirleriyle çelişiyor. Fakat biz sorunun bu yönünü bir yana bırakalım ve ateşkes ilamının hangi siyasal gelişmelerin üzerine geldiğini ve gerçek içeriğinin ne olduğunu irdelemeye çalışalım.

Bünyeli gibi PKK, Güney Kürdistan'da önce Çelik hareketine karşı savaşı, sonra Ağustos ayı sonunda KDP karakollarına bir çok yönden saldırıya geçti. Bu saldırıya binlerce gençlerin katıldığı açıklandı. Saldırıların karşısında zor duruma düşen KDP paşmergelerine yardım için TC ordusu da harekete geçti. Böylece ULK her iki gücü birden savaşın yürütme durumunda kaldı. Aynı zamanda Hakkari-Botan bölgesi başta olmak üzere, Hatay, Sivas, Diyarbakır sürekli olarak gerillaların faaliyet alanı haline gelmişti. TC, son zamanlarda Kürdistan'daki vıyınlarını daha da güçlendirdi. Edirne sınırlarından tugaylar Van'a taşındı. Bu durumu TC'nin güçlülüğünü değil, aksine aczini gösteriyordu. Ve böylesine bir savaş ortamında PKK'nin ateşkes ilan etmesiyle, bunu "zor durumdalar, dağılıyorlar" diye yorumlayan TC'nin sözcülerine gülmek gerekirdi. Ama buna rağmen hem güneyde, hem de kuzeyde ateşkes ilanına gidildi. Güney'de KDP güçleriyle girilen savaş büyük ölçüde durulmuş görünüyor. Ama TC ordusu savaşmayı ve ateşi sürdürüyor. Yani, kuzeyde ateşkes tek tarafı olarak yürütülüyor.

Ateşkesin gündeme geldiği döneme ilişkin bazı önemli olayları ele alalım ateşkesin gerçek içeriğini anlamamıza yardımcı olacaktır. Bünyeli gibi PKK lideri Öcalan, ateşkes çağrısını Meclis TV'de, Avrupa Parlamentosunda gümrük birliğinin oynadığı günün ertesinde açıklamıştı. Ateşkesin ilan edileceği aylar önceden belli olmuştu. Gümrük birliği

oylamasının yapıldığı günün seçilmiş olması tesadüf değildir. PKK'nin de "Demokratik, barışçıl, siyasal" çözümünü, GR ve Avrupa'ya entegrasyonu süreciyle birlikte ele aldığı düşünülür.

İkincisi seçimler boyutudur. PKK seçimlere on gün kala ilan ettiği ateşkesle HADEP çevresinde toplanan Emek-Barış-Özgürleşme Cephesi programını doğrudan desteklediğini de açıklama oluyordu. Böylece blokun önü açılacak; TC'nin Blok çalışmalarını baskı altına almasının meşruiyeti ortadan kalkacaktı. Devletin içerisi de askeri çözümden yana olmayan kesimlerle, burjuvazinin "sadece askerle olmaz" lafını gevdileyen bölünmüşlüğü, bu ateşkesle, tam da seçim öncesinde güçlendireceğini hesap etti. Bu tavı Öcalan, ateşkes ilanında açıkça dile getirmiş ve "Mesut Yılmaz, Yazar Kemal'e görüşmüş ve güven" "Bu sorunu her ne pahasına olursa olsun çözeceğiz" demiş. ANAP'ten aday kokut Özal da, sorunun çözümünü yönünde her türlü öneriyi kopsuz tartışmaya açacaklarını beyan etmişti. Öyleyse Ulusal Hareket, ateşkes ile seçimlerde bu gruba, DYP-NİP grubu karşısında dolaylı olarak destek vermiş.

Üçüncüsü, ateşkes kaç aylarına denk gelirdi. Özgür Halk dergisinde yazıldığı kadıyla, gerillaların eylemlerinin büyük oranda düştüğü bu aylarda ateşkes, soluklanmak ve savaş örgütlerini güçlendirmek için önemli bir fırsattı. Henüz söylevelim Ateşkesin bu boyutu, diğer tüm boyut ve bağlantılardan apayrı bir özellik taşımaktadır. Bu durumu sonra ele alacağız. Bir ateşkesin ilan edildiği dönemin diğer özelliklerinin alın çizmeye devam edelim.

"Demokratik, barışçıl, siyasal" çözüm yolunda ateşkes ilanının bir diğer boyutu da, emperyalizmin Ortadoğu planını somut olarak gündeme soktuğu bir döneme denk geliyor oluşudur. Ve bir bu yön üzerinde durmakta yarar görüyoruz.

Başta ABD olmak üzere, Almanya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist ülkelerin Ortadoğu'da oldukça yoğun ekonomik çıkarları vardır. Bu emperyalist ülkeler, aynı aynı senaryolar peşinde koşarak, bu senaryoları hayata geçirmeye çalışarak, kendi emperyalist çıkarlarını diğerlerinin üzerine çıkarmaya çalışıyorlar. ABD, petrol ihtiyacının % 40'ten fazlasını Ortadoğu ülkelerinden sağlıyor. Ortadoğu,

özellikle ABD için yaşamsal önemdedir.

ABD emperyalist politikasının Ortadoğu'daki eski düşmanı Arap milliyetçiliğidir. Şimdiye, politik ilamın önderliğine soyunan İran ile, kendi çıkarlarının en büyük tehdidi olarak gördüğü Saddam'da, Ortadoğu'da İran ve Irak'ı yalnız bırakma hareketinin bir parçası olarak PKK-İsrail sözcüde barışı gündeme getirdi. Böylece Saddam ve İran'a karşı Suriye ve Ürdün başta olmak üzere tüm Arap ülkelerini yanına çekmeyi hedefledi ABD. Fakat Suriye, Golan Tepeleri sorunu nedeniyle İsrail ile barış yapmaya ayak sürüyünce, bu plan başka senaryolarla güçlendirilmeye çalışıldı. Bu senaryolardan biri de, elbette ki "Kürt kartı"ydı.

Sonra, arka arkaya şu gelişmelere tanık olduk. Türkiye'nin Habur sınır kapısını açması ile KDP ve KYP'nin çıkar çatışmalarının yitirilmesinin ve Güney Kürdistan'da, kışların koyduğu bir türlü açığa çıkmayan bombaların arka arkaya patıyarak ortamı daha da gerginleştirilmesi, ve nihayet Temmuz ayında KDP ile KYP birliklerinin kıyasıya çatışmaya başlamaları... ABD, bu durumu fırsat bilerek, her iki tarafı barıştırmak ve Kürt Federe Devleti tartışmalarını gündeme sokabilmek için, Dublin'de bir konferans düzenledi. Bu toplantılarda ABD, her iki Kürt grubunu da kendi senaryolarına bağlamış, Kürt kartını Suriye, İran ve Saddam karşısında daha rahat kullanmaya başlamıştı.

Elbette ki, Dublin toplantılarının amacının çatıştırmak ve asil amacın gizlenmesi kaçınılmazdır. Sözde, ABD, bu toplantılarda Kürt sorununu çözmek için yeni projeler organize ediyordu. İran, Irak ve Türkiye'yi kapsayan bir "Global Kürt Paketi" vardı ve bu paket içerisinde Irak'ta bir Kürt federe devletiyle TC'nin bu devlete hamlik yapmasını planı vardı. Aynı paket içerisinde "PKK'nin tasfiyesi ve dimle Kürtlerle TC'nin masaya oturması" görüşü de yer alıyordu. Fakat kısa bir süre sonra, ABD'nin bir federasyon değil, başk bir otonomiden yana okluğu ortaya çıkacağı. Çünkü, ABD, Ortadoğu'da Kürt federe devletinin başta Türkiye olmak üzere, tüm bölge ülkeleri olumsuz etkileyeceğinin yaterince bilincindeydi. ABD'nin bölge çıkarları açısından TC gibi yapıları devamı, Kürt halkına verilecek bir özgürlük sözünden çok daha fazla önemliydi. ABD Kürt sorununu çözmek için değil, genel olarak Ortadoğu'da kendi lehine olan dengeleri korumak ve güçlenmek için hareket etmişti. Zaten, bu emperyalist ve kan içici bir ülkeden, halkları özgürleşti yolunda adımlar beklemek, en hafif deyimle büyük bir sahteliktir.

PKK, bu Kürt federe Devleti senaryosunu fazlaca ciddiye almadı. Kendisini dışta bırakan bu süreci bozmak ve federal bir oluşumda kendisinin de bulunmasını sağlayacak bir girişim olarak, KDP'ye saldırdı. ABD'nin sözde Kürt global paketinde TC'ye hamlik görevi

duştuğuna konuştulduğu bir ortamda PKK, PKK Canton'a bir mektup gönderdi. Mektup şu dille içiniyordu: "Türk tarafı barışçıl bir çözüme ilna edilmiştir" DFP milletvekillerinin davasının Yargıtay'da karara bağlanmasından bir kaç gün önce gönderilen mektup, belhelli ki, şu hedefi içeriyordu: Global Kürt planı çerçevesinde ABD, TC'nin de korudu Kürt sorunu çerçevesinde adım atmasını öngörmüştü. Bir uzlaşma sağlanmalıydı. İşte PKK, Kürt halkı adına uzlaşma sağlayacak olan mehataba adresine bu şekilde gönderiyordu; bu, tabii ki, DFP milletvekilleriydi. Fakat umduğuna ulaşamadı. ABD, beklendiği gibi, TC'ye DIP'ilerin yargılanmasında müdahale etmedi ve cezalar Yargıtay'ca onaylandı. Bu kezibre tersine döndü ve Öcalan, SNP Moskova toplantısına gönderdiği mesajda, "ABD'nin Kürt ulusal hareketini boğmak için yoğun ittifaklar yaptığı"na yer verdi. Kürt federe devleti düşüncesini doğa doğmaz, kimsesiz bir çocuk gibi, cansız önüne bırakmış bile.

KDP ile NYB'nin ABD gözetiminde anlaşmaya varmaları, üstelik ötonomi istediği özendirici pazarlıkların yapılması, aynı döneme denk geldi. Bu tarih en sonra PKK ile KDP'nin çatışmaları, ateşkes ilanına dek, gittikçe azalarak sürecekti. Güney Kürdistan'da ateşkes, işte böylesi bir politik hareket ortasında gündeme geldi.

Ateşkes ilanı döneminin özet çıkan sıvıvırlardan biri de; TOBB raporuyla başlayan tartışmalardır. Yalen Ener gibi, politika üzerinde büyük etkileri olan bir teknelci gücün Doğu Ergil'e hazırladığı rapor formatı koparmıştı. Kimin halinde, oldukça sınırlı bazı demokratik hakları bile sakınarak açıklayan rapor, kasıtlı bir gözetimci düzümüne çarpmış; sistemin en küçük bir esnekliğe bile tahammülü olmadığını göstermekten, kanıtlamaktan öte bir şey yapamamıştı. ABD'nin Kürt sorununa Güneyde doğrudan bir taraf olduğu bir dönemde ortaya çıkarılan rapor, kafalarda bir çok soru işaretli bırakmıştı. Çok geçmeden, bu kez Sakıp Sabancı, Kürt sorununu sadece askeri yöntemlerle çözülemeyeceği-

ni, Batı emperyalist ülkelerin bu sorunu rasal çözdüğüne bakmak gerektiğini söyleyerek yeni bir tartışma başlattı. Sabancı, doğrusu bu tartışması ile, sorunun emperyalist ülkelerle birlikte çözülebileceği mesajını veriyordu. ABD'nin bu soruna yaklaşımını sınıf içgüdüleriyle kavramıştı Sakıp ağa. TC'ye, emperyalist ülkelere de kulak vermesini öğütlemekten başka bir anlam taşımıyordu konuşmaları. Ama faşist Türkçe kölede: "Çizmeyi apıyor-san" diye, DGM'ler bu konuşma hakkında soruşturma başlattı. Öcalan, Ahmet Altan bir yasında; "İçki sınırlı savaş ekonomisinden daha fazla pasta kapmak için kavga ederken, burjuvazi baştan yana olduğunu açıklıyor" diyerek, yeni bir perde açıyordu oyunda. Sonra, büyük burjuva çevreler, Kürt sorununda görüşlerini beyan etmek için araya girdiler. Diyarbakır'da 93 yılında tartışılan, fakat çoğunluğunun engellenen demokrasi kurultayı, bu kez Aralık '95'te toplanıyor ve büyük iş görüyordu. TSK başkanı Refik Baydar, "Kürt kimliği tanınmalı, Kürtçe yaygın yapılmalı" diyerek, DGM'lere yeni işler çıkarıyordu.

Tüm bu gelişmeler, "Ne oluyor?" sorusunu kafalara iyice sokmuştu. Yoksa burjuvazi "demokratik, siyasi çözüme"mi hazırlıyordu? İşte ateşkes, bu ve benzeri soruların iyice çoğalıp, kafaları bulandırdığı bir dönemde ilan edildi.

Ateşkesin aynı dönem meydana gelen diğer gelişmelerle bağlantısı bu kadar değil ribelle. Ama en kabın çizgileriyle bir dönemin özet çıkan gelişmeleri bunlar oldular ve söz konusu edilen gelişmelerin hepsinde neden-sonuç ilişkisi vardı. Öyleyse önümüzün çıkan ilk soru şu: Kürt ulusal sorununun, kimsede olsa, düzen içinde demokratik, barışçıl ve siyasal bir çözüme olanlığı var mıdır? Bu soruya yanıtınız hemen "Hayır" olarak. Fakat önce, yukarıda açıklanan gelişmeler üzerinde biraz daha durmakta yarar var. Sorunun cevabına gene bu gelişmeler içinde bilmeliyiz.

Tüm bu aktarılan gelişmelerden önce, yıkılık olarak, TC'nin Çelik operasyonunda uğ-

radığı büyük hezimetin izlerinin fazloluğunu koruduğu günlerde: Haziran ayı içerisinde ABD kurmay ekolünün yaygın organında çıkan bir yazı oldukça dikkat çekiyor. Bu yazı, Kürt sorununun, PKK'nın ve TC genel kurmayının bu soruna yaklaşımının analizini ayrıntılı olarak veriyordu. Söz konusu derginin ABD genel kurmayının resmi görüşlerini aktardığını hemen belirtelim. Yazı özette, Türk genel kurmayının soruna uzun vadeli bir yaklaşımı olmadığını anlatıyor. TC tarafından PKK'nın hata bir eğriye setesi olarak görülmesinin bu eksikliği yaratıldığı tespit ediliyor. "İdeolojik amaçlar göden bir ayaklanma örgütü olarak kabul edilirse, yalnızca bu kabul edilse, yvasiyatlı kendi elinde bulunduran bir askeri hareket sürdürülebilir." İşte, raporun en önemli bölümü bu görüşlerden oluşuyor. Uzun vadeli bir strateji oluşturmadan, salt askeri yöntemle, intisyatlı daima karşı tarafa sunan bir savunım içerisinde giresenize. Oysaki, savayla saldıran, askeri kanalları dışındaki kanallarla, girişimlerle güçlendirin. ABD genel kurmayı, ezilen ulusları yavaş yavaş yok etmek kurusundaki tetüröbelerin konuşturuyor.

Bu yaklaşımı salt askeri taktikler içerdiği çok açık. Çünkü, kurmayda ideolojik amaçlı olan ayaklanmaları bir örgüt varıyor. Böyle bir durumda, ayaklanmayı önleyici tedbirlerin yanında, Kürt halkının silahlı gücünü de en azından şekilde yok edebilmek, bu işin görevi bir arada başlatılmak gerekiyordu.

TOBB, raporunu, Sabancı'nın öykü, "Global Kürt Planı" eksenleri, GB görüşmelerinde "TC ile PKK'yı masaya oturmaya zorlamak" söylemlerini, Avrupa Birliği'nin insan haklarına ilişkin uyarıları, Diyarbakır demokrasi kurultayı gibi onlarca olayda adeta, "Kürt kimliği tanınacak, kültürel hakları verilecek, barış sağlanacak, sığınma içiniz" diye haykırıyordu. HADEP seçime sokuldu, propaganda yapmalarını önüne geçemediler. Mürtgesinde en kalabalık grupları bir araya gelmesi de engellenmedi. Ama bir süre sandık oyunu yapmaya da ihmal etmediler. Şimdi hep beraber timsah göz yaşlarını döküyorlar: "Keşke HADEP, parlamentoya girseydi, o zaman Kürt sorununun çözümü çok daha kolay olurdu... Öyleyse, ha gayret HADEP bütün gücünü parlamentoya girmeye çalış, bugün olmazsa baysene sonra. Sen, Kürt halkı burjuvaziye karşı güvenini kaybetmiş, bu işi ancak onlar yapar zaten. Bak, arka arkaya raporlar yayımlanıyor, gazete ilanı veriyorlar. Sistem dışına çıkmana gerek yok, çünkü bu sorun görüldüğü gibi, kimsiz de çözülebiliyor."

ABD'nin aktif hocalığı Türkiye'ye böyle yol gösteriyor. Nitekim, 14 Aralık'ta Bill Clinton bir açıklama yapıyor. Söğünde Kürt Parlamentosuna tanınmayan, teröre verilecek bir destek olduğunu, bir ödün olduğunu vurguladıktan sonra, askeri operasyonlarla beraber kültürel serbestlik ve bazı sivil hakların verilmesinin önemine işaret ediyor.

ve ABD, ne de TC Kürt sorununa asker-siz ve kansız çözüme niyetlidir. Onlar sadece, salt askeri yaklaşımın felaket getirdiğini gördüler. Askeri hareketin hızını kesmeden, şimdi her türlü aldatmacayı gündeme sokuyorlar. **"Barışçıl, demokratik, siyasal"** çözümün, TC ve ABD için niyetler düzeyinde bir gerçekliği yoktur.

Ana hemen belirtmeliyiz ki, sorunun salt 'niyetler' sorunu değildir. Tarihsel gerçeklik, milyonlarca iradenin ve niyetin ortak bileşkesidir. Yaşam, niyetlerin gücüyle ilerlemiyor. **"Demokratik, barışçıl, siyasal"** çözüm olgusunda da bu böyledir. ABD ve TC'nin böyle bir niyet yoktur, fakat siyasal çözüm olgusu gene de ortaya çıkmıştır ve yaşamın bantırdığı; farklı kutuplara doğru açılıp yarıdan bir dizi çelişik hareketliliğin ortasında doğmaktadır. Bu anlamıyla, **"Barışçıl, demokratik, siyasal çözüm"** olgusunun ortaya çıkması gündeme girmez, salt niyetlere bağlı bir tesadüfle açıklanamaz. Neredi bu yaşamın çelişkin yanları, şimdi bunları özetleyelim.

Politik yaşamın tüm hareket karakterine damgasını vuran iç savaş gerçeğidir. Bu gerçeğin bilense içeriğini defalarca açıkladık, yeniden ayırtılmasına girmeye hiç gerek yoktur. Fakat bu iç savaşın politik yaşamı etkilerini, bir iki olayla gösterebiliriz. İç savaşın kaçınılmazlığı devleti gittikçe daha fazla oranda silahlenmeye itiyor. Savaşa ayrılan para büyüyor ve bu savaş, büyük kaynakları yutan bir dipsiz kuyu gibi işliyor. Üstelik, bu halde bile harcamalar iç savaşın zararını garantilemeye, burjuvazinin yarından emin olmasına yetmiyor. Ordunun çok daha gelişmiş silahlarla donanımı ve profesyonelleştirilmesi isteniyor. Bu isteğin 93 yıl rakamlarıyla maliyeti yaklaşık 550 trilyondur. Şimdi iç TC bütçesine eşit bir rakam olduğu tahmin edilebilir. Rakam oldukça büyüktür fakat burjuvazi, bu tür harcamaların kaçınılmazlığına hessediyor. Tanker uçaklar satın almıyor, ABD dışında hiç bir orduda bulunmayan kitle imhasına yönelik çok güçlü füze satın alıyor; eskiden tanklar yenileniyor ve zırh araç alımı hızlandırılıyor, vs. vs. Bu durum, hareket kendi kutbuna doğru sürüklerken, bir başka çelişkilik gerçekliği daha keskinleştiriyor. Savaş ekonomisi, ekonomik krizi derinlemesine etkiliyor ve içinden çıkmaz bir hale getiriyor. Burjuvazinin kârları düşüyor ve Kürtistan'da bankalar arka arkaya kapanırken, sermaye apar topar kaçıyor üretimden. Savaşa harcanan yüzlerce trilyonluk para, Kürtistan'da çöken bulunan, tüm tekeli güçlerin başlarını döndürüyor, istahını kabartıyor.

Yayla yasağı nedeniyle, hayvancılık bizzat noktasına gelmiştir. Bir yüzeden TOBB raporuna en ateşli destek, Diyarbakır, Malatya vb. ticaret odalarından geldi. Sabancı, en büyük alkış, Kürt burjuvalarından aldı. Ve bu iki çelişkin kutbun ortasında **"siyasal çözüm"** söy-

lemiyor, keneliğinden yaşama şansı buldu.

Yukarıdaki bağli olarak, yaşamın bir başka çelişkilik kutbuna daha bakalım. Bilindiği gibi, TC'nin faşist karakterini ayakta tutan, ona yaşamsal bir ilke sağlayan en önemli unsur şovenizmdir. Devletin tüm önemli kadroları, şovenizmin biçimlenmiş, politik zora dayalı kurumlar, yani devleti devlet yapan kurumlar, şovenizmi yaşatmayı temel ilke haline getirmişlerdir. Bu şovenizim, ezilen ulusun varlığını ve ülkesinin ihkâkını tamamıyla yadsınması biçiminde ayakta tutuluyor. Bu, genelleştirilebilir. Şimdi şovenizim bir başka açıdan kendi gücünü gösteriyor. Türkiye'de kitle mücadelesi artık, bir noktada tutulabiliyorsa, bunun en önemli nedeni şovenizmdir. Bir tek örnek konuya açıklık getirecektir: Karadeniz'e İndik piyasasının acmaya giden bağlanan ve yardımcısı, İndik alımı fiyatları açıldıklarında oldukça yoğun bir tepki aldılar. Yuhalamalar, gittikçe kabaran bir öfke sel hâline alıyordu ki, **"aynılık tenizi ve buna karp savaşının maliyetleri"** demogojyile yükseltilen şovenizm, bu öfke dalgasını durdurdu ve kısa sürede yuhalamaları yeni alkışlar aldı. Evet, yoğun olarak yaşanan ekonomik krizin harekete geçirdiği kitleler, eğer devlete karşı henüz yeterince uzlaşmaz bir savaşın içine giriyorlarsa, en büyük nedeni şovenizmdir. İyi, kötü, memur ve küçük burjuva üretici katmanların hepsinde ortak olarak bulunan ve onları burjuvaziye bağlayan tek bağ şovenizmdir. Şovenist söylemler ve biçimlenişten en küçük bir ödün vermek, tüm bu halk kitlelerinin öfkelerini devlete yöneltmesinin önündeki ortak engel kalacaktır. Ve devrim mücadelesi, aydınlarındaki önemli bir prangadan kurtulacaktır. Dolu dizgin bir koşuya başlayacaktır. Yarından bile emin olmayan burjuvazi için, ne büyük bir kabus.

Öte yandan şovenizmin harekete geçirdiği dinamiklerin karşısında, **"Kürt kimliğini tanıtmak, Kürtçe TV kurmak"** biçiminde burjuvazinin ağzında dille gelen, Kürt halinin kendi varlığını politik bir zorla topluma kabul ettirmesi olgusu vardır. Kürt hâli verdiği mücadeleyle, kendi gerçekliğini inkâr eden tüm geçen yerle bir ediyor. Kürt hâli her geçen gün daha da bilinçleniyor ve bu gelişimi hiç bir başka unsuru engelleyemiyor. İfte, yaşamın bu iki çelişkin hareketli, bir yandan şovenizmin en küçük bir esneğe dahi tahammülünün olmayışı diğer yandan Kürt halkının, kendi varlığını dayatan direngenliği ve bilinci... Bu iki çelişkin yanın ortasında, **"siyasal çözüm"** söylemi, kendine yazgıya bir ortam bulabiliyor.

Politik yaşamın zenginliği içinde, tek planlarda kalan, buna benzer onlarca çelişki bulunabilir. Politik yaşam, farklı kutuplara gelişme özlemi içindeki bu çelişkilere bağlıdır. Ve bu çelişkin yanlar, proletaryayı eğlediği ka-

dar burjuvaziyi de etkiler. Mehmet Altan, Doğu Ergil gibi burjuvazinin temsilcileri hareketin genel karakterini belirlemeyen, arka planda kalan çelişkilere temel alıyorken ve siyasal çözümün kaçınılmazlığı düşüncesine varıyorlar. Aynı düşünce ulusal harekette de mevcut. Politik yaşamın bütünlüğüne karakterini vuran iç savaşın gerçekliği ve kaçınılmazlığı görmezden gelinip bir konura konursa, ya da, niyetlerde, temel olan bu yön tek plana çekilirse; ve tam aksi yöne, yani savaş harcamalarından duyulan rahatsızlık gerçeği, tek başına bir gerçek hâline getirilirse, siyasal çözüm olanaklıdır düşüncesine ulaşmak zor değildir. Aynı şey, şovenizm ve Kürt halkının bilinci çelişkisi içinde geçerlidir. Şovenizmin, devletin parçalanmasının önündeki en büyük engel olduğu gerçeği tamamen unutulursa, ve **"Kürt halkının kendini dayatan direnci karşısında eli kolu bağlanan bir TC gerçeği"** salt gerçeklik olarak, şovenizmin kitleler üzerindeki ve devlet üzerindeki etkisinden bağımsız bir gerçeklik olarak ele alırsa, siyasal çözüm sadece olanaklı değil, aynı zamanda kaçınılmaz görünür.

Daha önce sorduğumuz bir soruyu şimdi, buraya taşıyarak konuyu bağlayabiliriz: Kürt ulusal sorununun düzen içerisinde, **"Demokratik, barışçıl siyasal"** çözümü olanaklı mıdır? Yukarıdaki gerçekler ışığında yanlıyoruz: Hayır! Yaşamın çelişkin yönlerinden bahsederken, iç savaş harcamalarının burjuvazi açısından zorunluluğuna ve devletin şovenist temeline işaret etmiş ve bu iki kutbun politik ve kurumsal gerçeklik içinde belirleyici konumları olduğunu söylemiştik. Şimdi bunu ekleyebiliriz: Bu iki belirleyici yanın karşısında yer alan; İtalyonlarca İrânın savaşa aktarılmasını ekonomik krizi boyutlandırması ve Kürt halkının kendi varlığını inkâr eden tüm engelleri zorla yıkması gerçekleri... Bu iki gerçeklik, gelişen ve her geçen zaman güçlenen, kutupları oluşturmuyorlar. Bu iki gerçeğin her gün güçleniyor olması **"siyasal çözüm"** kuyulandır, bu doğru. Fakat aynı zamanda, içinde devindikler politik kabuğu parçalayarak, farklı içerikli bir politik birlik kurarak, siyasal çözümün bir gerçeklik durumuna getirebilir. Politik kabuğun parçalanması ise, devrimdir. Kısacası, siyasal çözümün gerçek içeriği, devrimden başka bir şey değildir.

Son olarak, bu ateşin körüğe iniyacı olduğunu belirtelim. Ateşkes ve siyasal çözüm arayışları, yığınları düzen içi çözümleri aldatıcılığına angaje etmekte kalmayacak, bu yığınları ABD genel kurmayının açıkladığı plânın bir parçası haline getirecektir. Ulusal kurtuluş hareketinin salt taktik bir hareket olarak nitelendirildiği ateşkesin, şimdi böylelikle önemli bir stratejik anlam içerdiğini kavramasını dileriz.

Setenay BERDAN

DEVRİMCİ DURUMU REDDETMENİN KAÇINILMAZ SONU: EN YAKIN HEDEFLER PEŞİNDE KOŞMA VE TASFIYECİLİK

Marxizm bize, sınıflar ilişkisinin ve tarihinin her anının sonun öncüllüğünün en doğru, aslına en uygun ve denenebilir bir tezahürü yapmayı öğretir, salık verir. Leninistler, bu öğretiyi, bilimsel temellere dayanan siyasal yapılar için keskinleşmiş ayırtıcı zorundur. Marxizmin, sınıf mücadelesine ilişkin bu temel yaklaşımını pratiğe başarıyla uygulayamayan hiç bir kişi, çevre ya da parti, marksizmin zanaatlarında kalamaz, sınıf mücadelesinde proletaryaya doğru bir şekilde önderlik edemez.

Elbette, marksizm adına hareket eden hiç bir siyasal akım sınıf mücadelesine ilişkin marksizmin bu temel yaklaşımını açıklan açığa reddedemez. Ama, bunu özümleyemeyenler anan somut öncüllüklerini tahli edip buna göre vakıf belatleme yeteneğini gösteremirler ve bundan dolayı da genel geçerli formülleri tekrarlayıp dururlar. Böylece, ne sınıf mücadelesine ilişkin doğru öncüllerde bulunabilirler, ne de sınıf mücadelesinin gerektirdiği cesaret ve çözüme sahip olabilirler. Marx-Engels, ezberi öğrenden ve yitilenen, olsa olsa tarihsel sürecin her evresinin, sonun öncüllüğüne ve siyasal durumunla zorunlu olarak değişen genel hedefleri gösteren bir formüllerle halde olarak alay ederek, her zaman **"Bizim öğretilerimiz bir dogma değil, ama eylem kalavuzudur"** denmektedir.

Oyleyse, marksizmi bir dogma kabul eden marksist-leninistlerin görevlerini ve hareket tarzlarına belirlemek için bugün kalavuz olarak alman gereken kesin olarak kanıtlanmış nesnel olguların ortaya konmaları gerekir. Bu yapılmadığı sürece, belkemiğinden yoksun olan oportünizm devamlı olarak zenin değişirecek, genel geçerli söylemleri alayla yapıp yapılmaz işçi ve emekçilerin önüne koyacaktır.

Nedir bu kanıtlanmış nesnel olgular?

Birinci olarak, ekonomik ve politik evrimin temel eğilimini göz önüne alarak, marksist-leninistlerin temel öncede göndükleri, Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu itibarlı duruma ve yakın içinde bulunulduğu ekonomik duruma bakmak lazımdır.

Anlam, Sayı 31 : "... Egemen Türk burjuvazisi bugünkü faşist diktatörlük rejimi altında

tartışın en derin ekonomik ve siyasal krizini yaşamaktadır. Ve böyle olan her dönem gibi, kendisini parlamenter (Hükümet) krizi olarak ifade eden geniş bir rejim çatlaklığı oluşmuş durumdur..."

Alınır, Sayı 39 : "... Siyasal krizin şiddetli ve kronikleşmesi bir ekonomik kriz üzerinde yükselebiliyor olması, onu ağırlaştırıyor ve sürekli derinleşen bir rol oynuyor. Aynı zemin üzerinde yükselen bir toplumsal krize biriktire yaşanıyor olması, içinden çıkılmazlık duşu da güçleştiriyor..."

Ekim, Sayı 133 : "... Cumhuriyet tarihinin en büyük krizi olarak adlandırıldıkları durum, yalnız ekonomik değil, politik, ideolojik, kültürel, toplumsal yaşamın tüm alanlarına sızan çok yönlü, çok boyutlu bir bunalım ve çözümsüzlüğün ifadesidir..."

Yapığımız bu alıntılardan da anlaşılacağı üzere, TC'nin çok derin bir ekonomik kriz içinde olduğu; bu krizin sadece ikisadi alanla sınırlı olmayıp, bir 'rejim çatlaklığı', 'siyasal kriz', 'toplumsal kriz', 'yaşamın tüm alanına sızan bir bunalım' yaratmış ve bu krizledi ve siyasal krizin atılması bir yana derinleşmesinin dahi engellenemediği kanıtlanmış nesnel bir olgudur.

İkinci olarak, yaşamakta ve derinleşmekte olan bu siyasal ve ekonomik krizin işçi ve emekçilerin bilincine nasıl yansıtılacağına bakmak gerekir.

Anlam, Sayı 36 : "... Ne var ki, emekçi güçler arasında 'hafızacılıktan' ile malül değişik bir ortak Dün sosyal demokrasilerin meclis kovidörlerinde demokratik getireceğini sanan kitleler, bugün demokrasiyi de, özgürlüğü de sokaklarda / bariyerlerde arıyor..."

Anlam, Sayı 48 : "... Son yıllarda işçi ve emekçilerin aralığı genişlediği düzen partilerinden uzaklaştı..."

Alınır, Sayı 41 : "... Emekçi kitlelerde bakış ve yönelişimiz bir öfke, beğirgin bir soğuma hali yaratan düzen partileri..."

Alınır, Sayı 59 : "... Bu ortak bursi bir yöneteneme krizi değil. Bu aşama çoktan geride kaldı..."

S.Y. Kılıbırayak, Sayı 1 : "... İşlerinden birisinin ötekilerden farklı bir toplu ve çözüm öncüsü ile ortaya çıkmasının kitleler nezdinde ciddi bir manevreler-

ği kalmamıştır..."

Ekim, Sayı 133 : "... Kaldı ki, yıllardır uygulanan ve yüzyılları bunalımları ortak düzen partilerinin ile yığılmaya destiğini alamazlar..."

Yaşanan ekonomik, siyasal, toplumsal... krizlerin sonucu olarak işçi ve emekçilerin düzen partilerinden uzaklaştığı, bununla da kalmayıp artık kitlelerin 'özgürlüğü bariyerlerde arayacak', devletin 'yönetenemestne' neden olacak kadar sızan dışına çıkışı da kanıtlanmış nesnel bir olgudur.

Üçüncü olarak, yaşanan ve derinleşen ekonomik ve siyasal kriz sonucu işçi ve emekçiler düzen partilerinden uzaklaştığına göre, bu uzaklaşmanın sonucu olarak işçi ve emekçiler nasıl bir yönelime girerler? Şimdi de "bu üç kardes"ten banna görelim.

Anlam, Sayı 24 : "... Kullanan protesto etmek ve Gazı balıktan ayaklanmalarına katılmak için bir önceki işçi ve emekçi Gazı'ya koştu. İstanbul'un diğer emekçi semeleri, işçiler ve memurlar arka arkaya militan gösterilerle ayaklanmalarına yanına geçişler ve sormaya düzen ve faşist diktatörlüğün yareğine karşı diktatörye başarmışlardır..."

Anlam, Sayı 35 : "... Öğütürük mücadeleleri mevcut politik iklimde, egemenlik aygıtını hedef olarak ilerliyor..."

Anlam, Sayı 34 : "... Nati'la da Gazı'ları bağlayarak doğrudan faşist devlet teyitlerinden yola çıkarak devlete karşı özgürlük talebinde somutlaşan devrimci bir savaşıma geçmeye başlamıştır..."

Alınır, Sayı 60 : "... Türkiye'de, Gazı'dan bu yana geçen 8 ay içerisinde 11 büyük sokak çatışması yaşandı..."

Kılıbırayak, Sayı 20 : "... Gazı mahalleni ile sızarı kalmayan, İstanbul'a yayılan ve bir çok kentte eylemler yapıldığı olan bu devrimci bakı duruşu... Yıllar sonra büyük emekçi kitleler, devletin eşlik ruzuna cepbeden harptanmışlardır..."

Görüldüğü üzere, düzen partilerinden uzaklaşan halk, kendi sesini duyurmanın, kendini ifade etmenin yolunu bulmuş. Sokaklar "Bir önceki işçi ve emekçi" sadece protesto ile yetinmeyip bizzat ayaklanmaya kanlıyor veya bulduğunda yerde kendisi ayaklanarak isemlerini ifade ediyor. Hedef ise açık, "mevcut egemenlik aygıtı" olan devlet. Olayların si-

cağı içinde ve olayların baskısı altında varan Anlam ise, daha ileri gidince ve 33 sayısıyla halkın politik iklimini, egemenlik aygıtını hedef olarak ilerlediğini yazıyor.

Devletten umudunu kesmiş olan halk, kendi isemlerini ifade etmek ve alabilmek için '8 ayda, 11 defa' desifle çatıştı. Ve yaşanan bu gelişmeler tek bir kentle sınırlı değil. "Bir çok" kente yaşanıyor.

Açıkça, işçi ve emekçilerin bütün engelleri rağmen (polis, reformistler, jandarma, senikla vs.) gücüne sığınmayan ve özünde ikutan hedef alan mücadelesi görülmüyor.

Starbaskırında, Gazı, Ökmezdani vs. ayaklanmalarda, işçi ve emekçilerin son Ankara eylemi sürecinde görülen; halkın polis ve askarla çatışmaları ve "bu diktatörlük bir devrimci beğenmezlik yeni kurulacak olan da devrimci" slogan ile de ifadesini bulan ikutan hedef alan mücadelesi kanıtlanmış nesnel bir olgudur.

Dördüncü olarak, Kürce Kurdistan'da en gelişmiş zor aygıtının dahi kollandığı savaşı, Kürt halkının, ulusal ve toplumsal bağlandırmadır. Bu savaşa kim ne ad verirse versin savaşımlı kendiliğinden reddetmeyeceği kadar açık bir olgudur. Bu somut olguların kabul edildiği görüşmek için çeşitli dergilerden alınan dahi yapımayı gerektiriyoruz.

Bu kanıtlanmış nesnel olguların, belli bir yerde ve belirli bir zaman kesim içinde, bir diğerinin anlamını bulduklarına ortaya çıkması ve bundan dolayı kalıcı olmadan; marksist-leninistleri bir dogma değil, eylem kalavuzu olarak kabul edenler için devrimin temel görevlerini öne çıkarmayı zorunlu kalar. Çeşitli dergilerden alınarak göstermeye çalıştığımız (Devrimci İmke'nin çeşitli sayılarına bakılırsa çok daha net ifadeleri ve nedenleriyle açıklanmış) görüşünün) büstesine katılmamız nesnel olguların (devrimci durumun) olduğu bu dönemde ise en yakın politik hedefleri sapaşakla yetinmeyiz. Böylece yapılan reformizmin batışına hatacak ve sonuçta tasfiyeci ritüğe kendilerini kaptıracaklardır.

"... İktidara böyle dönemlerde sosyal-demokrat (komünist) hareketin temel görüşleri ön plana çıkar... İkinci olarak böyle bir dönemde en yakın politik gö-

revizyonizm, çünkü devrim tam da olayların birleştirmesi, beklenmedik durumlar, yitirdiği çarşımların mülkleri ve kaçınılmaz olması ile öne çıkar..." (Lenin, Seçme Esaslar Cilt 3)

Yukarıda saydığımız sabit olguların olduğu dönemlerde, Lenin'in de işaret ettiği gibi her an "beklenmedik" bir durumda, bükleri başına çevirecek gelişmelerle karşı karşıya kalınabilir. İşte Gazi bunun reddedilemez sonuç bir örneği oldu. Aras Kargo işçilerinin atığı bir mektuptan, Gebze'de sınılan tek mermiden, nünas vb. mermilerden oluşan mülklerden esaslı bir sonuç çıkarılmayana, yani, bu küçük gibi gözükken olayların altında yatan büyük toplumsal gelişmeyi göremeyip yakın politik hedeflerle çeşellenenler, Gazi padak verdiğinde şaşkınlıktan küçük dillerini yumular.

En yakın politik hedefler peşinde koşan bu çevreler, Gazi ayaklanması gibi, reddedilemez, dil kovalıktan ile geçiyenlemez büyük bir toplumsal olayla karşı karşıya kalınca bir birleşme bulup, "bu da nerden çıktı?" dediler. Gazi, voluntarizm baskılığın'dan büyük bir hasarlına yakalanmış olanlara kadar, çeşitli boydan-renkten küçük burjuva teoriklerin (İsmaili, teori ve politika) ile de TKP/LENİNİST'in işçi ve emelçilerin gerçek önderi olduğunu kanıtladı. Yine sen bir yıl-lik sürecin özetinde de Gazi'nin keskinleştiği bir şey daha var, o da: TKP/LENİNİST dışındaki hiç bir siyasi yapının (DHKP gibi yaklaşımları ile bu genellemenin dışına taşı da, genel yaklaşımların nedeniye onları da dahil edebiliriz) devrimi yakın geleceğin bir sorunu olarak görememiştir. Yukarıda saydığımız, biraz çetrefil siyasi çevrelerden alınmaz yapacak sardığımız, kanıslanmış nesnel olguların sonucu, devrim yakın geleceğin bir sorunu haline gelmiştir. TKP/LENİNİST dışındaki siyasi çevreler, çokça lafını emiden bu kesin olgulardan bu köktü sonucu çıkarmamaktalar veya çıkardıktan takdirde mescutanlık olunu bozulan gereklerini bildikleri için, çıkarmamaktalar. Bunun sonucunda ise, en yakın politik hedefe dilitip durmaktalar. Bu da reformizmden tasfiyeciliğe uzanan polita huzla yol almalarına neden olmaktadır. YDKP, bu gerçekliğin son tip örneği olmuştur.

Gazi ayaklanması sonrası gündeme gelen 1 Mayıs tartışmalarında küçük burjuva siyasal etrak tavrı belirlediler. DİSK'in hayırlı altında Kadıköy. Bu tavrın en ya-

kın politik hedefler peşinde koşarken aslı olanı unutanın en somut örneği oldu. Gazi de yasalık cenderesini kump geçmiş olan kitlelere, bu küçük burjuva örgütler, güc gösterisi yapacak gibi küçük bu amaç gerçekleştirilmek için yasal mitingi hedef gösterdiler. Devrim gibi bir niyeti olanların, kitleleri yasalık cenderesinden kurtarmak için alanların derisi çalınmaya kadar geçişli bilirden ve üstelik bunun da sağlandığı bir dönemde, Anlam, "1 Mayıs Yasallıyız" sloganını rihallıkla atabili. Veya "... Artık vatalık kararı ile bile sendikaların kapatılabilir. Dolayısıyla, meclistele yasağı geçirmemek, işçi sınıfı içinde acil bir görev..." diyetiliyor. (Anlam, Sayı 36)

Yukarıda bir çok belirtmeyi yapan Anlam, huzla çevirip çevirip yasalık cenderesinin içine yeniden sokuyor. Bu ise en yakın politik hedefler peşinde koşmanın doğal bir sonucu. Madem, 50. sayısında ne diyor Anlam:

"... Türkiye yönetiminin ekonomik istemle senin tuttuğu grev hareketinin kapanmasını daraltılması çabalarına karşı, siyasal, demokratik talepler ekonomik taleplerin önüne geçirmektedir. Grev hareketi sadece tek başına ücret artışı ile sınırlanmamalıdır. Devrimin ücret politikalarının yükseltilmesi için zorunludur..."

Sen cümlede yine aynı hususluk. Buna tespit yapıktan sonra Anlam, işçi-emekçi ve kent yoksullarına, "ücret politikasını yükseltmek için" dayanarak açurda okulların açılması, İseme-nik krizin olduğu bir yerde "ücret politikasını" yükseltmek hayli zor olsa gerek diye düşünürüz. Ve Anlam, bu mücadelelerin de başları diliyoruz.

Anlam, işçi sınıfının ve emekçi halkın enerjisini, büyüme küçük ve geçici bir politika uğruna harcamakta sakınca görmüyor. "5 saatlik işgünü, 8 saatlik ücret", "5 milyon işçisi ücret" sloganlarını atan Alınici'nin de durumu pek farklı değil.

Bu örneklere, öğrenci gençlik alanında yasal demerler kurma çağrılarının tutun da sen seçimlerde "hücumcu-yurtsever adaylar çıkarma çağrılarında kadar daha bir çok örnek eklenebilir... Ama gerek görmüyoruz. Çünkü bu örneklere çıkan sonuç şu: En yakın politik hedefler peşinde koşanlar, bunlarla dilitip

dururlar, devrimcilik-reformizm-tasfiyecilik çizgisi üzerinde tasfiyeciliğe doğru yol almaktadırlar.

Lenin, "Ne Yapmalı?" adlı kitabında, Martınoy'un elle tutulur sonuçlar vaat ettiği için peşinde koştuğu en yakın politik hedefler için şöyle der:

"... Kırbat omuzuna, parşeyirna, toprak azimnasit bölenelirine, dinsel mecburlara, saattire vb. vb. ilişkin yasağı çıkartılması konusunda ödümler koymamak olamazdır ve koymamalıdır..."

Görüldüğü üzere Lenin, var olan nesnel durum nedeniyle bu en yakın politik hedeflerin elde edilebilirliğini görmesine karşın, Martınoy'un "bu gibi istemler kaf bir sus olarak kabul, çünkü elle tutulur sonuçlar vaat ettiği için, işçi yığımlar tarafından da etkin olarak desteklenbilir bundan dolayı da bu tür istemler öne sürmüyorsunuz" önerisine, "Hayır, hayır biz ekonomist değiliz..." diye yanıt verir.

Gözümüz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ında da, gerçekten en yakın politik hedefler, hemen elde edilebilir somut talepler mevcuttur. Bunların cazibesine kapılıp, asıl olarak öne çıkarılması gereken temel hedeflere unutulmasının koşulları fazlasıyla mevcuttur. Ancak marksizm-leninizizm gözlemcisi olanlar, yukarıda belirttiğimiz kanıslanmış nesnel olguların ne anlamı geldiğini kavramış olurlar, devrimi yakın geleceğin sorunu olarak görürler, bu fare kapanından kendilerini koruyabilirler, bu en yakın politik hedefler için çağrılar yapma emellerini "hayır biz ekonomist değiliz" diye kesin bir dille reddedebilir, işçi ve emekçilere önderlik etme iddiasını sordürebilir.

Bugünkü koşullarda önmüze çıkan her fırsat, halkın yasalık cenderesinden kurtulup yasadığı örgütlenmelerde (komite, korsey, mihis vb.) örgütlenmesi için kullanmalıyız. Her fırsatta halkı, bilinci bir şekilde yasadığı eylemlere yönlendirmeliyiz. Halkı elde edileceği her somut kazanımın geçici olduğunu, bunu zaten yaşamında da kendisinin de gördüğünü, bunun için de enerjisini asıl olarak aslı hedefe çevirmesi gerektiğini anlamalı ve silahlılarına bilimsel göstermeliyiz. Silahlı bir genel ayaklanmaya hazırlanması (örgütlenme ve silah olarak) gerektiğini anlamalıyız.

Lenin, "... Böyle bir noktada (yukarıda saydığımız kanıslanmış nesnel olguların olduğu dönemde tm.) işçi sınıfı, açık devrimci eylem için iç güdüsel bir dürtü

yağar ve huz de bu eylemin amaçlarını doğru olarak saptamayı öğrenmeli ve, daha sonra bu amaçları edilebilirliğine yaygınlaştırmalı ve anlaşılabilir kılmalıdır. Unutulmaması gerektir ki, yığımlarla olan bağlarımız konusundaki yaygın költürsürlük, çoğu kez, proletaryanın devrimdeki rolü açısından, burjuva düşünceler için bir paranası görevi görür. İşçi halkı yok ki, işçi sınıfının eğitim ve örgütlenmesi için benzer yapacak çok, pek çok şey var, ama şüpheli en önemli olan, bu eğitim ve örgütlenmeye çalışmasında olan siyasal eğitimi doğruye önemini görülmüştür. Sendikaların ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanmaya, devrimci bir eylem ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı?" diye sorar. (İki Taktik, S. 9)

İki bu soruya marksist-leninistler kesin bir dille, huzun silahlıların verilmiş genel ayaklanmaya örgütlenmek, devrimci nesnel görevleri olarak önmünde de duruyor diye cevap verir.

Bu görevleri yerine getirmeyeni, kanıslanmış nesnel olguların ağızlarına pelesenk emiş ama bu nesnel olguların gereğini pratikte yerine getirmeyenleri, devrimci duruma uygun politika üretmeyenleri, kızıllarını liberallerin yanında bulmaları kaçınılmaz olacaktır. Yukarıda saydığımız bir dizi kanıslanmış nesnel olguların olduğu bir dönemde, Türkiye ve K. Kürdistan'da, silahlı mücadelelerin temel mücadele biçimi haline geldiğini kabul etmeyenleri" yani liberalleşenleri olacaktır.

Evet maske düştü. Kararın verin aydınlar ve kendine "sosyalist-devrimci" sıfatını yakıştıralar. Örgütlenmek mi yanarsınız, yoksa örgütlenmez karşı mısınız? Bar insan bunca nesnel olguyu kabul etkten sonra, demokrat dahi kalmak için savaşmak zorundadır. Burjuvazi karşısında yerlere kadar eğilen HSP, SEP vb. ile ilişkisini kesmek zorundadır.

Kararı ve geri dönmez bir biçimde silahlı olmaktan ve genel silahlı ayaklanmayı örgütlemek için yana olursak zorundadır. Devrimci bir parti yaratmak için bunları savunmak zorundadır.

Fakat diplomasi yapmayı, gerçek görünüşünü gizlemeyi, HSP ile aynı platformlarda olmayı sürdürmek isteyenler, burjuvazinin verdiği bir soylu maresülük vaa'dı olan millerweküllüğüne hayranlıkla kapılırlar, örgütlük yanlıları tarafsızlık, devrim yanlıları tarafından horgörüyle dağalanacak arzularıyla ve dağalanacaklardır.

İ. Cevat ÇETİNER

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

30 ARALIK

Çanakkale Cezaevi'nde yatan kanser hastalığına yakalanması sebebiyle Bayrampasa Hastanesi'nde tedavi olan **Kalender Kayapınar** tahliye edildi. Adli Tıp Kurumu'nda muayenesi yapıldı ve Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 399/2 maddesi gereğince sağlık durumunun cezaevinde yatmaya elverişli olmadığı nakarata verilen **Kalender Kayapınar**'ın avukatı Metin Narin, **Kayapınar**'ın çok cezasını gözdüşü, önceki gündüğü, onun açık grevleri peşinleşti ve suçluların baskınlarında en büyük etkilerinin buradan olduğu söyledi.

31 ARALIK

Yıllığı nedeniyle yapılan açık grevlerin siyasi tutuklar yararlanmadı. Bayrampasa Cezaevi'nde adı tutuklara katılan açık grevler nedeniyle cezaevi dışında uzun kuyruklar oluştu. Terörle Mücadele Yasası bahane gösterilerek siyasi tutuklar açık grevler hakkından yine yararlanamadılar.

1 OCAK

TKP/ML-TKKO davasından Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde yatan **Mustafa Kaya** adlı tutuklu hastanede yaşamını yitirdi. Geçtiğimiz ayda 23 cezaevinde bir iki yıl tutuklu başlatıldığı açık grevine katılan ve bu arada rahatsızlanan **Mustafa Kaya**, tedavi yapılmadığı için fenalaştı ve kaldırıldığı Bursa Devlet Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

2-3 OCAK

Malatya Cezaevi'nde bulunan TKP/ML tutukları, Bursa Cezaevi'nde bulunan **Mustafa Kaya**'nın yaşamını yitirmesini protesto etmek için 2 ve 3 Ocak günü sayın vermediler. Eylem boyunca havalandırma kapıları açık tutuldu ve slogan atıldı. 3 Ocak'ta görüş aramasında tutukular tarafından **Mustafa Kaya**'nın anması gerçekleştirildi.

3 OCAK

30 Aralık günü Bayrampasa Cezaevi'nden tahliye edilen kanser hastası **Kalender Kayapınar** yaşamını yitirdi.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan siyasi tutukular Bursa Cezaevi'nde tedavi yapılmayarak kaldırılan **Mustafa Kaya**'ya ilgili bir basın açıklaması yaparak, "**Mustafa Kaya**'nın Katil Devlettir. Hesabını Soracağız!" dediler.

4 OCAK

13 Aralık'ta Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırıdan ardından asker ve gardiyanlar tutuklara ikinci kez saldırı. Asker ve gardiyanların, tutukların sayım vermemelerini gerektire gösterecek yaptığı saldırı infazına sona erdi. Saldırıda

Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen adı DHKP-C'li tutukular katledildi. 3 Tutuklu katıldığı, 36 tutuklu, 6 asker ve 1 gardiyanın yarandığı saldırıdan önce koğuşlara 3 saat boyunca tazyikli su sıkıldı. ardından askerlerin ellerinde demir çubuklarla saldırıya geçtiği ve tutuklara kafa ve bel bıçaklarını hedef aldıkları bildirildi.

Bursa Cezaevi'ndeki TKP/ML, DHKP-C, MLKP ve EKİM davası tutukları Bana Cezaevi'nde yaşamını yitiren **Mustafa Kaya**'ya ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, "**Eğemenlerin, tedavisini engelleyerek katlettikleri, zindanların yığıl savaşçısı Mustafa Kaya'yı mücadelelerinde yatacacağı**" denildi.

5 OCAK

Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırının duyulması üzerine Bayrampasa, Bursa, Ankara Merkez Kapalı, Yozgat, Bana Cezaevleri'nde tutukular beslenmek üzere başlatıldı. Bayrampasa Cezaevi'nde 1. müdür ve 9 gardiyan Bursa Cezaevi'nde 3 müdür yanılmaz ve 15 gardiyan, Merkez Kapalı'da 1. müdür yanılmaz ve 9 gardiyan, tutukular tarafından ele alındı. Bana ve Yozgat Cezaevleri'nde tutukular sayım vermemeye eylemi yaptılar. Çayhan ve İskenderin Cezaevi'ndeki tutukular ise açık grevine başladılar.

Malin Cezaevi'ndeki tutukular, cezaevinde çok sayıda hasta ölümü çöl dercede hasta olduğunu, bulunan terör-katiller idare tarafından itin vermediğini belirterek, cezaevindeki çok yönlü baskılara son buluncaya dek 29 Aralık'tan itibaren mahkemeye çıkmama kararını açıkladılar.

Bursa Özel Tıp ve Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki tutukular bir basın açıklaması yaparak, **Mustafa Kaya**'nın ölümünden devletin, cezaevi idaresi polis ve hastane kurvetlarının birinci dereceden sorumlu olduğunu belirttiler.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki DHKP-C'li tutukular bir açıklama yaparak, **Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırının hesabının sorulacağını** belirttiler. "**Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş ve Orhan Özen'i devlet katletti, hesabını soracağız!**" denilen açıklamada, tutukların Ümraniye'ye götürülmeye gittikleri ve sözlerini tutuklarına belirterek, "**Siz kolladınızdan hesap soracağız!**" denildi.

8 OCAK

Gemlik Cezaevi'nde katılan tutukular, Ümraniye katliamına protesto etmek için sayım vermemeye ve havalandırma kapılarını kapatılmama eylemlerini yaptıklarını açıkladılar.

Gemlik Cezaevi'nde bulunan tutukular, 7 Ocak'tan itibaren sayım vermemeye eylemi yaptılar.

Antep Özel Tıp Cezaevi'ndeki tutukular, diğer cezaevlerindeki eylemlere destek vermek amacıyla açık grevine başladıklarını bildirdiler.

Kayseri Cezaevi'ndeki siyasi tutukular da Ümraniye Cezaevi'ne katılmaya protesto etmek amacıyla sayım vermemeye ve havalandırma kapılarını açık grevine başladıklarını açıkladılar.

9 OCAK

Konya Cezaevi'ndeki siyasi tutukular, Ümraniye katliamına protesto etmek için üç günlük açık grevine başladılar.

Ümraniye Cezaevi'nde yapılan katliama tepki olarak diğer cezaevlerinde gerçekleştirilen sayım vermemeye, ilgili barınak, yemek odası vb. eylemler, Adana Bikanlığı yakılması ve tutukular arasında yapılan arızaya sonucu sona erdirildi.

Yozgat E Tipi Cezaevi'ndeki TKP/LENİNİST, DHKP-C, TKP/ML, PKK ve DHP davası tutukları bir basın açıklaması yaparak, **tedavisini engelleyerek birçok tutuklu kolladın devletin, Bursa'da olduğu gibi Ümraniye Cezaevi'nde devrimci inançları, onurları ve siyasi kimlikleri için direnen özgür tutuklardan Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş ve Orhan Özen'i katlettiği** belirtildi.

11 OCAK

Ümraniye Cezaevi'nde saldırılar sırasında yaralanan ve Haydarpasa Numune Hastanesine kaldırılan **Gültekin Beyhan** isimli devrimci tutuk hayatı gözlerini yumdu.

Devlet politikası olarak uygulanmaya olan teğmen, askerlik olarak devrimci tutuklara karşı uygulanmaya başlanıyor. Devrimci politikaları hep devrimci tutukların direnişine karşı, her türlü zor kısıtlarla, siz bizim kaderini yine öğrenmişsiniz, buleri daha fazla ve dirençli kılıcı bir şekilde.

Birçok zorluklara gelse olan yine yolda, eylemi yine par. dirençsizce tutukların direnişine, bir zaman içinde biriki katılan biriki ilacınla, maddeleri mücadelede dirençsizce diyor.

Yeni devrimci tutukların direnişine ve dirençli bir direniş, hepimiz devrimci direnişimizi birikiyle direnişiniz.

Sağmalcılar Cezaevi

THKP-C Halkın Devrimi Öncüsü

Davası Tutuklu: **TUNCAY KURTBAŞ**

Dirençsizce

dirençsizce ilgili

yandırıncıca

Çıladı

İskenderin istedi

sayım de vermediler.

Seydi: asalar, tutuklara ve hün katil yapıldı, siz dirençli, biz dirençli...

Sadece dirençsizce geçirmekle bu kışkırtıcı yolda. Ekleme anlatılmaklarını yependiği bir yıl önce 95 Orta halkına barınakları ada büyüdü ama! heriki ondan en ayırıldıydı. Karga, insudic basıldı... İyiki şiddet hayal kırıklığı, gelecekte güvnl güvnlere haydiye, Çünkü, ancak gelecekte için karga ekleme, yeni hayal, emeyi hak ederler. Bütün gerilimin, doğurca, beyaz beyaz, güvnlü ve kışkırtıcıları olayık hayal, kışkırtıcı karım, güvnlü perçaklıdır. Eylem DETAK güvnlüden emeyi karga yitirilemektedir.

Çanakkale E Tipi Cezaevi TKP/LENİNİST Davası Tutukları

Devrimci Tutsak Ailelerinden

● 4 Ocak 1996 günü Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırıyı protesto etmek amacıyla DETAK bir basın açıklaması yaptı.

● 4 Ocak günü kadim öğretmen DETUDAPlı aileler, Ümraniye Cezaevi ve yaralıların kaldığı Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Ayrıca, yaralıların durumuna öğrenmek isteyen ailelerin polis tarafından engellenmek istemesi üzerine, polis ile aileler arasında sert tartışmalar yaşandı.

● 5 Ocak günü DETUDAP'lı aileler tarafından Ümraniye HADEP'te basın açıklaması düzenlendi.

● DETUDAP tarafından Sultanahmet Adliyesi önünde yapılacak basın açıklaması, Ümraniye katliamını protesto gösterisi-ne dönüştürüldü. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı eyleme polisin saldırısı sonucu, tutsak yakınlarından 126 kişi dövülerek gözaltına alındı.

● Ümraniye Cezaevi önüne giden DETUDAP'lı aileler basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması sonrasında polis altıncısı altında yürüyüş yapan tutsak yakınları, buradan arabalarında Ümraniye merkezine gittiler. Polisin aileleri Ümraniye merkezine kadar takip ettiği görüldü.

● DETAK Sultanahmet adliyesi önünde DETUDAP'lı ailelerin gözaltına alınmasını protesto etmek için basın açıklaması yaptı.

● DETAK'lı aileler Bayrampaşa Cezaevi'nde, tutsakların Ümraniye'deki katliamı protesto etmek için başlanmış eyleme destek olmak amacıyla Bayrampaşa Cezaevi önünde bekledi.

● 6 Ocak 1996'da DETUDAP'lı aileler Ümraniye Cezaevi'nde katledilen devrim savaşçıların aileleri ile birlikte, kayıp yakınlarının yapıldığı oturma eylemine katıldı. Tutsak yakınlarının yürüyüş yapması polis tarafından engellendi. 400 kişinin katıldığı oturma eylemi boyunca sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Ümraniye'nin Hesabını Soracağız!" "Yasımızı Döküştüğünde Boğacağız!" şeklinde sloganlar atıldı.

● Belediye-İş, mezbahalar şubesinin önünde Ümraniye katliamını protesto eden basın açıklaması yapıldı. Polisin basın açıklamasına müdahale etmediği görülür. Basın açıklamasından sonra Taksim'e gidilen işçiler, Mısır sokaktan, Galatasaray İstasyonuna kadar sloganlar atarak yürüdüler.

● Ümraniye Cezaevi'nde katledilen Rıza Boybaş'ın eşi DETUDAP'lı aileler tarafından ziyaret edildi. Ziyaretin ardından aileler, Bayrampaşa Cezaevi'ne giderek, cezaevinin önünde polis altıncısı altında beklediler. Bir grup tutsak yakınları cezaevine girerek temsilcilerle görüşme. Görüşmenin ardından dışarı çıkan tutsak yakınları, içerideki durumu ve talepleri anlatan bir basın açıklaması yaptılar.

● Buca Cezaevi'nde, Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı protesto eden devrimci tutsakların yapıldığı eylemi desteklemek için Buca Cezaevi önünde devrimci tutsak aileleri tarafından basın açıklaması yapıldı ve oturma eylemi başlatıldı.

● 7 Ocak 1996 günü, Ümraniye HADEP'te DETUDAP'lı ailelerden bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "Aileler, evlatlarının devlet tarafından öldürülmesine izin vermeyeceklerini" söylediler.

● Ümraniye, 1 Mayıs mahallesinde, Ümraniye halkı bir yürüyüş yaparak "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" dedi. Yürüyüş sırasında Ümraniye'de yol bir süre trafiğe kapatıldı. DETUDAP'lı aileler de yürüyüş sonrasında basın açıklaması yaptılar.

● DETUDAP'lı aileler Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde yaralı bulunan tutsakları görmek için hastane önüne gittiler. Görüşmeye izin verilmesince burada polis ve askerlerle tartışan aileler bu uygulamayı protesto ederek basın açıklaması yaptılar. Daha sonra DETUDAP'lı aileler, Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden Bayrampaşa Cezaevi önüne gittiler.

● 8 Ocak günü Ümraniye Cezaevi'nde katledilen Rıza Boybaş ve Orhan Özen'in cenazeleri Alibeyköy mezarlığında toprağa

verildi. Devletin terör estirecek, insanları üzerine atıp açığı, tutsak yakınlarını gözaltına alıp spor salonlarında işkenceye tabi tuttu. Yaklaşık 3000 kişinin gözaltına alındığı cenaze töreninde DETAK'lılar da pankartları ile birlikte gözaltına alındılar.

● Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltına alınarak götürüldüğü Eyüp Spor Salonu'nda polis tarafından işkence edilerek katledildi.

● DETAK Rıza Boybaş ve Orhan Özen'in cenazesinde uygulanan devlet terörünü protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

● 9 Ocak günü, DETAK Metin Göktepe'nin polis tarafından gözaltına alındığını protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

● Metin Göktepe'nin öldürülmesini protesto eden eylemlilikler yapıldı.

10 Ocak 1996'da Metin Göktepe'nin katledilmesini protesto etmek için Gazeteciler Cemiyeti'nden Sultanahmet Adliyesi önüne kadar yürüyüş yapıldı. Yürüyüşün ardından Sultanahmet Adliyesinde katliamın sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

● 11 Ocak'ta Gazeteci Metin Göktepe'nin cenazesine DETUDAP da katıldı. Cenaze, Yenibosna'dan Esenler'e yapılan bir yürüyüşün sonunda defnedildi. Yürüyüş boyunca sık sık, "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "Metin'in Katli Faşist TC Devleti!", "Katil devlet, Katil Polis" vb. sloganlar atıldı.

● DETAK, İnönü mahallesi'nde alınan Zuleihan Şahin ve İbrahim Aslan'ın yoldan alınarak gözaltına alınmasını protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

● 13 Ocak günü, Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırıdan dolayı durumu ağırlaşan ve kaldığı Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde yaşamını yitiren Göktekin Beyhan'ın cenazesi Alibeyköy mezarlığına polis tarafından götürüldü.

14 Ocak'ta Gazeteci Mahallesi'nde 12-15 Mart 1995'te katledilenlerin anısına yapılan Gazeteci Şehitliği, polisin ölüm engelleme çabalarına rağmen 3000 kişinin katılımıyla açıldı.

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Ümit Onursal ÖZAT
İş Bankası Sirketli Şubesi
Hesap No:
1047 30000 627418**

Cezaevlerine Saldırı ve Barikatın Adı

|||Direnişin Zaferi|||

* Ye Barikatın Arkı...

... Sen nefesini tutmuş, aykırı, kaçırılmış... 157... yandı. Bir uzaktaki ota yitirdi. Başarıya ulaşamadık. Düşmanımızı ölüm saracaktı. Ve doğmana inat etmiş bir katagorinin nefesi olarak ya... yandı için, döndürdük, yoldayız için... yandı... ölümü kucaklayacağız. Katliam denemesi yapıldığı burada, saldırıya geçtik... koşuya geçtik. Öküzün ne değildi. Net olan bir şey vardı. Düşman teslim olmayacaktı. Ümitsizce karanlık, ölüm pahasına kaza... nacaktır. Yalnız değildik.

"İlk saldırı haberi duyduğumuzda telaşa... yorduk. Herkes düşünün yola... Çocuklarımızın yalnız olmadıklarını görmeliydik. Herkesin... uşukları... Daları dillendirmeye başlamıştık. Cezanın getirdiği korkuya alışmıştık. Çocuklarımız, gündüze saldırıya sebep olan... te geri almaya çalıştıkları hakları 45 gündür... ağırlıkla gözetim altında tutulmuş. Öyle kolay... değildi. Ölmeyelim. İnan... mıydık. Ölmeyelim. Çocuklarımızın... hastaneye taşınmaları, araya koymak. Engelle... yemeliyiz. Hastanenin basını açılmıyorsa... Poliler, askerler arızalarla üstümüzün... günde... KAZANACAKTİK"

"İkinci saldırı haberi duyduğumuzda... Düşmanımızla karşı karşıya. İnanılmaz... caktı. Öfkem, kızgınlığım... Düşmanımızla... Ve çocuklarımızın teslimi... Başarıya ulaşamadık."

Barikatın arkasında... yorduk. Herkes düşünün yola... Çocuklarımızın yalnız olmadıklarını görmeliydik. Herkesin... uşukları... Daları dillendirmeye başlamıştık. Cezanın getirdiği korkuya alışmıştık. Çocuklarımız, gündüze saldırıya sebep olan... te geri almaya çalıştıkları hakları 45 gündür... ağırlıkla gözetim altında tutulmuş. Öyle kolay... değildi. Ölmeyelim. İnan... mıydık. Ölmeyelim. Çocuklarımızın... hastaneye taşınmaları, araya koymak. Engelle... yemeliyiz. Hastanenin basını açılmıyorsa... Poliler, askerler arızalarla üstümüzün... günde... KAZANACAKTİK"

"Katliam haberi duyduğumuzda... Çocuklarımızın teslimi... Düşmanımızla karşı karşıya. İnanılmaz... caktı. Öfkem, kızgınlığım... Düşmanımızla... Ve çocuklarımızın teslimi... Başarıya ulaşamadık."

"Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim..."

karar alındı... Camiler... barikatlar... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim..."

Katliam... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim..."

"Çocuklarımızın teslimi... Düşmanımızla karşı karşıya. İnanılmaz... caktı. Öfkem, kızgınlığım... Düşmanımızla... Ve çocuklarımızın teslimi... Başarıya ulaşamadık."

"Sultanbeyli... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim..."

bu... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim... 'Önce yavaş yavaş katliam... to etmiş için. Sonra sloganlar... 'Katliam Birlik Yürüyoruz!' diye... '3 Devrim..."

SEÇİMLER RAKAMLAR VE SONUÇLAR

Türkiye sosyalist hareketinde rakam ve istatistiklere özel bir düşkünlük vardır. Öyle ki, herhangi bir düşünce ileri sürüldüğünde, rakamlar bemen yardımıyla çığırılır. Devrim stratejisini mi oluşturacaksınız, bemen potansiyelinin sayısal değerine bakarsanız olur biter... ya da üretim ilişkilerinin niteliğini mi tanımlayacaksınız, istatistiklere bakarsanız, tamam. Seçimler konusunda da farklı bir görüşte çıkamaz ortaya. Rakamlara bakarsınız, eğer seçmenlerin sarılık başına giden kesimin sarılık başına gitmeyen kesiminin üç-dört katıysa, boykot politikasının ne kadar yanlış olduğu çıkar ortaya!

Kuşkusuz rakamlar ve istatistikler vazgeçilmez araçlardır. Ama, doğru bir buluş açısına sahipseniz, rakamlar doğruyu söyler size. Onların bağlamız bir dilleri yoktur ve bu yönleriyle birbirlerinden ayrılırlar. Yutarından tutuşumuzda istediğiniz yöne götürebilirsiniz onları. Bu nedenle ki, rakamları ele alırken konumuzun öne kazınır. Bir burjuva ikisatçısı ile bir marksist aynı rakamlardan farklı sonuçlar çıkarabilirlerdir. Yine aynı şekilde, bir reformist ile bir devrimci, aynı rakamlardan yola çıktığı halde aynı sonuçlara ulaşırlar. Biz de bu düşünceyle seçim sonuçlarını değerlendirmek istedik. Bakalım rakamlar bizi nereye götürecektir!

İKİ GENEL SEÇİMİN SONUÇLARI VE BİR DEĞERLENDİRME

Seçim sonuçlarını sağlıklı bir değerlendirme yapmak için, son iki genel seçimi karşılaştırmak ve gelişimin yönünü belirlemek istedik. Bu amaçla bir çizelge hazırladık. Önce çizelgeyi aşağı alalım, sonra değerlendirmeye geçelim.

	1995		1999	
	Milyon Yüzd.	Milyon Yüzd.	Milyon Yüzd.	Milyon Yüzd.
Toplam Seçmen	29.8	100.0	34.1	100
Kullandın Oy	24.8	83.2	29.1	85
Geçerli Oy	24	80.5	28.1	82.5
ANAP	5.8	19.4	5.5	16
RP	4	13.5	6	17.5
DYP	6.5	21.8	5.3	15.5
DSP	2.6	8.7	4.2	12.3
CHP	5	16.7	3	8.8
MHP	-	-	2.2	6.5
HADEP	-	-	1.2	3.5

Çizelgenin 1995 sonuçlarını yansıtan bölümüne dikkat edelim. Hiçbir partinin % 20'ye bile ulaşamadığı görülüyor. Hiçbir parti seçimde güçlü çıkamadığı gibi, '91 seçimlerinin yarattığı beklentiyi bile doğrulamamıştır. Bu yönüyle '95 seçimleriyle ilgili bölüm, tam bir 'umutsuzluk' resmî niteliğindedir. '91 seçimleri toptansa ya ya da bu onlarda umutlandıran, onda bir beklenti doğmasına yol açan gelişmeleri de benzerinde görmüş. İnsanlar, ANAP'ın kurulacakları, demokrasi gelecektir, herkes iki anahtar sahibi olacaktır, sağlık hizmetlerinin parasız yapılacağı... İşte bu umutları DYP'ye % 21.8 oranında oy kazandıran, DYP-SHP koalisyonu kurulduğunda bir beklenti içine girdi yığınlar. 'Cumhuriyet tarihinin en geniş tabanlı hükümet' kurulmuştu. Yığınlar geçici umuda sürüklenmiş de hızla zaten. Ama bu umut uzun sürmeyecekti. Yaşamın soğuk yitir emekçileri kısa sürede kendine getirmeye yenecek. Nitekim, demokratikleşme beklentisi içinde doğan hükümet, TC tarihinin en katli hükümeti olduğunu kısa zamanda gösterdi. Kurulan hükümet bir iç savaş hükümetiydi. Umut yerini umutsuzluğa bıraktı. '95 seçimlerine umutsuzluk havası içinde gidildi. Seçimlerde hiçbir parti umut haline gelmedi. Bir şeylerin değişeceğine dair bir umudun bahana madığı ortaya çıktı. Seçimlerden önce ve seçim sırasında yığınlar bir değişiklik, bir iyileşme beklendiyordu. Seçimlerden sonra ise umutsuzluk, her şeyin kötüye gideceğine dair bir kararsızlığa dönüştü. 'Seçim oldu da ne oldu, her şey daha kötü olacak' düşüncesi, seçimlerden sonra geniş kesimlerde oluşmaya başladı.

Sonuçlar yalnızca yığınlarda bir kararsızlığa yol açmadı. Aynı zamanda seçimlerde katli bir istikrar beklentisinde olan burjuvaziyi de hısrana uğrattı. Seçim politik kriz derinleşti. Seçimlerden sonra yapılan koalisyon hesaplamaları, neredeyse gelişmiş bir matematik bilgisini gerektiriyordu. Burjuvazinin sıklıkla artık kabusa dönmüştü. Kürdistan'da çevirdiği önce dalaverene, sandıklardan kasıtlara çekip oyları değiştirmeye rağmen, hasın-yayın araçlarıyla yoğun bir bombardıman yapmasına rağmen, seçimler burjuvaziyi korkak savaşa daha çok yaklaştırdı.

Seçimlerin bir diğer önemli sonucu, iç savaş gerçeğinin bir izni vermesiydi. Biz bunu söylediklerimizde bazı çevreler seçim-başım yolması başlayacaklar, bu kadar da olmaz diye söyleyeceklerdi. Öyle ya... boykot oranı düşmüş ve RP oylarını artmışken, bizzat, nasıl olur da böyle bir savaş öne sürülebileti? Seçimlerin % 85'i seçime girmez ve toplam seçmen sayısının % 82.5'ini bulan bir geçerli oy kullanılmı-

şken, boykot politikasının özleşmesini vereceğimizi yerde, biz, nasıl olur da iç savaşın ve boykotun hakkından söz edebiliriz?

Boykot sorusunu yazmanın son bölümünde ele alacağız. Öncelikle, seçimlerin iç savaşla sonuçlanacağına ispat etmemiz gerekiyor.

Yazımızın başında, aynı rakamların bir reformist bir şey, bir devrimciye başka bir şey anlattığını hoşuna belirtmedik. Reformistler, burjuvazinin söyleminden o kadar etkilenildi ki, çoğu yerde burjuvazinin ağayla konuşur ve karışmaz burjuvazinin itidullüğüyle çıkıyor. '94 yerel seçimlerinden sonra burjuvazinin 'Refah'ın önterömer yükselişi'nden söz edip yığınlarda Refah korkusu yaratmaya ve böylece anti-Refah rephe aracılığıyla onları düzen sınırları içinde tutmaya çalışırken, reformistlerimiz, burjuvaziyi aynı maktandan farkı söylüyor ve dergi sayfalarında onun uzadıyla Refah eleştirileri yayımlıyorlardı. RP'nin oylarındaki artışın altında ne yaşadığını bir kez olsun araştırmadan, 'biz aletimiz olamayız... yığınlar Refah'ın düzen-dışı söylemine katıyor ve ona yöneliyor' tekerlemelerine sarılıyorlardı. Bundan biraz olsun kuşku duyanlara ise burjuvazinin karpı konulması taraklığının gösteriyorlardı. Değil mi ki, burjuvazinin de aynı şeyi söylüyor; Refah'ın programının sosyalist bir program olduğuna inan ediyor... Oyleyse reformistlerimizin tepkiden keskinleştiği doğrudur. Bir sosyalist teori gelisini burjuvazinin hasın-yayın çöplüğünden alması bundan farklı bir sonuca ulaşamaz zaten. Burjuvazinin bu propagandasının altında, birçok nedenle yazında, toplumsal Refah korkusu yaratılarak onun hükümet olmasını istemeyen çevrelerin diğer burjuva partilerine oy vermedikleri sağlamak gibi bir amaçla yazılmış gibi görünecek reformistlerimiz. Oysa aynı oyuna bu seçimlerde de oynadı burjuvazinin. Küçük bir başarı sağladı da. Ama bizim reformistlerimizde teknik hataları burjuvazinin propagandası aracılığıyla aldıkları kadar kötüleşti ki, seçimlerde oylarını artıranın yalnızca RP olmadığını, aynı zamanda MHP'nin de oylarını artırdığını göremediler. Belfi de görmek istemediler. Çünkü her iki partinin de oylarını artıranın, onları savıyla açıklanmayan, ama başka bir yöne açıklaması yapılabilen bir ortaydı.

Herhangi bir politik ölçü değerlendirilirken verili koşullar bir an olsun gözden kaçırılmamalıdır. Verili toplumsal koşullar gözden kaçırılmaz ne rakamların bir anlamı vardır, ne de diğer gelişmelerin. Öyleyse, RP ve MHP'nin oylarının artmasını somut durumla doğru tahli ederek anlayabiliriz ancak.

Yukarıdaki çizelgede görüldüğü gibi, RP ve MHP'nin oylarında büyük bir artış var. '91

seçimlerine adı geçen iki parti blok olarak girmişti (Edirne'nin partisi değerlendirilmeyi beklemeyecek kadar küçük olduğu için ona ihmal ediyoruz.) Blok, o seçimde % 13.5 oranında oy almıştı ki, bunun sayısal karşılığı çizelgemizden de izlenebileceği gibi, 4 milyondur. '95 seçimlerinde ise iki partinin oylarının toplamının oranı % 24, sayısal karşılığı ise 8.2 milyondur. Oy sayıları ikiye katlanırken, oranlarında % 10'un üzerinde bir artış var. Artış nereden geliyor? Artış niçin oldu?

Yine çizelgeden faydalanarak yanıt bulmaya çalışalım. ANAP ve DYP iki seçim arasında büyük oranda oy kaybetmişler. Devrim toplam oy kaybı 1.5 milyon. Bu oylar RP ve MHP'ye girmiş olabilir mi? Seçim sonuçlarının illere göre dağılımını veren tablolara baktık ve bu oyların büyük oranda RP'ye gittiğini gördük. Ankara, İstanbul, Malatya, Samsun, Nevşehir... gibi pek çok ilde, '91'de ANAP veya DYP birinciyken bu seçimlerde RP birinci olmuş. Böylece ANAP ve DYP'nin kaybettiği 1.5 milyon oyu RP ve bir oranda MHP'ye gittiğini kabul edebiliriz. Geriye kalıyor 2.7 milyon oy. Elimizde kesin veri olmasa da, bu miktarın, seçmen kümesine yeni kaydolmuş seçmenden geldiğini düşünebiliriz. Böylece oy artışının nereden geldiği ortaya çıkar. Şimdi gelimez artışın niçin gerçekleştiğine.

Reformistlerimiz, bu artışı biz sosyalistlerin yeterliliğine ve kalelerin kardinalliliğine bağlıyorlar. Doğaldır ki, devrimci gelişmeyi göremeyenler, devrim ve devrimin dışılekliğini anlayamayanlar böyle söyleyeceklerdir. Oysa sorunan doğru yanıt verili koşulların devrimci oluşumudur... yaşanmakta olan iç savaştır.

RP ve MHP'nin oylarındaki artış, bu iki parti etrafında oluşan öbekleşmenin ifadesidir de. Öbekleşmenin, devrimin gelişmesiyle yakından ilgili var, hatta onun doğrudan sonucu. Devrimin karşı-devrimi örgütleyerek iletildiği bilindir. Devrim, ilk elden toplumu iki büyük kampa ayırır. Saffarı pekiştirir. Ama süreç burada durmaz. Devrim iletildikçe, safaların kendi içindeki hareketi de halinde, kararlı öğeler dışlanırken, kararlı öğeler çekim merkezi haline gelir. Her iki kampa da, istemleri en açık ifade eden ve bir yönden kararlılık taşıyan öğeler öbekleşme merkezleri olurlar. Devrim cephesi için olduğu kadar, karşı-devrim cephesi için de doğrudur bu. Yığınlar, devrim cephesinde sola, karşı-devrim cephesinde sağa kayarlar. Savaşın keskinleşmesine paralel olarak bu hareket hızlanır. Tercihlerde bilinç öne çıkar. Seçimini yapan, şu ya da bu oranda bilinçlidir, bilinçli bir seçim yapmıştır. "Merkez sağ" olarak nitelenen

partilerin tabanlarındaki sağa kayış yukarıdaki süreçte uygun bir harekettir ve bu anlamıyla, RP ve MHP'nin tercihi edilebilir bilinçli bir seçimdir. Bu seçimi yapıyorlar, yarı elde silah karışmaya çıkacaklardır. Kimse kandırma edebiyatı yapmasın! Eğer bir devrimin zorunlu olarak iç savaşın geçeceği kabul ediliyorsa, iç savaşın salt ve saf burjuva sınıfla proletar sınıflarında geçmeyeceği kabul edilmelidir. İç savaş toplumun iki kesiminin karşı karşıya gelmesi değildir. Bu karşı karşıya gelişse, burjuvazi ve proletarya iki ayrı cephenin temsilcileridirler, ama yalnızca temsilciler... Cephelerde temsilci olanların yanında toplumun ayrı tabakalarından bölükler de olacaktır. Karşıtara yalnızca burjuva çocukları çıkamayacak, çıkmıyor. Lümpen profesaryandan, küçük burjuvazıya, hatta işçisine kadar pek çok öğeyi barındıran bir düşman oluşuyla karşılaşıyoruz/karşılaşıyoruz. Erçekçilerden RP ve MHP'ye oy verenler oluşsun kandırma edebiyatıyla açıklamaya çalışmak yerine, iç savaş gerçekliğine uygun olarak açıklamak zorundayız.

Demek ki, RP ve MHP'nin oylarındaki artış-karşı devrimin kendi iç hareketinden başka bir şey değildir. Bu harekete yol açansa iç savaş. Felanistlerimiz elbette bu saptamamız kabul etmeyecekler, Refah'ı fark bir konusunda görecektirler. Yine burjuvazinin namusluyla karışmaya çıkıp "burjuvazi bile RP'ne karşıyken, siz nasıl olur da RP'ni karşı-devrimin bir merkezi olarak görür ve faşizmin ideolojik görüngülerinden birini savunduğu için yığınları çevresinde topluyor dersiniz" diyeceklerdir. Aşağıda yapıcağımız açıklamaların anlaşılabilirlik sağlanacağını düşünürüz.

FASHİZM, DİN VE REFAH PARTİSİ

Bizim genel olarak din saflı gerici olarak ele alırız. Dinciliğin faşizmin ideolojik biçimlerinden biri olduğu kabul edilmez. Bu yüzden RP faşist bir parti olarak değerlendirilmez. Aslına bakarsak, genel kanıya göre, ne ANAP, ne DYP, ne de başka parti faşisttir. Faşist olan yalnızca MHP'dir. Bizse bugün bu burjuva partilerin faşist olduğunu ve aralarında da açından bir fark olmadığını söylüyoruz. Çünkü bütün partiler tekelci sermayenin partileridir ve tekelci sermaye demokraside değil, siyasi gericiğe tabii eder. Bu yüzden ki, sosyal-demokrat olduğu sanılan CHP, ortak olduğu hükümetle karsı dayanmış, dört yıldır süren kabilanların hay sorunlarından biri olmuştur. Bu yönüyle om MHP'den ne ayrabilir ki... Kadrolarının niteliği belli bir orandan MHP'den farklıdır. Ama

tekelci sermayenin partileridir, aynı MHP ve diğerleri gibi. Bu söylediklerimiz bir ölçüde karşı-devrim cephesindeki iç hareket konusunda söylediklerimizde gelişiyor gibi görünür. Madem hepsi faşist, karşı-devrim tabanı ne diye MHP ve RP'ye yöneliyor denizbilir. Yanıt çok açık. Burjuva partilerin bu olarak birbirinin aynı olduğu bilinci bizim bilincimizdir. Kendi bilincimiz yığınlarla yükleyemeyiz. Yığınlar burjuva partilerin görünürdeki farkına göre hareket ediyorlar. Bu yüzden bir CHP'ye de DSP çoğu kez iticiliği temsil ediyor yığınların gözünde MHP ve RP ise karşı-devrimin kararlı yönünü ifade ediyor. Yığınlardaki bu yanlışnamalı bilinç yukarıdaki harekete ekim oluyor. Tabii salt bu değili etimin olan, diğer yönü birazdan göreceğiz.

Yeniden faşizmin ideolojik biçimlerine geçelim. Bizde dinciliğin yalnızca gerici olarak ele alındığını söyledik. Şunu da ekleyelim... bizde genel olarak faşizmin ideolojik biçimi irkçilik olarak tanımlarız. Oysa faşizmin değışmez, tek bir ideolojisi yoktur. Tarihsel döneme ve ülkenin somut koşullarına göre bir veya birkaç ideoloji edinir kendine faşizm. Örneğin, Nazi Almanyası'nda irkçiliktir bu ideoloji, Franco'nun İspanya'sında din ağırlıklı bir düşünce, Doche'nin İtalya'sında ise tarihsel köken ağırlıklı bir düşünce. Ya bizde... bizde nedir faşizmin ideolojik biçimi?

Türkiye'de faşizm 12 Mart darbesiyle başlıyor ve 12 Eylül döneminde uyanımlanan bir faşistleşme sürecinin ürünüdür. Faşizm ilk olarak kemalizmden yararlanmış, sonra Türkiye'nin "Dokuz İlık Doktrin"inde formüle edilen görüşleri buna eklenmiştir. Türkiye'nin görüşlerinin bu irkçiliğe dayanır. Bu iki ideolojije sonraları dincilik eklenmiştir. Dinin irkçilik-kömünist özü, burjuvaziyi, kömünizmi sarı savaşta eskiden beri yararlı oldu. Geçmişte kemalizmle Mücadele Demekleri'nde, MHP'lilerin yanı sıra dinciler de aktif olarak yer almıştır. 12 Eylül'le birlikte işlenmeye başlayan "Türk-İslam Sentezi" düşüncesi faşizmin üçüncü ideolojik biçimi oldu. 12 Eylül sonrası yığında kuran kursu ve imam hatip okulu açılması buya da değildir. Dincilik faşist bir ideoloji haline gelmiştir. Başlangıçta tekelcinin beslediği dinci çeveler zamanla kendileri tekelciye polinik özetlerine ekonomik temelli de katılar. Burjadan, bugün RP faşist sermayenin bir kesiminin temsilciliğini yapmaktadır. MHP ile birlikte faşizmin ideolojik biçimlerinden birini açığa ve keskinleştiren savunduğu için, karşı-devrim içindeki öbekleşmenin merkezlerinden biri haline gelmiştir. Oyların buraya yönelmiş olması bu yüz-

den iç savaşın bir tanesidir.

Burada kafalarla oluşabilecek bir sonunun önünü almak için burjuvazi ile RP arasında çelişkiye değinmeliyiz. Soru şu: Madem RP de diğerleri gibi faşist parti ve tıpkı MHP gibi karşı-devrimin 'varucu gücü', öyleyse burjuvazi ne diye RP'nin hükümet olmaması için uğraşsın? Refah karşı propagandanın nedenlerinden biri, yıllardır Refah korkusu yaratarak, Refah karşılarının ona karşı görünen partilere, yani CHP, DSP...'lere oy vermelerini sağlamak ve böylece onları düzen içinde tutmak düşüncesidir. Aynı zamanda reformistlerin yardımlarıyla burjuvazi bu amaçla kışını olarak başını sağladı. Refah karşı propagandanın nedenlerinden diğeri ise, burjuvazinin gerçekten RP'nin hükümet olmasını istemeyişidir. Söylediklerimiz tam bir çelişki gibi görünüyor, ama aslında hiç bir çelişki yok burada. Burjuvazi boykotla demin bir krizin içinde olmasaydı, belki bir manevra alan olsaydı, RP'nin hükümet olmasına hiç karşı çıkmazdı. Türkiye ekonomisi yapısal bir krizin içinde. Burjuvazi yapısal krizin üstesinden gelecek güce değil. Politik açıdan istikrar gerekli ona, ama birakin istikrar, artık her adımda derinleşen bir politik kriz içinde. Kurtuluşunun Avrupa'ya yönelmekle olduğunu inanıyor. Böylece ekonomik krizi aştılabileceğine inanmış durumda. (Ne var ki, bu yalnızca onun inancı olarak kalıyor, çünkü kriz yapısaldır ve çözümlenmesi olanaksız denecek kadar zordur. Ekonomik krizi çözebilecek tek güç sosyalizmdir!) Politik arenada ise iç savaşın kazanılmadan başka bir yolu yoktur. Burjuvazi bu bilinçle, bir yandan halklarımızın kanını içiyor, diğer yandan yarıdemokratik düzeni, bir an önce oraya entegre olmaya çalışıyor. Burjuvazinin kaybedecek zamanı yok. Bir an önce gerekli yasal düzenlemeler yapılmalı, hükümet onun bu amaçına giden yolu temin etmeli. Ama Refah bunu sağlayacak kadrosal deneyece ve biriktirme sahip değil. Hatta kadrolarının biçimleniş, bir anlamıyla buna engel olacak nitelikte. Refah'ın savındığı ideolojik hat bir düşüş yaratıyor burjuvazinin şu andaki hedefine. Tüm bunlara karşın, burjuvazi elbette Refah'ı istediği çizgiye getirtilir-ki, son günlerde RP'de görülen yamurama bunun bir kanıtıdır. Ama, Refah'ın irtelenen çizgiye gelebilmesi zaman ister. Burjuvazi içinse zaman bugün herpeyden daha değerlidir. RP ile burjuvazinin arasındaki çelişkinin temel nedeni budur.

BOYKOT ÜZERİNE

Üzerinde en fazla tartışma açılan konu boykot konusudur. Seçimlere katılmak yönün-

de politika belirleyenler karşımıza hep şu sözle geldiler: "Komünistler kitlelerin bilincine göre politika belirlerler." İlk bakışta doğru gibi görünen bu söz bir eksiklik taşır ve bu yüzden yanlıştır. Bu söz, ancak şu soru yanıtından doğabilir: "Kitlelerin hangi kesiminin bilincine göre?" Reformistler daima ortalama bilinci dikkate alırlar. Komünistler ise kitlelerin ileri kesimlerinin bilincini çıkar noktası alırlar ve ona uygun politika üretirler. Yaklaşım şu cümleyle özetlenebilir: "Komünistler kitlelerin ileri kesimlerinin bilincine göre politika üretirler."

Yukarıdaki yaklaşım çerçevesinde seçim sonuçlarına bir göz atalım. Çoğulçularımız gördüğü üzere, her iki seçimde de sandığa gitmeyenlerin sayısı 5 milyondur. Geçmişle birlikte bu sayı 6 milyona buluyor. Demek ki, söz konusu, '91'de % 16.8 iken, oy kullanmama oranı '95'te % 15'e düşmüştür. Şimdi, yalnızca çizelgede görüneni bakarak söyleyelim, seçimleri boykot mu doğurdu, yoksa seçimlere katılmak mı? Reformistler, boykot oranının % 15 olduğunu gösterip haykırıyordu: "Boykot başarısız olmuştur... yığınların büyük kısmı sandığa gitmiştir..." Yine kitle kuyrukluğunu, yine ortalama bilince takılıp kalma... Yığınların, büyük oranda kenullığından da olsa, % 15 gibi bir kesimin bilincini, onların ileri bilincini temel alacakları, geri kesimin bilincini dikkate alıyolar ve bu hareketleriyle ileri kesimin kayrularına asılıp onları geri çekmeye çalışıyorlar. Ama ileri kesim, yani en az 5 milyonduk kesim, reformizme rağmen sandığa gitmiyor. Oklar, kesin öncü kimin ardı olduğunu karşı vermiş! Çizelgede görünen durum, evet yalnızca çizelgedeki duruma göre reformizmi mahkum etmeye yetiyor. Ama bir de omada görünmeyeni var. İç savaşın kuanplamayı arandığı dönündeki saptamamızın kanıtlayan ama çizelgede yer almayan bölüm var. Çizelgede her ne kadar boykot oransal olarak azalmış görünüyor da, biz, boykot oranının arttığını ileri süreceğiz. Varsın reformistlerimiz seçim-başını yalmaya devam etsin! Tıpkı, karşı-devrim cephesinde tabanın sağa kayması gibi, devrim cephesinde tabanın sola, boykotla kaydığına ileri sürüyoruz. Bunu kanıtlayacağız da.

'95 seçimlerine geldiklerimizle, seçimden yarımın 18'e düşürülmesinden kaynaklı seçimin sayısında bir artışın olduğunu görüyoruz. Seçimin sayısı 4.3 milyon arttı. Bu, 18 yaşına gelenlerin yaklaşık % 43'ünü oluşturuyor. 6 milyona yakın genç seçmen kütüklerine kayıtlarını yaptırmıştı. Demek ki, her iki seçimde sayısal bir azalma söz konusu değil iken, oransal bir azalma söz konusu. Şu ya da bu

nedenle bu 6 milyonun büyük bir kısmı seçimlere ilgi duymadıdır. Kütüklere kayıtlarını yaptıranlar zaten oy kullanacak olurlardı. Bu yüzden, iki seçim arasında oy kullanmayanların sayısı çizelgemizde aynı olduğu halde oy kullanmama oranı düşmüştür. Kütüklere kayıtlarını yaptırmayan 6 milyon genç ise, büyük oranda, seçimleri birşey değiştirmeyeceğini düşündüklerinden, umursuzduklarımdan, kayıtlarını yaptırmamıştır. Bu da oy kullanmama eğiliminin başka bir görünüş tarzıdır, başka bir ifadesidir. 6 milyonduk kesimin yarısını bile söylediklerimiz gruba alsak-ki, gerçekte tamamına yakını söylediklerimiz gruba girer-, boykotla sayısal ve oransal artış ortaya çıkar. Bu gerçekçi şekilde de ifade edebiliriz. Belirli bir yarıya payını hapsedenler koşullarla, 18 yaşına gelen 10 milyonduk seçmenin seçime giren 4.3 milyonduk kesime, büyük kısmı karşı-devrimin tabanını oluşturan bilimsel kesimdir. geri kalanların bir kısmı, anti-refah propagandanın etkilenenler ve bir kısmı da bilimsel tercih yapmayan ama oy kullanarak 'vatandaşlık görevini' yerine getirenler grubu dahilidir... Oy kullanmayan, yani kütüklerine kayıt olmayan 5.7 milyonduk kesim, büyük oranda seçimlerden hiçbir beklentisi olmayan, seçimlerin çare olmadığını inanan (ama buna devrim bilincine pek alışkın değil) olan grubu temsil eder. Bu durumda karşımıza şöyle bir görüntü çıkar. RP ve MHP oylarını aramıştır, bunun karşısında, seçimlere değinmiş, düzenin parlamenterisinden kopmuş... artmıştır. Görünüş budur. Görünüşe yol açan alttaki gerçek ise iç savaşın. Kanıtlanmak istediğimiz şeyi böylece kanıtlanmış bulmuşuzdur.

SON SÖZ YERİNE

Seçimler, her yönüyle büyük kayıpların öngörülmesi olduğunu gösteriyor. Yeni ayaklanmalar, kışkırtıcı büyük kaygılar uzak değildir. İç savaş, ilk kez bu kadar açık sandığa yansımıştır. Bütün göstergeler, hatta tek başına çizelgemiz bile sokak gösteriyor. Herşey bu kadar açıktır reformistler seçime girmeyle bir kriz daha, gelişmelere ters yönde hareket ederler. Ama hareket onlara rağmen gelişmeye devam ediyor. Kürtilistan ve Türkiye devrimini, boykot politikasına savananlar temsil ederler. Şimdi artık, bütün dikkat seçimlerin gösterdiği beklenti, sokakla çevirmek sokak savaşlarının hazırlığını olarına hızıyla tamamlamak gerekiyor. Çünkü artık sorunların tek bir çözüm aracı kalmıştır: ZOR! Bütün alanlarda yaşam bulacak olan YA DEVRİM YA ÖLÜM! haykırışlarıdır. Bu bilinçle...

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

Setenay İBERDAN

SÖNMEYEN ATEŞ

CEZAEVLERİ...

Cezaevleri bu güne için çok sayıda saldırıya, katliama ve bir o kadar da direnişe sahne oldu. Faşizmin sokakta, evde infaz edemeyip, gözetim altına alıncaya kadar katlemediği, gözaltında kaybedemediği, tutuklamak zorunda kaldığı devrimciler hep "ölümün altında" gözyüze haklı. Ama bunun böyle olmadığı 12 Eylül zindanlarında "ölüm orunu şehitlerinde", Dörtlerin göklere yükselttiği devrim ateşinde, Eskişehir tabutluklarında, Bursa'da, Diyarbakır'da, Erzurum'da, Boca'da gördü. Her saldırı bir direniş destane daha yaratılmak üzere kalmadı. Faşizm, devrimci tutukları katlederek, yok ederek sindiremedi. Faşizm yenildi, her defasında döktüğü kanın önünde diz çöktü. Zaten hep direnen devrimci tutukları oldu. Her saldırıda faşizmin silaha; çelik sogalar, çivili kalaslar oldu. Devrimci tutukların silaha inen kararlılık, sarsılmaz somurtmaz topluma, devrime olan inançta. Her ölüm faşizmin can damarına saplanan bir kurşundu artık. Her ölüm devrime bir adım daha yaklaşmanın zaferi, her ölüm

inançta daha bir çalkılgınlığı, faşizme olan kinin büyümesiyle. Devrimci tutukların altında ki devrim bayrağının indirilmesi ne gücü yetmiyor faşist devletin. 12 Eylül zindanlarında insanlık dışı uygulamalara karşı hakları can pahasına direnişlerle alındı. Faşist devlet her zaman bu hakları gasp etmeye çalışıyor ama yine can pahasına direnişlerle karşılığını alıyor. Devrimci tutukları zaman zaman bedenlerini açlığa yatırıyor, zaman zaman fiili direnişlerle geri adım atıyor faşizme, ve faşizm her defasında bir kez daha yeniliyor. Yenilginin her neyse pusuya yatıp heşliyor alhabalar sürüsü ve katliam fırsatı gözliyor. Karşılığını bulacağını bile bile yapıyor bunları ve de yenileceğini bile bile.

13 Aralık'ta devlet Ümraniye Cezevi'ne saldırıya geçtiğinde bu saldırının ne ilk ne de son olmayacağı biliniyordu. İnsanlık dışı metodolojileriyle yayanamaz durumda olan bir cemaatinde direniş ölüm pahasına da olsa gerçekleşecek, hakların alınabilmesi için savaşılacaktı. Bu gerçeği görmemek için ne kadar gözleri-

ni kapatsa da kara bir kabus gibi poşini bırakmayacağını biliyordu faşist devlet. Ve her savaşımı okluğa gibi bu savaşımı da kunda bastırabilmek için fırsat kolluyordu. Çok öncelerden hazırladığı saldırı ortamlarını da yaratarak göstereceği işçülüğün kendince baskı zeminini yaratıyordu. Ümraniye Cezevi ve bunun yanında tüm cezaevlerinin yaşam koşullarını iyileştirmesi için yapılan eylemler, açlık grevleri, işçiller onun ellerini, kollarını bağlamış, içindeki vahşiliğün dışı vurmasını engellemiştir.

Evet, fırsat kolluyordu faşist devlet. Bu yüzden Ümraniye'de 13 Aralık'ta yapılan saldırıda hincemi alamayan devlet dışlarını bilerek bekliyordu. Seçimlerden dolayı Ümraniye'ye yapıldığı ilk saldırıda katliam yaratılmamıştı. Bu sefer alını kolunu bağlayan, kendisinin iyice halka teşhir olmasını engelleyen seçimler vardı. Bu zamana bile mesajını kapalı değil, açık açık söylüyordu: "Seçimler olduğu için öldürmedik, hele bir seçimler geçsin." Seçimler geçti ve seçimler geçer geçmez yüzündeki maskesini indirip tekrar saldırı hazırlıklarına başladı. Bu defa kan görmek istiyordu. Ama karşısında boyun eğen insanlar değil, devrimci tutukları vardı. Tarihle hiçbir evresinde devrimci tutukları susmamıştı ve susmayacaktı.

İlk olarak zaten kışkırtılan

hakları iyice gasp edilmeye başlandı Ümraniye'de. Alınması gereken hakları vardı, ödemesi ve ödülmesi gereken bedeller vardı. Bu bilinçle eyleme başladı Ümraniye devrimci tutukları. İbaha başlamadan savaş kazanmıştı katliamlarda. Sayını vermeme kararı alındı önce. Altı günlük sayını vermeme eyleminin ardından eylem bitirildi. Ama kan istiyordu faşizm. Döktüğü kan yetmemişti, katliam için pusuya yatmıştı bir kez alhabalar. Sayını vermemesine rağmen, arama bahanesiyle kovalara daldı katiller sürüsü. İki yitmişliklerini böylece bir kez daha ispatlayıp katliamlarını gerçekleştirmeye koyuldular bir an önce. Bu sırada üç koğuşa barikat kuruldu. Saldırının gerçekleştirdiği koğuşlarda ise öldürmeye bir saldırı, öldürmeye bir direniş yapılmıyordu. Ellerinde öldürmek istediklerinin fotoğrafları olan katiller, devrimci tutukları yok etmeye, sindirmeye, kışkırtmaya çalışıyorlardı. Ama bu kez de yandı. Direnen tutukları bu kez de teslim alamadılar. Artmazınca yaptıkları her saldırı tutukları koğullarında bile onurunu düşürmeyen devrimci tutukların daha büyük bir direnişle karşılığı. Yüre düşen her canın kanı yerde kalması olacak önce diğer cezaevlerine sıçrayacak sonra silahlara ve sokaklara, savaş ateşleyen bir kıvılcım olacaktı.

4 Ocak 1996'da saldırı haberi

ABDÜLMECİT SEÇKİN

GÜLTEKİN BEYHAN

ORHAN ÖZEN

RIZA BOYBAŞ

FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ... FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ...

Sağmalcılar Cezaevi'ne geldiğin-
de biliyorduk ki, Ümraniye kaz-
namak, ölüm pahasına direniş za-
ferle taçlanacak. Herkes ilk
saptırma ne yapması gerektiğini bi-
liyorduk. Saptırma ne yaptıysa
maltayı indirdi. Sayın verilmemesi için ayrıca ka-
rar almaya gerek yoktu. Karar
almıştı 'Malta İğgal'. Sağmal-
cılardaki tüm devrimci tutsak-
lar o anda Ümraniye'de dostları-
nımlarını yapıyorlardık, onlarla bir-
likte barikatın ardındaydık ya
da katiller sürüyle çarpışıyor-
duk. Sloganlarımızda, marşları-
mızda onlara ses, coşkusu var-
dı. Ve hep bir ağızdan haykırı-
yorduk: "Baskılar, Katliamlar
Bizleri Yıkamaz, Ümraniye'nin
Hesabını Soracağız. Devrimci
Tutsaklara Kalkan Elleri Kiracılar,
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür."
Marşlarımızla doldurduk masla
duvarlarını. "Bu duvar duvarı-
mız vız gelir bize vız..." söy-
lüyordu diller, yürekler inşeyor-
du. "Bise Ölüm Yoktu". Ardına,
tüm süren, sömürülen insanla-
rı, sınısı devrim bayrağını alan
yenilmeydi. Ve o anda Ümraniye-
de de yenilmemişlerdi. Spar-
taküsten aldığımız ayın ateşi
gimidi Ümraniye'de yanıyordu.
Maltada inançlı, kararlı, coşkulu,
heyecanlı ve meraklı bir bek-
leyiş vardı. Haberlerden yaralı-
ların, ölenlerin isimlerini ve sayı-

larını öğrenmeye ve Bayrampa-
şa Cezaevi hastanesine getirilen
yaralılarından haber almaya, on-
larla iletişim kurmaya çalışıyor-
duk. Sonunda temsilciler yaralı-
ların bir kısmıyla görüşebildi.
Kesin olarak üç arkadaşımız ö-
lmüştü. Televizyon haberleri Ca-
feri Sadık Eroğlu'nunda adını
katedilenler arasında sayıyor-
du. Oysa ki, Sadık arkadaş bura-
da hastanedeydi. Öylesine emni-
yetli ki resimlerini dağıttıkları
insanları öldürebileceklerinden
böyle bir hataya düştiler ve sa-
baha dek bu hatayı bilinçli ola-
rak düzeltmediler. Çünkü kamu-
yonun "öli" olarak bildiği bir is-
mi üstelik yuratyken hastanede
katletmek çok daha kolaydı ama
bunu yapamadılar, izin verme-
dik yapılmadı.

Sokak eylemleri haberleri ge-
liyordu zaman zaman, her ey-
lem haberinin ardından coşku
binlerce kes artıyor, sloganlar
daha gür, marşlar daha kararlı
söyleniyordu. Yalnızca Ümraniye
değildi direnen şimdi. Emek-
çiler direniyordu sokaklarda.
Ümraniye'de yükselen direnişate-
şi şimdi alanlarda yanıyor, dire-
niş emekçilerin omuzlarında
yükseliyordu. Sağmalcılar da bu
ateşin bir parçasıydı. Şimdi tüm
devrimci tutsaklar alanlarda ol-
mak kavga bayrağını alanlara ta-
şımak için yanıyor. Faşizm be-

denleri koymuştu dört duvar
arasına ama kavga duvarları, tel
örgüleri tanıyıyor, bedenler
tutsak almıştı ama inanç tut-
sak almıyordu. Herkes eyle-
min daha üst boyutlara çıkarıl-
ması konusunda hem fikirdi. Fa-
şizm bir şekilde dekruğu kamin
hesabına vermeliydi. Bir şekilde
bu karar önünde diz çökmeliydi.

5 Ocak Cuma sabahı tüm ge-
cenin verdiği yorgunluğa Bu-
ca'dan yükselen direniş ateşi
dindirdi. Buca Cezaevi bir süre
önce katiller sürüsüne diz çök-
türmüştü. Şimdi ise Ümraniye'yle
birlikte direniyordu faşizm
karşı. Buca Cezaevi Malta'ya iğ-
gal etmiş, 3 müdür ve 15 gardiyanı
rehin alarak eylemi bir üst ba-
santıya taşımıştı.

Aynı gün Sağmalcılar Ceza-
evi'nde alınan karar açıklandı-
ğında kararı uygulamakta tereddüt
etmedik. Karara göre, görüş
kabinlerinin camları kırılacak,
barikatlar kurulup müdür ve
gardiyanlar rehin alınacaktı. 1.
Müdür Ali Şaşoğlu ve iki gardi-
yan rehin alındı. Barikatlar ku-
rulmaya başlandı; koğuş kapıları-
na, pencerelere. Herkes ne yap-
man gerektiğini biliyor ve yapı-
yordu. Bu aşamada artık her an
saldırı ihtimali yaşanıyor.
Ama hiç kimse geriye dönmüşün
hesabını yapıyor, geriye dö-

nüş yoktu ve olamazdı. Kavga-
nın alevi sarmıştı dört yarı. Her-
kes kendinden bir şeyler katı-
yordu barikatlara... "Gelecek-
leri varsa, görecekləri de
var!" barikatlar kurulurken ve
sonrasında söylendi hep. Masa-
lar, sıralar, dolaplar, kapı arka-
larına, yastıklar, battaniyeler
hatta çarşafar, kazaklar pence-
relere yerleştirildi. Tecrübeliler
eylem yapılması gerektiğini anlı-
tıyor: gaz bombası masel imha
edilir, akbaneler barikata atılma-
ya başlıyorlar nasıl sağlanıyordu-
lar vb.

Ve bu sırada Ankara Merkez
Kapalı Cezaevi'nden, yani faşiz-
min başkentinden geldi eylem
haberi: 1 müdür, 8 gardiyan re-
hin alındı. Şimdi barikatın ardın-
da yalnızca Sağmalcılar devrimci
tutsakları yoktu. Barikata ar-
dında, Sağmalcılar, Ümraniye,
Buca, Ankara, devrimci tutsak-
ları birlikteydiler, omuz omuza
bekliyorlardı saldırıya, yavaş
yavaş diğer eylem haberleri gelme-
ye başladı. Bartın'da TKEP/LE-
NİNİST, DHKP-C, HDÖ tutsak-
ları maltayı iğgal etmişti. Ve bir
hep birlikte Bartın'da, Kayseri-
de, Çanakkale'de sayım vermi-
yorduk. Faşizm yağmıyordu.
Bir süre sonra ise, Yozgat ve
Bursa'da kuruldu barikatlar.
Devrimci tutsakların olduğu her
yerden yükseliyordu eylem ate-

DEVLET TERÖRÜNE BOYUN EĞMEYECEĞİZ!

Ümraniye Cezaevi'nde katillerden devrimci tutsaklar Rıza Boybaş ve
Orhan Özen'in denarına girmek için Gebze'de tuttuğumuz Otobüsle
Akköy'e gittik. Cezaevi'nin girişinde polis barikad ile karşılaştık. Po-
liser otobüsü durdurdu hepimizi zorla aşağıya indirdiler. Biz kimlik
kontrolünden ve aramasından geçtik terörle arabaya bindirdiler ve
geniş bir şekilde aradılar. Biz de gitmeyeceğimize söyleyince Bunu karakolu-
na poliserin eşliğinde götürüldük. Biz otobüsten incecik gözünü el-
mek istedik. Bunun üzerine biz de aramada teslim olursam, direnme
katen alarak bulunduğumuz otobüsümü poliseri eşliğinde arap söföri re-
hin alarak arabamı keşifim keşifim, bir parktan geçerek camdan sel-
landık ve slogan atmaya başladık. Bu sırada otobüsün çevresinde
balkon sınıklar sınıklar vardı. Poliser hatta zorla dağıtıpı çalarken, di-
ğer yandan poliden geçen çocukları kimin özel vermişine eğineyor-
lardı. Çocuklar kurt şerhi yapmaya başlı arap söföriye girdi. Bu sı-
rada yolu da trafik keşifim.

Daha sonra şifalı poliser geldi ofisinde üst yapılar sınıklar vardı.
"Birimle başladı, bir bitireceğiz, hepimiz ölmeyeceğiz" diye bir kö-

tür ediyorlardı. Otobüsü iğgal ederek başlangıçta eylem 1.5 saat sür-
üyordu. Siviller arabamın etrafında söverek ellerindeki sopalar ile cam-
ları kırıyorlardı. Ön kapıyı kırıp içeriye girdiler ve insanlara vur-
maya başladılar. Önlerde bulunan bir arkadaşımıza bideyi darbeler sonu-
cu bozdu.

Daha sonra bu vatan ödülümüzdeki terörlü mücahidler sınıklarına gı-
rdular. Burek sınıklarına alarak kendi yaşadıkları indikleri araba in-
malatmaya çalıştılar. Bise sınıklarına ise psikolojik işleme yapıyorlardı. Biz
sınıklarına sınıklarına veriyor, beyan arkadaşlara emel tecrübe buluyor-
lardı. Örgütümüzün ölümlerini söyletme, bunu kabul ettirmeye çalış-
ıyorlardı. Ben arkadaşlara ise sınıklarına emel ederek bunu kabul ettirmeye
çalıştılar. İkinci sınıkların dolay insanlarımlı keşifim tutuyorlardı.

Sözleri keşifim sınıklarına boynuzca açık grevi yaptık, şeker ve su be-
tediminde keşifim sınıklarına "Ölüm" diyorlardı.

Tüm bu baskılara karşı boynuzca emel ve sınıklarında direnme şifalı
keşifim kendi yuvamda sınıklarında omuzlu veriyor.

Bir Devrimci Emek Okumu

FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ... FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ...

si Sokaklarda, cezaevleri gibi alev alev yanıyordu. Cezaevi kapıları eylem meydanlarına döndü. Yalnız olmadığımızı biliyorduk, dostlarımız vardı bizim, yoldaşlarımız vardı. Faşizme duyulan öfke haykırılıyordu şimdi. Faşist devlet Ümraniye'ye saldırdıktan, bir iki basın açıklaması ve sayım vermemize beklemeden, birden neye uğradığımızı şaşırır. Emekçiler sokaklarda hesap soruyor, cezaevlerinde kendi adamları tutsak almıyor, devrimci tutsaklar ise, barikatları

kurup gelin savaşımlarını diyorlar faşizme. Faşizm korkuyordu, korktukça daha çok batağa saplandı daha çok saldıyordu, binler insan gözaltına aldı ama dindiremedi öfkeyi. Kan dökmüştü ama kâr etmemişti. Ve Sağmalcılar'da barikatlar kurulmuş, eylemin en güzel anlarından biri yaşanıyor, havalandırmalar pankartlarımızla yenildi bir kez daha. Pankartlarımızı asarken, devrimci dayanışmanın en güzel örnekleri yaşanıyor; farklı siyasalardan in-

sanlar, birbirlerinin pankartını yazmaya, asmaya yardım ediyorlardı. Bu belki küçük bir dayanışma örneği sergiliyordu ama bu ve bunun gibi birçok yardımlaşma devrimci dayanışmamıza, özgüven karşısında tek bir yumruk gibi saldıranın örnekleriydi.

Hep birlikte direnişe katılan her örgütün adı ve direniş sloganları yazıldı maltaya. Sabırlı emazanda maltaya girecek olan anarşistler: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Ümraniye'

nin Hesabını Soracağız!" sloganlarıyla katılacaklardı. Maltaya duvarları sloganlarımız ve isimlerimizi taşıyordu şimdi: TKEP/LENİNİST, DHKP-C, TKP/ML, TKP/MLA, TİKB, MLKP, TDKP, THKP-HDÖ, HKG, EKİM, DEVRİMCİ YOL, DİRENİŞ HAREKETİ, TDP.

Taleplerimizi içeren Türkiye Cumhuriyeti Hükümetine bağlı metni gönderdik dışarıya. Buna göre taleplerimiz:

1- Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsakların taleplerinin kabul

KİTLELER SAVAŞÇILARINI SAHIPLENİYOR.

Ümraniye cezaevinde gerçekleştirilen devlet katliamının ardından cezaevlerinin, tutsakların taşındığı hastanelerin önünden sokaklara, alanlara taşınan öfke seli giderek büyüdü ve tüm ülkede protestolara, tepkilere yol açtı.

8 Ocak Pazartesi günü Ümraniye Cezaevi'nde katledilen devrim savaşçılarından cenaze töreninin yapılacağı Alibeyköy'de olağanüstü bir gün yaşanıyor. Sabahın erken saatlerinden itibaren İstanbul'un bütün bölgelerinden yola çıkan insanlar, savaşçılara sahip çıkmak, devlet terörünü lanetlemek, kitimi, öfkelerini haykırmak için cenaze törenine doğru akıyor.

Bu künden, bu öfke selinden korkan, patlamaya hazır volkanın kendisini emip geçmesinden erken burjuvazinin ağız salyaları, tüm yollar, tüm köşebaşlarını tıstırdı. Alibeyköy'e yönelen tüm araçlar durduruluyor, içindeki insanlar dövülerek gözaltına alınıyor. Yollarda bir araya gelmiş 3-5 kişi azıcık saldırılara maruz kalıyordu. Gözaltına alınanlar çevre karakollar dolduğu için, Eyüp'te bulunan Kapalı Spor Salonuna götürülüyordu. Spor Salonuna gö-

türülen insanlar, yaşlı-geç, kadın-erkek demeden vahşice dövülüyor, işkenceye geçiriliyordu.

Bu arada cenaze sahiplerinin, gözaltına alınanlar serbest bırakılmadan cenazeleri kaldırmayacaklarını belirtmeleri üzerine onların da gözaltına alındığı ve cenazelerin polisler tarafından kaçıncı olarak gömüldüğü haberi geliyor.

Bütün karakollarda, kapalı spor salonunda bulunan binlerce insan sloganlarıyla uğurluyor savaşçıların. Hiçbir baskı ve estürilen terör susturamıyor, stadiremiyor daha bir haçla hileniyor yilekler.

Faşist devlet bir kez daha tank oluyor yalın gerçeğe. Ne estirdiği terör, ne baskılar, ne aldığı olağanüstü önkemler durduramayacak emekçi halkların büyüyen öfkeleri ve tarihin çöplüğünde yerini alacak sonunda. Ve bir kez daha güdük ki, baskılar, katliamlar, gözaltılar, devrimci insanı olan, sosyalizm umudu olan kitleleri yıldırıyor. Artık her eylem devlete ve siyasal iktidara yöneliyor. Artık Devrim Savaşçıların, binler, onbinler uğurluyor, uğurlayacak.

Bizi öldürmekle yok edebileceğini zanneden alçaklar bilmelidirler ki bu topraklardan binlerce devrimci boy verecek.

YÜKSELEN ÖFKE

Stadyuma doldurulan Şili halkı Victor Jara ile birlikte "örgütü halk yenilmez" diyerek Pinoce diktatörlüğünü yıkılacağını haykırıyorlardı. Victor Jara'nın gitarından yükselen özgürlük çığırını durdurabilmek için tek yolu parmaklarını kesmekte olan faşizmi her kesilen parmakta yeniden daha da güçlü yükselen Şili halkının çığıklarını duydu ve oradan yayan Şili halkının özgürlük çığığı tüm Şili'yi sorarak faşizmin yıkılacağını müjdeledi.

Artık Türkiye'de de insanlar stadyumlara doldurulmaya başlandı. Yeni düzenlenmiş bol odalı işkencehaneleri, her mahallede bulunan karakolları, jandarma üsleri, yetmez oldu. Çıkarıcı işçi sınıfı, emekçiler ve devrimciler artık bir yerlere tıkılacak kadar az değiller. Faşizm tarafından katledilen uç devrimci tutsağın cenaze törenine katılmak isteyen binlerce kişi dayakla gözaltına alınarak stadyuma dolduruldular. Metin Göktepe polis tarafından dövülerek katledildi.

Bekle faşizme, stadyuma doldurulan insanların öfkesi, seni çok kısa zaman sonra yok edecek. Victor Jara'nın kesilen parmaklarından yükselen özgürlük çığığı, nasıl Pinoce faşizmini yıktıysa, Türkiye'de Metin Göktepe'yi katlederken, stadyumdaki insanları coplarken duyduğun sesler de seni yıkacak. Ölüm saatine yaklaştı. Bu senin son günün...

Bir Devrimci Emek Okuru

FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ... FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ...

kaldırın kalababı, zaptedemiyorduk. Büyük bir şaşkınlık içinde, önüne gelene salkıran devlet, eli kanlıdan korkmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Korkuyorlardı, ölümlerimizden bile korkuyorlardı. Ümraniye'nin yiğit savaşçılarından **Abdülmeccid SEÇKİN**'i apar topar, yarıdan had kaçırmasana, gölbe göndürönce. Çünkü O direnenlerin ölenin gövdesinden korkuyorlardı. Emekçilerin yoğun tepkileri arttıkça, bunun bir toplumsal başkaldırıya, bir ayaklanmaya yol açmasını için ölen iki devrimci tutuşun da bedenlerine gözlerini dikmişlerdi. Çünkü onlara tüm devrimci emekçilerin saldırganlığına biliyorlardı. Çünkü onlar umutsuz, sömürsüz bir dünya uğruna savaşan ve direnen tüm insanların bayraklarının kavgada taşıyanlardı. Ölümlerinden bile korktuklarını bir kez daha ispatlayıp **Rıza BOYBAŞ** ve **Orhan ÖZEN**'in cenazelerini de kapırdılar. Ve cenazelere katılmak için ayağı kal-

kan ikibinden fazla insanın gövdesine saldırdılar kapattılar.

Ve barikatın ardi... Barikatın nöbetleri...

İki barikatın ardında devrimci dayanışmanın en güzel örnekleri yaşandı. Birlikte yapılan eylemin neşesi, devrimci tutuşların mücadelesinin birliğinin oğkusu vurdu barikatın ardında. Düğünün karşı, düğününe inat, tek yumruk oluştuktan, tüm yürekler.

İki barikatın ardında nöbetçiler, salkıran ihtimali bu kadar yüksekken insanlar soğukkanlılıklarını bir an bile kaybetmeden bekliyorlardı. "Ölümlü gülererek karşılamak" dayımı burada yerini buluyor, insanların gerekirse ölümü hatır oluştuktan yüzlerinden, gözlerinden okunuyordu. Arada dinlenmek için koğuşlara giden insanlar, dinlendiklerini hissettikleri anda nöbet saati gelmediği halde barikatın başına koşuyordu. Bugüne kadar iki barikatın ardında hep erkekler beklerken bu kez kadın-erkek omuz omuza bekliyor-

du salkıranı. Malta penceresi kırıldığı için ocağın soğukunda bekliyorduk. Ama hiç kimse şikâyet etmiyor, üşüdüğünü hissettirmiyordu. Çünkü kavganın alevi tutuyordu içimizi. Belirli aralıklarla sloganlar atılıyor: "Baskılar, Katliamlar Bizleri Yıldırmaz!", "Ümraniye'nin Hesabını Soracağız!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşamın Savaşınca Savaşınca Dönüşümü!" Sloganlarımız tüm cesareti sursuyordu. Bu arada koğuşların ortasında, bizlerin kullanmadığı üst malzeme sırtın kapılarıdaki barikatlarda nöbetler tutuluyordu. Bu malzeme kullanmadığımız için ortaya yapılacak bir asker yağmağı fark edilmeyecekti. Bu yüzden orada nöbetçi bulunan insanlar bütün dikkatlerini toplayıp kapının ardında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Bir anlık dikkatsizlik sonucu insanlarımızın hazırlanmış yakalanmasını istemiyordu hiç kimse ve nöbet masası gelen ise sorumluğumuzun bilinciyle hiç bir uyarıya gerek kalmadan hatırla vakitinden önce gelip nöbet alıyordu.

Faşist devlet hizi vazgeçirmek, korkutmak için "süre tamı" 24 saat içinde rehinselleri bırakmazsak salkıracakmış iddia etti. gerçek bir salkıran bekleyen ve ölümlü, öldürmeyi göze almayan bizler için bu tehditler saman kazanmak için söylenmiş başlıklarından başka hiçbir şey ifade etmiyordu. Tahdit değil de gerçek bile olsa hiçbir caydırıcılığı yoktu. Çünkü zaten bizim için kurulmuştu barikatlar. Böyle "tamam süreler" dolduğunda "gelecekleri varsa, görecekları de var" diyerek nöbetlerde daha bir dikkatli davranıyor, hatta dayım yerindeyse artık gelmelerini bekliyorduk.

İnsanlar kavgada silah olarak kullanacakları malzemeleri kendi elleriyle yaratmıştı ve onları bir an olsun yanından ayırmıyordu. Tarih devrimci yaratıcılığına ne demek olduğunu bir kez daha gördü. Bütün yakınlıklara, imkansızlıklara rağmen her-

kes savaşmak için kendisine bir malzeme yaratmıştı.

Yetkililerle görüşmeler devam ederken faşizm geri adım atmaya bağlıyordu. Önce 8 Ocak Pazartesi günü görüşmelerin yapılacağı ama önce rehinselleri bırakılmaması istediiler. Taleplerini tamami kabul edilmeden eylemi bitirmemeye kararlıydık. Ardından sorumlucağın görevden alınacağına söylediler, bu da yeterli değildi bizler için. Bu kararlılığı görünce Ümraniye'nin katilleri onları besleyen diğer katiller tarafından görevden alındı ve haklarında soruşturma açıldı. Faşizm yavaş yavaş geri çekiliyordu, geri çekilmek zorunda kalıyordu. Çünkü eylem ateşi sokakları sarmıştı. Tüm cesareti onlara dayımı ile "uyan etmişti", Şimdi de Barın Cem evi'nden rehinselleri alma eylemi ve barikat haberi geldi. Tüm cesareti bir zincirin halkasıydı ve bu halkalar birer birer kopuyordu.

9 Ocak Pazartesi günü üç yiğit savaşçının anması yapıldı barikatın ardında. Zindanda savaşarak ölümsüzlüğe adına yazılanların belki de en anlamlı anması barikatın ardında, savaşın ve ölümlü "gülererek" bekleyenler tarafından, bizim tarafından yapıldı. "Şehitlerimizin Hesabını Soracağız!", "Yaşamın Savaşınca Savaşınca Dönüşümü!" yazılı pankartımız asıldı Malta kapısına. "Mecit, Rıza, Orhan Ölümsüzdür!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarımızdaydık Ümraniye direnişinde Ümraniye direnişinde katedüneler Barın, Yavaş, Buca, Çanakkale, Zile, Kayseri direnişlerinde bizimle birlikte Enternasyonal'i söylüyorlardı.

Aynı gün Ümraniye Cezası'nda direnişin hali sürdüğü haberi geldi. D-3, D-4, C-9 koğuşlarına barikatları ateş girmemişlerdi. Ve bu koğuşlardaki ancak 8 Ocak'ta öğrenmişlerdi ölümün olduğunu. Bunu öğrenen C-9 koğuşu barikatı açıp "GELİN SAVAŞALIM" demişti düğününe karşı bütün kararlılıkla. Devrimci tutuşların bu

Faşist devletin devrimci tutuşlara yönelik baskılarına yeni bir halka daha eklendi. **Ümraniye Katliamı!**

Doğu devrimci tutuşların katledildiği, onlarca tutuşların yaralandığı bu faşist rakırtıya protestolar etmek için 7/1/1996 tarihinde **Songazi Sondurak**'ta TKEP/L, 13 MART GKB, malofolu bir korsan gösteri düzenlendi.

Eylemde, yol malofolarla trafikte kesildikten sonra, "Devrimci Güre Kalkan Eleri Kıracağız!", "Ümraniye Katliamının Hesabını Soracağız!", "Yaşamın Partimiz TKEP/LENİNİSTİ!", "YAŞASIN 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ!" sloganları atılıp, eylem boyunca "Devrimci Tutuşlara Kalkan Eleri Kıracağız" yazılı TKEP/L 13 MART GKB imzalı pankartlar asılarak eylem sona erdi.

FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ... FAŞİST KATLIAMLAR VE SÖNMEYEN ATEŞ...

korkusuzluğuna katiller yanaymadılar. Hazretkân insanların karşısında aslan kesilen bu "kahramanlar" güldü bu kararlılık karşısında saldırtılmadılar. Bir kez daha korktuklar devrimci tutsakların gücünden, insanından.

Hastanede yaralıların tedavileri ise "güvenlik güçleri" tarafından engelleniyordu. Çünkü aynı "güvenlik güçleri"ydi öldürseye saldıranlar. Ve güldü saldıran bu pekiyle devam ediyordu. Yedavi edilmeye imkân olanlar ise tedaviyi reddediyordu. Yani başında dostu, yoldaş ülme terk edilirken hangi yürek tedavi olmayı kabul edebilirdi ki.

8 Ocak akşam saatlerinde tetik hakimler ve İHÖ, ÇHD avukatlarından oluşan bir heyet geldi Sigmalelara. Ümraniye Cezaevi'nde anlaşma sağlandığını söylediler. Sabahı kadar süren görüşmeler sonunda faşizm yitildiğini bir kez daha kabul etmek zorunda kalıyordu. Bir kez daha döktüğü kanın önünde diz çöktü.

9 Ocak Salı günü sabah saat 07.00'da sığınmaları eylem bitirildi ve rehinelere serbest bırakıldı.

Zafar gününde yeni bir haber bizi ulaştı. Binlerce insanla beraber gözaltına alınan Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin GÖKTEPE** işkence sonrası katledildi. Devlet bu katliama da bir külf bulamazdı, bulamazdı. Çünkü yediden yetmiş tüz insanın biliyordu devletin katliamcı yüzünü, çünkü insanlar kalıplığı daha önceden de yaşamışlardı. Ve cezazesinin kaldırılmasından bir gün önce yaklaşık 5000 insan yürüyordu İstanbul sokaklarında. Bu yazının yazıldığı sıralarda sokaklar **Metin GÖKTEPE**'nin cenazesine tuzak oluyor ve 40.000 insan **GÖKTEPE**'yi uğurluyordu. Bu kez bir başka ölüm haberi ulaştı cenazesine; Ümraniye'de yapılan katliamda yığılca çarpışan, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan ve adını direnerek ölülerin yanına katıyla yazan **GÜLTEKİN REYHAN**'ın haberi.

Devlet şunu unutmamalı ki, bir ölülerimizin başlarına basarak yürüyörüz devrimde. Bir kez atıldığımız kavgaya ve bu ateşi hiçbir güç söndüremez artık. ■

GAZETECİ METİN GÖKTEPE POLİS TARAFINDAN KATLEDİLDİ

Evrensel Gazetesi muhabiri **METİN GÖKTEPE** 9 Ocak 1996 günü İzmir üzere gittiği **Rıza BOYBAŞ** ve **Orhan ÖZEN**'in Alibeyköy'de yapılacak olan cenaze töreninde gözaltına alındı ve Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürüldü. Burada görüldüğü işkence sonrası katledildi.

Gözaltına alındığını gören gazetecilere, gözaltında işkence görüldüğünü söyleyen önce insana rağmen, sabık Emniyet Müdürü **Orhan Taşerler** tarafından gözaltına alınmadığı söylendi. İçişleri bakanı ise gözaltından bırakıldıktan sonra kenarı çim olan duvardan düşüp beyin kanaması geçirecekti öldüğünü beyan etti.

Eyüp Savcısı gözaltından bırakıldıktan sonra oturma çay bahçesinde fenelastığını iddia etti. Yani her zamanı gibi çelçikli açıklamalar birbirini izledi.

Ölümünün duyulmasından ardından, basın emekçileri bu durumu protesto ederken, bazı köşe yazarları onun "militan gazeteci" olduğunu söyledi.

Birçok gazetecinin katledilmesine ortaklık etmiş olan CHP bunu demokrasi ayıbı olarak nitelendirdi.

Metin'i katlettiler, militan gazeteci olduğu için kabirleri aklamaya çalışmayıp, gerçekleri yazdığı için, işkenceye göz yummadığı

çin, insan olduğu için öldürmeye çalışılan onu.

Metin'in öldürülmesi soygaza benzer bir gödeğe verme çabasıdır. Ferhat'da, Apé Musa'da, Ayşe'de olduğu gibi.

BAŞARAMAYACAKLARI.

Bu ovabık **Metin GÖKTEPE** için yapılan cenaze töreninde aldılar.

Her zamanı gibi polis barutlarını kurması. Bir süre sonra binlerce kibinin **Metin Göktepe**'nin cenazesinin bulunduğu Evrensel Gazetesi'nin önünde toplanmaya başlamasıyla yavaş yavaş geri çekiliyor. Kitleyi uzaklaştırmaya çalışıyor. İki gün önce katledilen devrimci tutsakların cenazesine kitleye irtazaçandan

kalma yönlemleri saldıran, insan avına çıkması ve **Metin Göktepe**'yi gözaltına alıp katleden bu katiller sürüşü, tüzeyerek koruya bekliyorlardı.

Dev perikantlarla güllüğe büyüyordu. **Metin Göktepe**'yi uğurlamaya gelen kitle ve sığınmayan alanca Yapılan konuşmalardan sonra, **Metin**'in kızı **Bayrağın** tarzı kenarlılarla beslenmiş tabutu omuzlar üzerinde sokakları, caddeeleri geçerken öbünlerin haykardığı: **"Metinler Ölmez"**, **"Devim Şehitleri Ölümsüzdür"**, **"Şehit Namının"**, **"Metinler Ölmez, Evrensel Susmaz"**, **"Devimci Tutsaklar Yazın Değildir"**, **"Faşist Devletten Hesap Soracağız"** sloganları seni kılını, sözesi-ne dalga dalga yayılıyor. Alb başlı süren yürüyüş her geçeceği yerde iz bırakıyor. İşçilerin terörünü lanetleyen haykışlar bölgelerdeki yoksul emekçi halkların sevgi ve destek gösterileriyle bütünleşirken, devrimci güçlerin evlerin, duvarların, araçların uzerlerine yaptıkları yazılamalar, ve **TKEP/L, 13 MART GKB** imzalı **"Ya Devrim Ya Ölüm"** sloganı savaşa çağrı yapıyor.

İŞKENCİLER, KATLIAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ! KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

13 MART GKB'DEN KATLIAMLARI PROTESTO EYLEMİ

Ümraniye katliamı ve gözaltında katledilen **Metin Göktepe**'nin öldürülmesini protesto etmek için **13 MART GKB** tarafından, İnönü Mahallesi Beşikdöy hatında çalışan bir **İETT** otobüsü, İnönü Mahallesi, İnönü Gençlik Parkı'nın üstünde, yokular otobüsten indikten sonra, güttüğü araçları indirilip bir ağaca kelepçelenmiş ve otobüs molokoflenamak yapılmıştır.

İnönü Mahallesi'nde bir İETT otobüsü 13 Mart GKB tarafından yokular olarak tahrip edildi.

Çevreye **"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız"** **TKEP/L, 13 MART GKB** (muza) yazılamalar yapan **13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ** mühtarları, eylemi bitirdikten sonra olay yerinden uzaklaşmışlardır. Eylem çevre halından büyük ilgi görmüş, eylem sonrası yapılan operasyonlarda katıveleden, yollardan 150 kişi gözaltına alınmıştır.

Baygılar, Yenibosna, İtelli sınıllarında **TKEP/LENİNİST 13 MART GKB** imzalı yazılamalar yapıldı. Yazılamalarda **"Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kiracağız"**, **"Ya Devrim Ya Ölüm!"**, **"Devrim Yolunda Leninist Safflara!"**, **"Katliamların Sorumlusu Faşist Devletten Hesap Soracağız"**, **"Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!"** sloganları yazıldı.

ÜMRANIYE KATLIAMI

CEVAPSİZ KALMAYACAK

TC Devleti özellikle son günlerde yaptığı açıklamalarıyla 'sol örgütlerin cezavlerinden' yönetildiği konusunda çok sık basın açıklamaları yapacak cezavlerine yapacağı katliamların haberini vermeye başladı. Devletin paraşın uşağı olan burjuva basını ise sürekli bu propagandayı işlemeye başladı ve en son olarak Ümraniye Cezaevi'nde dört devrimcinin katledilmesine, onlarcasının yaralanmasına yol açtı.

Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler ve Kürdistanlılar olarak bu katliama karşı sesimizi yükselttik. Avrupa ülkelerinde yapılan çeşitli gösterilerle katliamlar protesto edildi. Yine bu protestoların en sonuncusu İsviçre'nin Bern şehrinde yapıldı. TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP, TKP/KVILCİM taraftarlarının ortaklaşa düzenledikleri karsan gösterilerle Türk Konsolosluğu önüne gidildi. İsviçre polisinin karşı koymasına karşın çıkan çatışmada bir polis ve iki gösterici hafif yaralandı.

Daha sonra parlamento çevresinde yapılan gösterilerle İsviçre hükümetinin TC devletine silah yurdumuzu korumasını içeren sloganlar atıldı.

Öte taraftan TKEP/LENİNİST Avrupa sözcülüğü, Ümraniye Cezaevi katliamı sürecinde çeşitli Türk Turizm acentalarına yönelik karsan gösteriler düzenlendiği ve eylemliliklerini yükselteceklerini açıkladılar.

**Devrimci Emek
Avrupa Temsilciliği**

Faşist TC'nin eli kanlı tekelieri olan Sabancı Holding sahiplerinden Özdemir SABANCI kendi evinde cezalandırıldı.

DHKP-C tarafından 9.1.1996 tarihinde gerçekleştirilen eylem sonucu, sermayenin en trilerinden biri, tarihinin çöplüğüne gömüldü.

Yıllarca emekçi halkı sömürerek onun kana, canıyla beslenen sermaye sınıfı da aynı sonla karşılaşacak, çöplükteki yerlerini alacaklardır.

KATLIAMLAR, DEVRİMCİ TUTSAKLARI TESLİM ALAMAZ!

Son dönemde tutsakların bulunduğu cezavlerine yönelik saldırıların pervasızca artırılan Türkiye'deki faşist iktidar kara doymak bilmiyor. Yediği yoksul eti, içtiği insan kanı olan faşist devlet, son üçbuçuk ay içerisinde başta Buca olmak üzere birçok cezavine, askeri, polis ve özel timleriyle katliam amaçlı saldırılar düzenlemiş, her seferinde devrimci tutsakların barikatlarıyla karşılık bulmuştu.

21 Eylül 1996 tarihinde Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yapılan saldırıda üç DHKP-C tutsağının şehit olması, yitire yakın devrimci tutsağın da yaralanması patenine geri püskürtülmüş, faşizm devrimci tutsakları teslim alamamıştı.

13 Aralık 1996 günü ise hedef Ümraniye Cezaevi'ydü. Türkiye'deki genel seçimler arifesinde gerçekleştirilen faşizmin katliam amaçlı saldırısından devrimci tutsakların barikatlarını aşamayan katiller sürüsü amaçladıkları katliamı gerçekleştirilememişler, faşizmin katliam girişimi özgürlük tutsaklarının barikatlarına çarparak tuzle buz olmuştur.

Buca katliamlarının ve katliam amaçlı Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklara yönelik saldırının sorumlularını gözetim ve koruyan faşist devlet, parlamentosuna D. Güneş'leri, N. Menzer'leri, H. Kozakpoğlu'ları, Ü. Erkan'ları da aldığı seçimlerden sonra dizginlerinden boşarınca sınıra saldırıya devam etti. Faşizm, katliamcı çetelerini Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların üzerine yeniden yolladı.

4 Ocak 1996 günü gerçekleştirilen bu saldırı da kan içici cehazına başında, bir çok katliamanın şahidi olmak yaralanan teselli faşist ve halk düşmanı kontingentlere polis şeflerinden Reşat Altay vardı. Faşist iktidarın amacı belli idi. Teslim alamadıkları, baş eğdirmesedükleri, bedenlerini barikat yaparak direnen devrimci tutsakları katletmek ve böylece 13 Aralık'ta yarım kalan operasyonu tamamlayarak. Saldırı da jandarmaların yanısıra siyasi polis, özel hareket timlerinin de katılımı önceden yapılmış planı ortaya koyuyordu.

Gerçekleştirilen katliam ve açık infaz sırasında beş DHKP-C tutsağı şehit olarak, çoğu ağır yaralı olmak üzere eliyi yakın devrimci tutsak yaralandı.

Beslemlerle, gözetimden soyutlanmalarla, katliamlarla ve infazlarla sonuç olacağını savunan faşizm yanılıyor.

Başaramayacaklar!

Devrimci tutsakların tarihteki şanlı direniş geleneğini yok edemeyecekler. Halkımızın kurtuluşu için mücadele eden devrimci tutsakların boyun eğdirmeyecekler.

Ümraniye katliamının sorumluların, başta DYP-CHP Hükümeti olmak üzere, Adalet Bakanlığı, Üsküdar Başsavcısı ve Cezaevi Savcılığı ve Tevkiyevim Genel Müdürlüğü, İstanbul 1. Jandarma Alay Komutanlığı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve İstanbul Terörle Mücadele Şubesi adıyla bütün kontingentlere teşbihlanmalıdır.

Tüm sorumlular ve emir kulayım deyiş, onların katliam emirlerini uygulayanlar halkımıza hesap veremeyen kumulanmayacaklardır.

Bütün burjuva partileri, ordu ve polis yetkilileri, devlet savuran herkes suçludur, sorumludur. Suçlular, katiller parlamentodadır, tüm devlet organlarındadır. Yani faşist iktidarı nı terkisidir.

Bütün devrimci, ilerici, demokrat herkesi direnen Ümraniye ve tüm cezavlerindeki tutsaklara destek olmalı ve dayanışmaya geçinmelidir.

Ümraniye Katliamının Hesabını Soracağız!

Yaşasın Ümraniye Direnişimiz!

Faşizme Karşı Barikat Olup, Mücadeleyi Yükseltelim!

TKEP/LENİNİST

DHKC

MLKP

TKP/KVILCİM

Avrupa

Avrupa Örgütü

YDK

EĞİTİM-SEN İÇİN YARIN GEÇ OLMADAN!

İçinden geçtiğimiz süreçte, EĞİTİM-SEN Kamu Emekçilerinin yarattığı devrimci değerlerin üzerine oturarak, bir taraftan kendi varlık nedenlerini içten içe eritirken, diğer taraftan KESK projesiyle kamu emekçilerini burjuva ideolojisinin bataklığına çekiyor.

Bunu neye dayanarak söylüyoruz

1- EĞİTİM-İŞ'in uzlaşmacı mantığıyla kendisini kurumsallaştığı koşullarda, devrimci-demokrat-yurtsever eğitim emekçilerinin sınıf karakteri, mücadeleyi temel alan bir örgütlenme olarak yarattığı EĞİT-SEN'in reformistlere ele geçirilerek EĞİTİM-İŞ'in uzlaşmacı politikalarına entegre edilmesinden...

2- İşkolunda birlik sağlamıyormuş gibi kamuoyu yanıltarak oluşturulan EĞİTİM-SEN'in taban örgütlerini bir bir eritmek merkezî, siyasi, reformist bir cephe bloğu yaratmasından...

3- Kendi kitlelerini eylemliliklerden uzaklaştırmaya çalışırken taban dayatmasıyla gelişen kitlesel eylemlilikleri uzlaşma politikalarıyla bosa çıkarmasından...

4- KÇSK gibi otumlu bir birliği, EŞÇÜDÜM gibi uzlaşmacı bir birlikle buluşturarak, KÇSK'nın kurulmasına öncülük etmesinden...

5- KÇSKK'dan KESK gibi anti-demokratik, pisif, kendine bile sahip çıkamayan bir düzen örgütünün yaratılmasına öncülük etmesinden...

6- Devrim durumunun yaşandığı ve iş savaşın hergün biraz daha gelişip yayıldığı ülkemizde, ekonomik ve siyasi olarak iflas etmiş burjuvazinin, kitlelerin önüne koyduğu yıpranmış parlamantosunu yendeyerek daha fazla kan dökecek bir baskı aygıtına ulaşma çabasına, seçimlere katılma kararıyla destek vermesinden...

7- Üyelerinin ve yöneticilerinin gözaltılarına, sürgünlerine, yargılanmalarına sessiz kalarak, kendi varlığını sona erdirecek bir kapatma davası dayatılmışken, sesini ve eylemliliklerini yükselteceği yerde hala iş tartışmalarıyla kitlelerini oyalayarak, düzenin baskısına boyun eğmesinden...

8- Tekelci sermayenin yenilediğini varsaydığı göstermelik olan parlamentonun benzer bir hükümet bile çıkarmadan, hızla işçi ve emekçilerle halklarımıza ve sınıfın tutsaklarına karşı giriştiği imha politikalarına karşı sessiz ve tepkisiz kalmasından (vb.)

Daha yüzlerce neden saymanın mümkün olduğu bu durumda DEVRİMCİ - DEMOKRAT - YURTSEVER Eğitim Emekçileri ne yapmalı?

Sorulmasında oldukça gerçekçi böylesi bir soruya EMEKÇİ KAMU ÇALIŞANLARI olarak yıllardır ısrarla, inatla taviz vermeden

sürdürdüğümüz devrimci yöntemlerimizle yanıt vererek, çözümler önereceğiz.

1- Bilinçli olarak yıllardır ihmal edilen sendikal eğitim çalışmalarını hızla örgütlenerek kitlelerimizin bilinç düzeyi yükseltilmeli.

2- Öncelikle GREVLI-TOPLU SÖZLEŞMELİ sendikal haklarımız için ve her türlü toplumsal baskı ve anti-demokratik uygulamalara karşı, basitten, karmaşığa geçen döneme geçiş süreci sürekli kitle eylemlilikleri yükseltilmeli.

3- Eylemliliklerin sürekliliği ve dirençliliği için hızla işyeri komiteleri örgütlenerek, kitle eylemlilerindeki devrimci inisiyatif hâkim kılınmalı.

4- İşyeri Komiteleri, Konseyler aracılığıyla temsilcilikler, şubeler ve genel merkez politikalarının belirlenmesinde belirleyici konuma gelmeli.

5- Kürdistan'ın özel koşulları nedeniyle Kürdistan özerk bölge örgütü inşaa edilerek Kürt eğitim emekçilerinin bugünden kendi sınıf örgütlerini yaratmalarının önü açılmalı.

6- Ana dilde eğitim hakkı, eğitimde fırsat eşitliği, eğitimin demokratikleştirilmesi, eğitimde özelleştirmenin reddi, özerk demokratik üniversite gibi demokratik taleplerin tarafları olan öğrenci ve öğretilerinin örgütlenmesi ve mücadeleye katılmasına destek olunmalı.

7- Sendikal örgütlenmede burjuva yöntemler reddedilerek sınıfsal yöntemler dayatılmalı. Nisbi demokratik temsil ya da doğrudan temsil yoluyla seçimler yapılmalı, basiretsiz yöneticiler, kongre beklenmeden geri çağrılmalı.

8- Üyelerimiz üzerindeki işveren ve işveren vekillerince uygulanan baskı ve şiddet politikalarına müddet yanıt verecek bir çalışma biriminin aygıtını yaratılmalı.

9- Gündümlü yargı kararları, örgütlü kitle zorunun dayatmasıyla açılmalıdır.

10- Aktif ve militan bir çalışma tarzıyla hız ve sürekli üye kampanyaları sürdürülmelidir.

11- Sınıf mücadelesine zarar veren üye ve yöneticilerle, dışımızdaki sınıf örgütlenmeleri teşhir edilerek, cezalandırılmalıdır.

12- Bugüne kadar ki, programsız çalışmaya son verilerek aylık-yıllık ve dönemlik programlarla denetlenebilir bir sendikal çalışmaya yönelinmeli.

Süreç içinde gelişen duruma göre daha da arttırılabilecek olan bu önermelerimizin yanı sıra içinden geçtiğimiz koşulları da dikkate alarak acil yapılması gerekenlere yönelik önermelerimizi de sunmak durumundayız.

24 Aralık seçimlerinden önce belirlediğimiz gibi, burjuvazinin kendini yenilediğini varsayarak, beş yıllık yeni saldırdı dönemi seçimlerden hemen sonra uygulamaya konuldu.

Öncelikle sınıfın savaşçıların tutsak düşmanlarını imhaya yönelik faşist tekelci sermaye katliamlarını arttırarak sürdürme eğilimindedir. Savaşçılarına sahip çıkamayan bir sınıfın özgürlüğe kavuşması mümkün değildir. Aynı yapıya karşın tüm devrimci tutsakların yaşama hakkı aktif eylemliliklerle savunulmalıdır.

Katledilen devrimci tutsaklara sahip çıkılması gerekirken, cezalandırılan tekelci sermayenin temsilcilerinin ornaze törenine katılan sınıf haini DİSK ve gelişmelere kayıtsız kalarak burjuvazinin safında yer alan Türk-İş ve Hak-İş gibi sermaye sendikalarıyla sendikal ve diplomatik ilişkiler kesilerek teşhir ve cezalandırma kampanyaları başlatılmalıdır.

Tüm Haber-Sen'i işveren karşısında yalnız bırakan KESK örgütlenmesine unutulmaz bağlanmaksızın bir taraftan KESK'i devrimleştirme çalışmasını sürdürürken, diğer taraftan EĞİTİM-SEN kapatma davasına karşı aktif eylemlilikler örgütlenmelidir. Tatil günlerine denk getirilmeden, yeni fiili iş hareketleri ve süreli grevlerin örgütlenmesi için gerekli çalışmalar hızla yapılmalıdır.

Çalışma Bakanlığı başta olmak üzere işveren, bakanlıklardan kitlesel işgali dahil kendisini hükümeti kurma meşruyetinden bile uzaklaştırmış olan parlamento kamu emekçilerinin ablukasına alınarak GREVLI-TOPLU İŞ SÖZLEŞMELİ sendikal haklarla ilgili mevzuatın düzenlenmesine zorlanmalıdır.

Uluslararası sendikal ilişkiler geliştirilerek, (tabii ki, DSF ile) Avrupa'da ve dünyada ülkemizdeki anti-demokratik uygulamalara karşı, faşist tutsaklara karşı kamuoyu oluşturulmalıdır.

Sendikalaştırma politikalarına karşı gündümlü yargı kararlarıyla sendikaların kapatılmasına rıza göstererek, yeni sendika kurmayı benimsemek teslimiyettir. Kazanılabilecek mevzileri koruyan her türlü bedeli göze alınarak bir mücadele biçimi öne çıkarılmalıdır.

İşçi sınıfının taban örgütleri ve DKÖ'lerle ortak fiili (üzümsüz) eylemlilikler üretilmelidir.

Yukarıda öngörülüğümüz mücadele yöntemleri temelinde düşüncelerimizi doğru bulan her yapı ve bireyi "DEVİRİMCİ SENDİKAL BİRLİK" oluşturmaya çağırıyoruz.

**YAŞASIN KAMU EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ
YAŞASIN KÜRT VE TÜRK
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ
DEVİRİM SAVAŞÇILARININ
HESABI SORULACAN!
YA DEVİRİM VE ÖLÜM!
YAŞASIN SOSYALİZM!**

Baş tarafı arka kapakta.

tan kaynaklanan direniş noktalarına tahammülsüzdür. Direnişin bu noktalarından başlayarak toplumun bütün tabakalarına yayılacağı korkusudur.

95 Mart'ta yaşanan Gazî ve 1 Mayıs mahallelerinde yoğunlaşan sokak savaşlarını değerlendirirken; bu ayaklanmaları şimdilik durduğunu, önümüzdeki süreçte bunun herhangi bir nedenle tekrar tekrar yaşanacağını belirtmiştik. Çünkü bunun nesnel zemini devam ediyor demiştik. Bugün yaşananlar tizi bir kez daha doğruladı. Yenibosna, Nartepe, Sangazi, 1 Mayıs, İktisadi, Okmeydanı vb. bunun açık göstergeleridir. Bugün yine aynı nesnel zemin sürüyor, önümüzdeki süreç bu yerel ayaklanmalar ve sokak çatışmalarını getirecektir. Çünkü sermayenin krizi daha da derinleşmiş; toplumdaki çelişki ve çatışmalar aleliktirine derinleşmiştir. Toplumsal yapıdaki patlayıcılık daha da derinlere kök salıp besleniyor. Önümüzde zorlu ve çetin bir süreç var. Birbirinden kopuk yerel ayaklanmalar ve sokak çatışmaları devam edecektir.

Ezilenlerle-ezilenler, sömürülenlerle-sömürülenler arasındaki çelişkilerin derinleşmesi, artması toplumdaki kopuşmayı ve kırılgılığı daha da besliyor, geliştiriyor. Emekçi sınıfın en alt tabakalarının, işçilerin en yoksul kesimlerinin ve işsizler ordusunun önemli bir bölümünün oturduğu geçekonda bölgeleri bu çelişkilerin en yoğun yaşandığı bölgelerdir. Ve devrim, buralarda mayalanıp içten içe kabarmaya devam ediyor. Dün öylesine şanlı bir direniş yaşayan Gazî halkına, **"burjuvazinin seçim oyununa makya"** olmaları sandığı gösterirken, proleter komünistler silahlanmayı ve direniş yaygınlaştırmayı önerdi. Bugün yaşananlar bu çağrının, bu hedefin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha gösterdi.

Cezaivi direnişleri, işgalleri ve isyanlarıyla başlayıp bir anlık sokakları isyan ateşiyle tutuşturmanın son günlerinde, devrimci tutseklerin etkilerinin de önemli oranda payı var. Zira tutsek etkilerinin çok büyük bölümü emekçi sınıfa mensuptur ve cezaiviyle olan yakın diyalogları onları politikleştirip, örgütlemiş ve devrimin birer savaşçısı haline getirmiştir.

Yine toplumsal çelişki ve çatışmaların derinleşmesi, sınıfın en alt kesimleriyle sosyalistler arasındaki diyalogun ve ilişkinin ge-

lismesine neden olmuştur, sınıfın en alt tabakaları arasında yaygınlaşan emekçi radikal çizgi, sınıfın alt kesimlerinin politik bilincini etkileyip, karşılıklı birbirini geliştirmeye başlamış; bu da devrim güçlerinin hantallığını imasını zayıflama eğilimini güçlendirmiştir.

Bugün gelinen aşama, emekçi sınıfların önünde devrimci tutseklerin aktarım ve onları gerek cezaivi direnişlerinde gerekse girişimleri ve girişimcülerini özgürlük eylemlerinde zaten tarihsel olarak var olan haklılıklarını daha da açığa çıkarmış ve mesrulaştırmıştır.

Toplumsal yapıda giderek derinleşen sınıfsal çelişkiler ve çatışmalar, toplumsal örgütlenme ve kurtuluş mücadelesini daha da yükseltip, devrimci adım adım yükseltiyor. Üstün zamandan beri Kürdistan dağlarında, şehirlerinde duyulan devrimin ayak sesleri, artık metropollerde de duyulmaya başladı. Burjuvazinin yatak odalarında, tekelci birliklerin ve holdinglerin yönetim yerlerinde duyulmaya başlayan devrimin ayak sesleri, sermayenin korkularını derinleştirip, uykularını kaçırmaya daha yeri başladı. Devrimin gelişimi karşı-devrimci birleşiyor. Birleşen karşı devrimin saldıkları, devrimci besleyip geliştiriyor. Yaşanan süreç, devrim güçlerinin birliğinin aktif yemini ve önemini daha bir yalın biçimde ortaya koyuyor. Merkezî bir komutanlıktan yoksun olan devrim güçleri, eylemlerini de merkezi ve plânlı hale getirmiyor. Devrimci kitle eyleminin ve sokak savaşlarının artışı, bir üst boyuta geçirmeli, örgütlü ve merkezi bir hale getirilmelidir. Bu da ancak devrim güçlerinin birliğiyle mümkündür.

Karşı devrimin vahşeti ve terörü, devrimci zorun her geçen gün daha da yoğun kullanılması gerektiğini dayatıyor. Burjuvazi, devrimci olduğu yıllarda bunu en yakın biçimleriyleyle dile getiriyordu:

"Barış zamanında halk hükümetinin dayanağı erdem ise, devrim sırasında hem erdem, hem de şiddettir. Şiddet olmadan erdem felâkettir, erdem olmadan da şiddet güçsüzdür. Şiddet, sert, acı ve çabucak gerçekleşen adaleten başka bir şey değildir.

"Terörün despotluk yönetimince başvurulan bir yol olduğu söylendi... Devrimin yönetimi, Tiranlığa karşı özgürlüğün despotluğudur. Zor, yalnız suç korumak için mi yaratılmıştır. Ne zamana kadar despotların dehşetine adalet, hâlin adaletine de barbarlık ya da isyan denecek?" (Robespierre, 5 Şubat 1794 tarihli söyleviden)

Yukarıdaki sözler komünistlere değil, burjuvaziye ait, ama bugünün faşist, tutucu burjuvazisine değil, 1794'ün devrimci burjuvazisine.

Bugünün faşist burjuvazisi zor'u sömürüyü ve kendi varlığını sürdürmenin biricik yolu olarak kullanıyor. Biz de dünya devrimleri tarihinin bize defalarca gösterdiği gibi **zor'u, yeni toplumun ebesi** olarak kullanmak zorundayız.

CEZAEVLERİNDE FAŞİST SALDIRILAR ve DEVİRİMİN AYAK SESLERİ

Son aylarda cezaevlerinde giderek yoğunlaşan bir saldırı furusu ve buna karşı gelişen devrimci tutsakların direnişim yaşandı. Bu direnişleri kırmak için saldırılar karşı devrim, 4 devrimci tutsağı katletti, onarcasını da yaraladı. Bu kez devlet, toplumun çeşitli kesimlerinden, özellikle de emekçi sınıfları yaşadığı mahallelerden hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Sokaklar isyan ateşleriyle, devrimci kitle eylemleriyle, protesto gösterileriyle doldu. Bu eylemler devrimci tutsakların direnişini, tutsakların direnişini de bu eylemler besledi, geliştirdi. Burada bir parantez çığır bir konunun altına girmek istiyoruz. Gerek cezaevlerinde, gerekse sokaklarda yaşanan eylemler biraz bir şey çok açık biçimde gösterildi; uzun zamandan beri yaygınlaşmış yerleşen ve dünyanın her yanında pasif direnişin en açık ifadesi olarak bilinen açlık grevlerinin artık açılmaya başladığını pasif direnişin yerini aktif sokak eylemlerine bıraktığını ve bu eylem biçimlerinin toplumun çeşitli kesimlerini sarstığını ve yine bu eylemlerin toplumun emekçi kesimleri tarafından da desteklendiğini açığa ortaya koy-

du. Parantezi burada kapatıp, esne konumuza dönelim.

Uzun yıllardan beri cezaevleri, devrimci tutsaklarla devlet egemenlik sistemi arasında bir kapışmanın süregelen alanlarından birisidir. Ancak son yıllarda, kapitalizmin krizinin derinleşmesi sonucu giderek kabaran devrimci dalga ve şiddetlenen iç savaş, göz-

altı, işlenice ve tutuklamaların artmasını getirdi. Bu durum cezaevlerini yerden devrimle karşı-devrim arasındaki kapışmanın önemi alanlarından biri haline yükseltti.

Politik krizin derinleşmesi ve hükümet bunalımının arttığı son aylarda karşı-devrimin cezaevlerine yönelik saldırıları da arttı. Karşı-devrimin bu saldırıları ve hak gaspları cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklara yine ölüm sıratlarına vatan açlık grevleriyle karşılaştı. Seçimlerden hemen önce geri püskürtülen saldırıları, karşı-devrimin geçici bir geri çekilişi olduğu hemen herkes tarafından görülmüş bir gerçektir. Ama bu süreçte karşı-devrim yıllar önce bozulan bir oyuna yeniden gündeme getirmişti. Eskişehir'deki ölüm hücreleri Ümraniye'de çılırtıp yeniden gündeme getirildiği. Açlık grevlerinden sonra da bu

oyunu oynamakta ısrarlı olan karşı-devrimin iktidarı faşizm, bu kez fiili direnişler ve cezaevi isyanıyla karşılaştı; devrimci tutsakların bu katarlığı karşısında seçim öncesi geçici de olsa geri çekilmek zorunda kaldı.

Seçimlerden sonra hemen kolan sıvayıp yarıtı kalan oyununu yeniden gündeme getirince, tutsaklar ayrı şekilde isyanlar ve ılgınlarla karşılık verdiler.

Burjuvazi, yüzüklerden beri biliyordu ki, direniş nerede yoğunlaşsa orayı ezmek, kendisi için bir zorunluluktur. Nasıl ki, 12 Eylül faşist diktatörlüğünden önceki dönemde devrimci direnişin en gelişkin olduğu yerler 12 Eylül sonrası ezilip yok edildiyse bu kez de direniş noktaları ezilmeydi. Ümraniye'de başlayan direniş yaygınlaşmadan ezilmeli, buradaki tutsaklar teslim alınmalıydı. Bu nedenle bütün gücüyle saldırı faşizm. Yüzlerce tutsak öksüye dövüldü, keşkar kırıldı, duvarlar delindi, kurşun, gaz bombası, sopa, zincir, kalas, her şey kullanıldı bu saldırıda. Sonuçta 4 tutsak gözü dönmüş faşist ceneler tarafından katledildi.

50'den fazlasının kafaları, kolları kırılıp hastanelik edildi.

Tabii bütün bu saldırılar öncesinde bakanı, emniyet müdürü, faşist basını ve her türlü kurumlarla zemin hazırlanmaya, cezaevlerindeki tutsaklar topluma her şeyi hak eden suçlular gibi gösterilmeye çalışıldı. Hatta polisün çeşitli mevzilerdeki sözcükleri ve özellikle de

İstanbul emniyet müdürü Orhan Teşarlar tarafından yapılan açıklamalarda "Cezaevlerinin birer terör okulu olduğu", "terörün buralarda planlanıp, dışarda uygulandığı", "yasa dışı örgütlerin cezaevlerinden yönetildiği" gibi yalan ve demagojikre geniş yer ayrılarak saldırıların hakkı olduğu propagandası dahi katipten önce beslendi.

Bu saldırıların ve saldırıların nedeni ne faşizmin sözcüklerinin bayındır olduğu bu tür demagojilerdir ne de kimi aymaz kafalı reformistlerin öne sürdüğü gibi hükümet boşluğunu fırsat bilen faşist savcı ve müdürlerin özel niyetleridir. Bunlar öba öba birer etken olabilirler. Aksi neden, biraz önce açıkladığımız gibi sermayenin ve onun egemenlik sisteminin girdiği derin ve yapısal krizin yol açtığı devrimci ortamın tımarı ve şiddetlenen iç savaş